

ΣΑΜΑΕΛ ΛΟΥΝ ΒΕΟΡ

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ
ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Φίλε αναγνώστη, έχεις στα χέρια σου κάτι που πιθανόν να έψαχνες πολύ καιρό. Σε προειδοποιούμε όμως πως αν κάνεις το λάθος να συγκρίνεις αυτές τις απλές ιδέες με τα όσα έχεις μάθει μέχρι τώρα, μπορεί να περάσει απαρατήρητο αυτό για το οποίο τόσο διψάς.

Οι ιδέες που περιέχονται σ' αυτό το βιβλίο έχουν γραφτεί από ένα σημείο μακριά από το λαβύρινθο των συγχρόνων θεωριών.

Το βιβλίο αυτό περιέχει ορισμένα Κλειδιά , που αν τα βρεις και τα χρησιμοποιήσεις βρίσκεις την μυστική πόρτα του αληθινού δρόμου της αυτογνωσίας.

Μη διαβάσεις αυτό το έργο σαν ένα από τα τόσα που έχουν πέσει στα χέρια σου, αλλά πάρε το σύμφωνα με τη συμβουλή του ίδιου του Σ.Α.Β: «...εμείς πρέπει να ενεργήσουμε αντίστροφα, να χρησιμοποιήσουμε τις εμπειρίες για την εσωτερική μας αυτοπραγμάτωση...». Αυτό σημαίνει ότι αν εφαρμόσεις όσα διαβάσεις και κατανοήσεις, θα πετύχεις γρήγορα αποτελέσματα στη δουλειά πάνω στον εαυτό σου.

ΤΟ ΕΠΙΠΕΔΟ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ

Ποιοι είμαστε; Από πού ερχόμαστε; Προς τα πού πάμε; Για ποιο λόγο ζούμε; Εξ' αιτίας τίνος ζούμε;

Αναμφισβήτητα το φτωχό «Διανοητικό Ζώο», που λανθασμένα ονομάζεται άνθρωπος, όχι μόνο δεν ξέρει, αλλά επιπλέον αγνοεί την άγνοιά του...

Το χειρότερο απ' όλα είναι η τόσο δύσκολη και παράξενη θέση που βρισκόμαστε. Αγνοούμε το μυστικό όλων των τραγωδιών μας και όμως είμαστε σίγουροι ότι τα ξέρουμε όλα.

Ας φανταστούμε ένα «Λογικό Θηλαστικό», κάποιο πρόσωπο από εκείνα που στη ζωή έχουν επιρροή πάνω στους άλλους, στο κέντρο της ερημιάς της Σαχάρας. Ας το αφήσουμε εδώ, μακριά από κάθε όαση, και ας παρατηρήσουμε από ένα αερόπλοιο κάθε τι που συμβαίνει...

Τα γεγονότα θα μιλήσουν μόνα τους. Το «Διανοούμενο Ανθρωποειδές» αν και έχει δύναμη και θεωρείται πολύ άντρας, κατά βάθος παρουσιάζεται φοβερά ανίσχυρο...

Το «Λογικό Ζώο» είναι εκατό τοις εκατό ανόητο. Σκέφτεται για τον εαυτό του το καλύτερο. Πιστεύει ότι μπορεί να εξελιχθεί θαυμάσια μέσα από τα εγχειρίδια καλής συμπεριφοράς, το δημοτικό, το γυμνάσιο, το λύκειο, το πανεπιστήμιο, το κύρος του πατέρα κ.τ.λ., κ.τ.λ., κ.τ.λ.

Δυστυχώς, μετά από τα τόσα γράμματα, τους ωραίους τρόπους, τους τίτλους και τα χρήματα, ξέρουμε καλά ότι οποιοσδήποτε στομαχικός πόνος μας στεναχωρεί και ότι κατά βάθος συνεχίζουμε να είμαστε δυστυχισμένοι και κακομοίρηδες...

Αρκεί να διαβάσει κανείς την παγκόσμια ιστορία για να μάθει ότι είμαστε οι ίδιοι βάρβαροι του χτες και ότι αντί να καλυτερεύουμε καταλήξαμε χειρότεροι...

Ο 20ός αιώνας με όλη του την θεαματικότητα, τους πολέμους, την πορνεία, την παγκόσμια ομοφυλοφιλία, τον σεξουαλικό εκφυλισμό, τα ναρκωτικά, το οινόπνευμα, την υπερβολική σκληρότητα, την ακραία διαστροφή, τα τερατουργήματα κ.τ.λ., κ.τ.λ. είναι ο καθρέπτης στον οποίο πρέπει να κοιταχτούμε. Δεν υπάρχει τότε σοβαρός λόγος για να καυχώμαστε ότι έχουμε φτάσει σε μια ανώτερη φάση ανάπτυξης...

Είναι παράλογο να σκεφτεί κανείς ότι ο χρόνος αντιπροσωπεύει πρόοδο. Δυστυχώς οι «αγνοούντες μορφωμένοι» συνεχίζουν εγκλωβισμένοι μέσα στο Δόγμα της Εξέλιξης...

Σ' όλες τις σκοτεινές σελίδες της «Μαύρης Ιστορίας» βρίσκουμε πάντα τις ίδιες φοβερές σκληρότητες, φιλοδοξίες, πολέμους κ.τ.λ.

Και όμως οι σύγχρονοί μας «Υπερ-πολιτισμένοι» πιστεύουν ακόμη ότι η πραγματικότητα του πολέμου είναι κάτι δευτερεύον, ένα περαστικό ατύχημα που τίποτα δεν έχει να κάνει με τον «Σύγχρονο Πολιτισμό», για τον οποίο υπερηφανευόμαστε τόσο.

Σίγουρα, αυτό που είναι σημαντικό, είναι ο τρόπος ύπαρξης του κάθε ατόμου. Ορισμένα άτομα θα είναι μέθυσσα, άλλα εγκρατή, άλλα έντιμα και άλλα ξεδιάντροπα. Στη ζωή υπάρχει λίγο απ' όλα...

Η μάζα είναι το σύνολο των ατόμων. Ότι είναι το άτομο είναι και η μάζα, είναι και η κυβέρνηση κ.τ.λ.

Η μάζα λοιπόν είναι η προέκταση του ατόμου. Δεν είναι δυνατή η μεταμόρφωση των μαζών, των λαών, αν το άτομο ο καθένας δεν αλλάξει...

Κανείς δεν μπορεί να αρνηθεί την ύπαρξη διαφόρων κοινωνικών επιπέδων. Υπάρχουν άνθρωποι της εκκλησίας και της πορνείας, του εμπορίου και της γεωργίας κ.τ.λ.

Έτσι υπάρχουν διαφορετικά Επίπεδα του Είναι¹. Αυτό που εσωτερικά είμαστε, μεγαλόψυχοι ή μικροπρεπείς, γενναιόδωροι ή φιλάργυροι, βίαιοι ή πράοι, αγνοί ή λάγνοι, προκαλεί τις διάφορες περιστάσεις της ζωής...

Ένας ασελγής θα προσελκύσει πάντα επεισόδια, δράματα, μέχρι και τραγωδίες ασέλγειας, στις οποίες θα βρεθεί μπλεγμένος...

Ένας μέθυσος θα προσελκύσει τους μέθυσους και θα βρίσκεται πάντα σε μπαρ και ταβέρνες, αυτό είναι φανερό...

Τι θα προσελκύσει ο τοκογλύφος; ο εγωιστής; πόσα προβλήματα, φυλακίσεις, δυστυχίες;

Κι' όμως ο κόσμος πικραμένος, αποκαμωμένος από τις συμφορές θέλει να αλλάξει, να γυρίσει την σελίδα της ιστορίας του...

Φτωχοί άνθρωποι! Θέλουν ν' αλλάξουν και δεν ξέρουν πως, δεν γνωρίζουν την διαδικασία. Βρίσκονται μπροστά σ' αδιέξοδο...

Ότι τους συνέβη χτες, συμβαίνει και σήμερα και θα τους συμβεί και αύριο. Επαναλαμβάνουν τα ίδια λάθη και δεν διδάσκονται από την ζωή ούτε με κανονιές.

¹ Σ.Μ.: Το Επίπεδο του Είναι λέγεται ακόμη και Επίπεδο της Ύπαρξης.

Στην προσωπική τους ζωή όλα επαναλαμβάνονται, λένε τα ίδια, κάνουν τα ίδια, θρηνούν για τα ίδια πράγματα...

Αυτή η κουραστική επανάληψη των δραμάτων, των τραγωδιών και των κωμωδιών θα συνεχιστεί όσο θα συσσωρεύουμε μέσα μας τα ανεπιθύμητα στοιχεία της Οργής, Απληστίας, Ασέλγειας, Φθόνου, Υπεροψίας, Οκνηρίας, Λαιμαργίας κ.τ.λ., κ.τ.λ.

Ποιο είναι το επίπεδο της ηθικής μας; Ή καλύτερα: ποιο είναι το **Υπαρξιακό μας Επίπεδο;**

Όσο το **Υπαρξιακό μας Επίπεδο** δεν αλλάζει ριζικά, θα συνεχίζεται η επανάληψη της αθλιότητάς μας, των επεισοδίων, των δυστυχιών, των ατυχιών μας...

Όλα τα πράγματα, όλες οι καταστάσεις που διαδραματίζονται γύρω μας στη σκηνή του κόσμου τούτου, αποτελούν αποκλειστικά και μόνο την αντανάκλαση αυτού που κουβαλάμε μέσα μας.

Δίκαια μπορούμε να βεβαιώσουμε με υπευθυνότητα ότι «το εξωτερικό είναι η αντανάκλαση του εσωτερικού». όταν ένας αλλάζει εσωτερικά και η αλλαγή είναι ριζική, το εξωτερικό, οι καταστάσεις, η ζωή αλλάζουν επίσης.

Αυτή την εποχή (1974) μελέτησα μια ομάδα μεταναστών. Εδώ στο Μεξικό σ' αυτούς τους ανθρώπους δίνουν την περίεργη ονομασία «Αλεξιπτωτιστές»

Είναι γείτονες από τον αγροτικό οικισμό Τσουρουμπούσκο και βρίσκονται σε μικρή απόσταση από το σπίτι μου, ένας λόγος για τον οποίο μπόρεσα να τους μελετήσω από κοντά...

Το ότι είναι φτωχοί, δε μπορεί ποτέ να θεωρηθεί έγκλημα. Δεν είναι αυτό το πιο σοβαρό αλλά το Υπαρξιακό Επίπεδο...

Καθημερινά μαλώνουν, μεθάνε, βρίζονται μεταξύ τους, γίνονται δολοφόνοι των ίδιων των συντρόφων στην ατυχία τους, ζουν βέβαια σε βρώμικα καλύβια όπου μαζί με την αγάπη βασιλεύει το μίσος...

Πολλές φορές έχω σκεφτεί πως αν κάποιος από αυτούς, περιόριζε μέσα του το μίσος, την οργή, την ασέλγεια, τη μέθη, την αισχρολογία, την σκληρότητα, τον εγωισμό, τη συκοφαντία, τον φθόνο, τη φιλαυτία, την υπεροψία κ.λ.π. θα ήταν στους άλλους αγαπητός, θα συναναστρεφόταν μ' ανθρώπους πιο εκλεκτούς, πιο πνευματικούς, σύμφωνα πάντα με τον απλό νόμο της Ψυχολογικής Συγγένειας. Οι νέες αυτές σχέσεις θα ήταν καθοριστικές για μια οικονομική και κοινωνική αλλαγή...

Αυτό θα ήταν το σύστημα που θα επέτρεπε στο άτομο να εγκαταλείψει τον “σταύλο” το βρωμερό “υπόνομο”...

Έτσι λοιπόν, αν πραγματικά θέλουμε μια ριζική αλλαγή, αυτό που οφείλουμε πρώτα να καταλάβουμε είναι ότι ο καθένας μας (λευκός ή νέγρος, κίτρινος ή ερυθρόδερμος, απληροφόρητος ή μορφωμένος) βρίσκεται σε αυτό ή εκείνο το Υπαρξιακό επίπεδο.

Ποιό είναι το δικό μας Επίπεδο Ύπαρξης; αναρωτηθήκατε ποτέ; Δε θα είναι δυνατό να περάσουμε σ’ άλλο, επίπεδο, αν αγνοούμε την κατάσταση στην οποία βρισκόμαστε.

Η ΘΑΥΜΑΣΤΗ ΣΚΑΛΑ

Πρέπει να ποθήσουμε μια πραγματική αλλαγή, να βγούμε από την βαρετή αυτή ρουτίνα, από αυτή την καθαρά μηχανική ζωή, την τόσο κουραστική...

Αυτό που πρέπει σαφώς να καταλάβουμε στην αρχή, είναι ότι καθένας μας, αστός ή προλετάριος, πλούσιος ή φτωχός βρίσκεται στην πραγματικότητα σε αυτό ή εκείνο το Υπαρξιακό Επίπεδο.

Το Υπαρξιακό Επίπεδο του μεθύστακα είναι διαφορετικό από εκείνο του εγκρατή και της πόρνης αλλιώς από εκείνο της παρθένας κοπέλας. Αυτό είναι κάτι οριστικό και ακλόνητο...

Φτάνοντας σ’ αυτό το μέρος του κεφαλαίου μας Δε χάνουμε τίποτα να φανταστούμε μια σκάλα να απλώνεται από κάτω μέχρι πάνω, κάθετα και με πλήθος σκαλοπάτια...

Χωρίς άλλο σε κάποιο από αυτά βρισκόμαστε και εμείς. Στα χαμηλότερα θα υπάρχουν άνθρωποι χειρότεροι από εμάς. Στα πιο ψηλά θα βρίσκονται άτομα καλύτερά μας...

Σ’ αυτή την ασυνήθιστη Κάθετη, σ’ αυτή τη Θαυμαστή Σκάλα, είναι φανερό ότι μπορούμε να βρούμε όλα τα Επίπεδα της Ύπαρξης... κάθε άτομο είναι διαφορετικό και αυτό δεν μπορεί κανείς να το αρνηθεί...

Αναμφίβολα δεν μιλάμε τώρα για ωραία ή άσκημα πρόσωπα, ούτε για θέμα ηλικίας. Υπάρχουν άνθρωποι νέοι και ηλικιωμένοι, γέροντες που πρόκειται να πεθάνουν και βρέφη που μόλις γεννήθηκαν...

Το θέμα του χρόνου και της ηλικίας, της γέννησης, της ανάπτυξης, της εξέλιξης, του γάμου, της αναπαραγωγής, των γηρατειών και του θανάτου, είναι αποκλειστικά θέμα της Οριζόντιας ζώης...

Στη «Θαυμαστή Σκάλα», στην Κάθετη, δεν χωράει η ιδέα του χρόνου. Στα σκαλοπάτια μιας τέτοιας σκάλας μόνον Υπαρξιακά Επίπεδα μπορούμε να συναντήσουμε...

Η μηχανική πίστη του κόσμου δεν εξυπηρετεί σε τίποτα. Πίστευαν ότι με τον καιρό τα πράγματα θα ήταν καλύτερα. Έτσι σκέφτονταν οι προπάπποι και οι παππούδες μας. Τα γεγονότα ήρθαν να αποδείξουν ακριβώς το αντίθετο...

Αυτό που μετράει είναι το Υπαρξιακό Επίπεδο και αυτό είναι Κάθετο. Βρισκόμαστε σε ένα σκαλοπάτι, αλλά μπορούμε να ανέβουμε σ' άλλο σκαλοπάτι...

Η «Θαυμαστή Σκάλα» για την οποία μιλάμε, και που αναφέρεται σε διαφορετικά Υπαρξιακά επίπεδα, δεν έχει βέβαια καμιά σχέση με τον γραμμικό χρόνο...

Κάποιο ανώτερο Υπαρξιακό Επίπεδο βρίσκεται από πάνω μας την κάθε στιγμή...

Δεν είναι σε κάποιο οριζόντιο μακρινό μέλλον, αλλά εδώ και τώρα, μέσα σε εμάς τους ίδιους, στην Κάθετη...

Φαίνεται, και οποιοσδήποτε μπορεί να το καταλάβει, ότι οι δύο γραμμές (Οριζόντια και Κάθετη) συναντιούνται σε κάθε στιγμή στο Ψυχικό εσωτερικό μας και σχηματίζουν Σταυρό...

Η προσωπικότητα αναπτύσσεται και εξελίσσεται στην Οριζόντια γραμμή της Ζωής. Γεννιέται και πεθαίνει μέσα στον γραμμικό χρόνο της. Είναι

φθαρτή. Δεν υπάρχει κανένα αύριο για την προσωπικότητα του νεκρού. Δεν είναι Ύπαρξη...

Τα Υπαρξιακά Επίπεδα, το ίδιο το ΕΙΝΑΙ, δεν είναι του χρόνου, δεν έχει να κάνει τίποτα με την Οριζόντια Γραμμή. Βρίσκεται μέσα σε εμάς τους ίδιους. Τώρα. Στην Κάθετη...θα ήταν σαφώς παράλογο να αναζητήσουμε την Ύπαρξή μας έξω από τον εαυτό μας...

Μένει σαν συμπέρασμα το εξής: τίτλοι, βαθμοί, προαγωγές κ.τ.λ. στον φυσικό, εξωτερικό κόσμο, με κανέναν τρόπο δεν θα θεμελιώναν μια πραγματική εξύψωση, επανεκτίμηση του ΕΙΝΑΙ, ένα βήμα για ένα ανώτερο σκαλοπάτι στα Υπαρξιακά Επίπεδα.

ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΗ ΑΝΤΑΡΣΙΑ

Δε μένει παρά να θυμίσουμε στους αναγνώστες μας ότι υπάρχει ένα γεωμετρικό σημείο μέσα μας...

Αναμφισβήτητα αυτό το σημείο δεν το συναντούμε ποτέ, ούτε στο παρελθόν ούτε και στο μέλλον...

Όποιος θα ήθελε να ανακαλύψει αυτό το μυστηριώδες σημείο, πρέπει να το αναζητήσει εδώ και τώρα, μέσα στον εαυτό του, αυτή τη στιγμή ακριβώς, ούτε ένα δευτερόλεπτο πριν ή μετά...

Οι δύο σανίδες του Τίμιου Σταυρού, η Κάθετη και η Οριζόντια, συναντιούνται σ' αυτό το σημείο...

Από στιγμή σε στιγμή λοιπόν βρισκόμαστε μπροστά σε δύο Δρόμους: τον Οριζόντιο και τον Κάθετο.

Είναι σαφές ότι ο Οριζόντιος δρόμος είναι πολύ «δεύτερος». Απ' αυτόν πηγαίνει «ο Βισέντε κι' όλοι οι άνθρωποι», «ο Βιλέγας κι' όποιος τον πιάνει», «ο δον Ραϊμόντο κι' όλος ο κόσμος»².

Είναι φανερό ότι ο Κάθετος είναι διαφορετικός. Είναι ο δρόμος των έξυπνων ανταρτών, ο δρόμος των Επαναστατών...

Όταν κανείς θυμάται τον εαυτό του, όταν δουλεύει πάνω στον εαυτό του, όταν δεν ταυτίζεται με όλα τα προβλήματα και τις λύπες της ζωής, σίγουρα βαδίζει στο Κάθετο μονοπάτι...

Βέβαια ποτέ δεν είναι εύκολη η δουλειά του περιορισμού των αρνητικών συγκινήσεων, το να χάσουμε κάθε ταύτιση με το προσωπικό τραίνο της ζωής μας, προβλήματα κάθε είδους, επιχειρήσεις, χρέη, γραμμάτια, υποθήκες, φως, τηλέφωνο, νερό κ.τ.λ.

Οι άνεργοι, εκείνοι που για τον άλφα ή βήτα λόγο έχασαν την δουλειά τους, υποφέρουν βέβαια από την έλλειψη χρημάτων και το να ξεχάσουν την περίπτωση τους, το να μην νοιάζονται και να μην ταυτίζονται με το ίδιο τους το πρόβλημα, γίνεται φοβερά δύσκολο.

Όσοι υποφέρουν, όσοι κλαίγονται, όσοι υπήρξαν θύματα προδοσίας ή την πλήρωσαν άσχημα στη ζωή από κάποια αχαριστία, από κάποια συ-

² Σ.Μ. Ιδιωματικές εκφράσεις με ομοιοκαταληξία και έχουν έννοια σαν το «και η κουτσή Μαρία»

κοφαντία ή απάτη, ξεχνούν τον εαυτό τους πραγματικά, το Πραγματικό εσωτερικό τους Είναι, ταυτίζονται απόλυτα με την ηθική τους τραγωδία...

Η Δουλειά με τον εαυτό μας είναι το βασικό χαρακτηριστικό του Κάθετου Δρόμου. Κανείς δεν θα μπορούσε να πατήσει το Μονοπάτι της Μεγάλης Ανταρσίας, αν δεν είχε δουλέψει ποτέ πάνω στον εαυτό του.

Η Δουλειά στην οποία αναφερόμαστε είναι Ψυχολογικού είδους. Κατέχει την αναμφισβήτητη μετατροπή της στιγμής του παρόντος, μέσα στην οποία βρισκόμαστε. Χρειάζεται να μάθουμε να ζούμε από στιγμή σε στιγμή...

Για παράδειγμα: κάποιος που βρίσκεται σε απελπισία εξ' αιτίας ενός προβλήματος συναισθηματικού, οικονομικού ή πολιτικού, ξεχνάει τον εαυτό του...

Αν αναλογιστεί λίγο, αν σκεφτεί ότι όλα περνούν, ότι η ζωή είναι απατηλή, περαστική και ότι ο θάνατος κάνει στάχτη όλες τις ματαιότητες του κόσμου...

Αν καταλάβει ότι το πρόβλημά του δεν είναι τίποτε περισσότερο από μια «ψεύτικη αναλαμπή», κάτι το φευγαλέο το οποίο γρήγορα σβήνει, θα δει ξαφνικά ότι όλα άλλαξαν ...

Είναι δυνατή η μετατροπή μηχανικών αντιδράσεων μέσω της λογικής αντιμετώπισης και του Εσωτερικού Αυτό-συλλογισμού του Είναι...

Είναι φανερό ότι οι άνθρωποι αντιδρούν μηχανικά εμπρός στις διάφορες συνθήκες της ζωής...

Φτωχοί άνθρωποι! Συνηθίζουν να συμπεριφέρονται πάντα σαν θύματα. Όταν κανείς τους κολακέψει χαμογελούν, όταν τους ταπεινώσουν υποφέρουν, βρίζουν όταν τους βρίσουν, πληγώνουν όταν τους πληγώσουν, ποτέ δεν είναι ελεύθεροι. Οι όμοιοί τους μπορούν να τους σέρνουν από την χαρά στη λύπη, από την ελπίδα στην απελπισία.

Καθένας από εκείνους που προχωρούν στον Οριζόντιο Δρόμο μοιάζει με μουσικό όργανο, που ο κάθε όμοιός του το παίζει σύμφωνα με την όρεξή του...

Όποιος μάθει να μετατρέπει τις μηχανικές του σχέσεις, αυτόματα μπαίνει στον Κάθετο Δρόμο.

Αυτό αντιπροσωπεύει μια βασική αλλαγή στο Υπαρξιακό Επίπεδο, εξαιρετικό αποτέλεσμα της Ψυχολογικής Ανταρσίας.

Η ΟΥΣΙΑ

Αυτό που κάνει όμορφο και λατρευτό κάθε νεογέννητο είναι η Ουσία του, αυτή η ίδια αποτελεί την αληθινή του πραγματικότητα...

Η φυσιολογική ανάπτυξη της Ουσίας σε κάθε πλάσμα είναι βέβαια πολύ ελλιπής και υποτυπώδης... Το ανθρώπινο σώμα αναπτύσσεται και ανελίσσεται³ σύμφωνα με τους βιολογικούς νόμους του είδους, ενώ τέτοιες δυνατότητες είναι πολύ περιορισμένες για την Ουσία...

Αναμφισβήτητα η Ουσία μπορεί να αναπτυχθεί αφ' εαυτής, χωρίς βοήθεια σε πάρα πολύ μικρό βαθμό...

Μιλώντας ειλικρινά και χωρίς δισταγμούς λέμε ότι η αυθόρμητη και φυσιολογική ανάπτυξη της Ουσίας είναι δυνατή μόνο στη διάρκεια των πρώτων τριών, τεσσάρων και πέντε χρόνων, δηλαδή στα πρώτα στάδια της ζωής...

Οι άνθρωποι σκέφτονται ότι η ανάπτυξη και η εξέλιξη της Ουσίας γίνονται πάντοτε σε διαρκή μορφή, σύμφωνα με τον μηχανισμό της εξέλιξης, όμως ο Παγκόσμιος Γνωστικισμός διδάσκει ότι δεν συμβαίνει κάτι τέτοιο...

Για να αναπτυχθεί περισσότερο η Ουσία, πρέπει να γίνει κάτι πολύ ξεχωριστό, πρέπει να συμβεί κάτι καινούριο...

Θέλω ν' αναφερθώ με έμφαση στη Δουλειά με τον εαυτό μας. Η ανάπτυξη της Ουσίας είναι δυνατή μόνο αν βασίζεται σε συνειδητές εργασίες και ηθελημένες δοκιμασίες...

Πρέπει να καταλάβετε ότι οι Δουλειές αυτές δεν αφορούν επαγγελματικά θέματα, τράπεζες, κ.τ.λ...

Η δουλειά αυτή είναι για κάθε έναν που έχει αναπτυγμένη την προσωπικότητα, πρόκειται για κάτι Ψυχολογικό...

Όλοι μας ξέρουμε ότι έχουμε μέσα μας αυτό που λέγεται ΕΓΩ, Ο ΕΑΥΤΟΣ ΜΟΥ, ΕΓΩ Ο ΙΔΙΟΣ...

Δυστυχώς η Ουσία βρίσκεται μπουλιαρισμένη, μπλεγμένη μέσα στο ΕΓΩ και αυτό είναι λυπηρό...

Να διαλύσουμε το Ψυχολογικό ΕΓΩ, να εκμηδενίσουμε τα ανεπιθύμητα στοιχεία του, είναι επείγον, αμετάθετο, δεν αναβάλλεται... αυτό είναι το νόημα της Δουλειάς με τον εαυτό μας.

³ Σ.Α. Αναπτύσσεται, ξετυλίγεται.

Ποτέ δεν θα μπορούσαμε να ελευθερώσουμε την Ουσία, χωρίς να έχουμε πιο πριν εκμηδενίσει το Ψυχολογικό ΕΓΩ...

Στην Ουσία βρίσκεται η Θρησκεία, ο Βούδας, η Σοφία, μικρά μέρη του πόνου του Πατέρα μας του Επουράνιου κι' όλα τα δεδομένα που χρειαζόμαστε για την εσωτερική ΑΥΤΟΠΡΑΓΜΑΤΩΣΗ του ΕΙΝΑΙ.

Κανείς δεν θα μπορούσε να εξαλείψει το Ψυχολογικό ΕΓΩ, χωρίς πρώτα να έχει περιορίσει τα όχι ανθρώπινα στοιχεία που φέρνουμε μέσα μας...

Χρειάζεται να κάνουμε στάχτη την τερατώδη σκληρότητα αυτών των καιρών, τον φθόνο που δυστυχώς έφτασε να γίνει το κρυφό ελατήριο της πράξης, την ανυπόφορη απληστία που έχει κάνει τη ζωή τόσο πικρή, τη βρωμερή κακογλωσσιά, τη συκοφαντία αιτία τόσων τραγωδιών, τα μεθύσια, την αηδιαστική ασέλγεια που τόσο άσχημα μυρίζει κ.τ.λ., κ.τ.λ., κ.τ.λ.

Όταν όλ' αυτά τα αποτρόπαια περιοριστούν και μεταβληθούν σε κοσμική σκόνη, η Ουσία θα ελευθερωθεί και επιπλέον θα αναπτυχθεί και θα εξελιχθεί αρμονικά...

Αναμφισβήτητα, όταν το Ψυχολογικό ΕΓΩ έχει πεθάνει, μέσα μας λάμπει η Ουσία...

Η Ουσία ελεύθερη πια μας δίνει μια εσωτερική ομορφιά. Απο μια τέτοια ομορφιά πηγάζουν η απόλυτη ευτυχία και η πραγματική Αγάπη...

Η Ουσία κατέχει πολλαπλές αισθήσεις που τελειοποιούν και εξαιρετικές φυσικές εξουσίες.

Όταν «πεθάνουμε Μέσα Μας», όταν διαλύσουμε το Ψυχολογικό ΕΓΩ, γευόμαστε τις πολύτιμες αισθήσεις και δυνάμεις της Ουσίας...

ΤΟ ΝΑ ΚΑΤΗΓΟΡΕΙ ΚΑΝΕΙΣ
ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΟΥ

Η Ουσία που ο καθένας μας φέρνει μέσα του έρχεται από ψηλά, από τον Ουρανό, από τ' αστέρια...

Αναμφισβήτητα η θαυμαστή Ουσία προέρχεται από τη νότα «ΛΑ» (τον Γαλακτικό Δρόμο, τον Γαλαξία όπου ζούμε).

Όμορφη η Ουσία περνά μέσα από την νότα «ΣΟΛ» (ο Ήλιος) και μετά από τη νότα «ΦΑ» (Πλανητική Ζώνη) μπαίνει σ' αυτόν τον κόσμο και έρχεται μέσα μας.

Οι πατέρες μας έφτιαξαν το κατάλληλο σώμα για να δεχτεί την Ουσία που έρχεται από τα Άστρα...

Εφ' όσον δουλεύουμε εντατικά πάνω στον εαυτό μας και θυσιαζόμαστε για τους ομοίους μας, θα γυρίσουμε νικητές στη βαθιά αγκαλιά της Κοσμικής Μητέρας...

Ζούμε στον κόσμο αυτό για κάποιο λόγο, για κάτι, για κάποια ειδική αιτία...

Σίγουρα σε εμάς υπάρχουν πολλά που πρέπει να δούμε, να μελετήσουμε και να καταλάβουμε, αν πραγματικά επιθυμούμε να γνωρίσουμε κάτι από τον εαυτό μας, από την ατομική μας ζωή...

Είναι τραγική η ύπαρξη εκείνου που πεθαίνει χωρίς να γνωρίζει τον λόγο της ζωής του.

Καθένας μας οφείλει ν' ανακαλύψει για τον εαυτό του το νόημα της ιδιαίτερής ζωής του, αυτό που τον κρατά αιχμάλωτο στη φυλακή του πόνου...

Αναντίρρητα υπάρχει κάτι μέσα στον καθένα μας, κάτι που μας πικραίνει την ζωή και ενάντια στο οποίο πρέπει σταθερά να πολεμήσουμε...

Δεν είναι απαραίτητο να συνεχίσουμε μέσα στην δυστυχία, είναι επείγον να μετατρέψουμε σε κοσμική σκόνη αυτό που μας κάνει τόσο αδύναμους και δυστυχημένους.

Δε χρησιμεύει σε τίποτα να υπερηφανευόμαστε για τίτλους ,τιμές , διπλώματα, χρήμα, μάταιο υποκειμενικό ορθολογισμό, πασίγνωστες αρετές κ.τ.λ.

Δεν πρέπει ποτέ να ξεχνάμε ότι η υποκρισία και οι ανόητες ματαιότητες της εσφαλμένης προσωπικότητας, μας κάνουν ανθρώπους βαρείς, αποτελεσματικούς, αργόστροφους, αντιδραστικούς, ανίκανους να δούμε το καινούριο...

Ο θάνατος έχει πολλές σημασίες τόσο θετικές όσο και αρνητικές. Ας δούμε εκείνη την εξαιρετική παρατήρηση του Μεγάλου Καμπίρ⁴ Ιησού Χριστού: “Οι νεκροί ας θάψουν τους νεκρούς τους”. Πολλοί άνθρωποι είναι εκ των πραγμάτων νεκροί για οποιαδήποτε εργασία πάνω στον εαυτό τους και συνεπώς ανίκανοι για οποιαδήποτε προσωπική αλλαγή.

Πρόκειται για άτομα εγκλωβισμένα μέσα στα δόγματα και τις δοξασίες τους, ανθρώπους απολιθωμένους στις αναμνήσεις πολλών χθες, πρόσωπα γεμάτα από παλιές προκαταλήψεις, πρόσωπα σκλαβωμένα σ’ αυτό που θα πουν, φοβερά χλιαρά, αδιάφορα, μερικές φορές “σοφοφανή”, σίγουρα ότι βρίσκονται στην αλήθεια γιατί έτσι τους το είπαν κ.τ.λ.

Δεν θέλουν να καταλάβουν οι άνθρωποι αυτοί ότι ο κόσμος τούτος είναι ένα “Ψυχολογικό Γύμνασμα”, μέσα από το οποίο θα ήταν δυνατό να εξαλείψουμε αυτή την μυστική ασκήμια που όλοι φέρνουμε μέσα μας...

Αν αυτοί οι φτωχοί άνθρωποι καταλάβαιναν την τόσο θλιβερή κατάσταση στην οποία βρίσκονται θα έτρεμαν από φρίκη...

Όμως τέτοια πρόσωπα σκέφτονται για τον εαυτό τους το καλύτερο. Μιλούν υπερήφανα για τις αρετές τους, αισθάνονται τον εαυτό τους τέλειο, καλόκαρδο, εξυπηρετικό, ευγενικό, ελεήμονα, έξυπνο, συνεπή στα καθήκοντά του κ.τ.λ.

Η πρακτική ζωή σα σχολή είναι εξαιρετική, όμως το να τη θεωρεί κανείς αυτοσκοπό είναι καθαρά παράλογο.

Όσοι παίρνουν τη ζωή σαν αυτοσκοπό, έτσι όπως τη ζουν καθημερινά, δεν έχουν καταλάβει την ανάγκη να δουλέψουν πάνω στον εαυτό τους προκειμένου να πετύχουν μια “Ριζική Αλλαγή”.

Δυστυχώς οι άνθρωποι ζουν μηχανικά, ποτέ δεν άκουσαν κάτι για την Εσωτερική Δουλειά...

Η αλλαγή είναι απαραίτητη, όμως οι άνθρωποι δεν ξέρουν πως να αλλάξουν, υποφέρουν πολύ κι’ ούτε γνωρίζουν γιατί υποφέρουν...

Το να έχει κανείς λεφτά δεν είναι το παν. Η ζωή πολλών πλουσίων, συνήθως, είναι αληθινά τραγική...

Η ΖΩΗ

⁴ Σ.Α. Δάσκαλος

Στο πεδίο της πρακτικής ζωής ανακαλύπτουμε αντιθέσεις που ξαφνιάζουν. Άνθρωποι πλούσιοι με θαυμάσιο σπίτι και πολλούς φίλους, μερικές φορές υποφέρουν φοβικά...

Ταπεινοί εργάτες ή μικροαστοί μερικές φορές ζουν απόλυτα ευτυχισμένοι.

Πολλοί εκατομμυριούχοι υποφέρουν από σεξουαλική ανικανότητα και πλούσιες κυρίες κλαίει πικρά για την απιστία του άντρα τους...

Οι πλούσιοι της γης μοιάζουν με γύπες μέσα σε χρυσά κλουβιά, αυτούς τους καιρούς δεν μπορούν να ζήσουν χωρίς «γορίλλες».

Οι άνθρωποι της κυβέρνησης σέρνουν αλυσίδες, ποτέ δεν είναι ελεύθεροι, προχωρούν περιτριγυρισμένοι από ανθρώπους οπλισμένους μέχρι τα δόντια...

Ας μελετήσουμε αυτή την κατάσταση πιο διακριτικά. Χρειάζεται να ξέρουμε τι είναι η ζωή. Καθένας είναι ελεύθερος να εκφραστεί όπως θέλει...

Όταν οι άνθρωποι προσφέρονται να μας διηγηθούν ελεύθερα την ιστορία της ζωής τους, αναφέρονται σε γεγονότα, επίθετα κι' ονόματα, ημερομηνίες κ.τ.λ. κι' αισθάνονται ικανοποίηση με τις διηγήσεις τους...

Οι φτωχοί αυτοί άνθρωποι αγνοούν το γεγονός ότι οι διηγήσεις τους είναι ατελείς, εφ' όσον συμβάντα, ονόματα, ημερομηνίες είναι μόνο η εξωτερική όψη της ταινίας, απουσιάζει η εσωτερική όψη...

Είναι επιτακτικό να γνωρίσουμε «**συνειδησιακές καταστάσεις**», σε κάθε συμβάν αναλογεί η μια ή η άλλη ψυχική κατάσταση.

Οι καταστάσεις είναι εσωτερικές και τα συμβάντα είναι εξωτερικά, τα εξωτερικά γεγονότα δεν είναι το πάν...

Εννοούνται σαν εσωτερικές καταστάσεις, οι καλές ή άσχημες διαθέσεις, η συμπόνια, η αυτοθεώρηση, η αυτοεκτίμηση, καταστάσεις αισθημάτων ευτυχίας, ευχαρίστησης κ.τ.λ.

Αναμφισβήτητα οι εσωτερικές καταστάσεις μπορούν να αντιστοιχούν ακριβώς με τα εξωτερικά γεγονότα ή να προέρχονται από αυτά ή να μην έχουν καμιά σχέση με αυτά...

Εν πάση περιπτώσει, καταστάσεις και συμβάντα είναι διαφορετικά. Τα γεγονότα δεν αντιστοιχούν πάντα ακριβώς σε σχετικές καταστάσεις.

Η εσωτερική κατάσταση κάποιου ευχάριστου συμβάντος θα μπορούσε να μην αντιστοιχεί με αυτό το ίδιο.

Η εσωτερική κατάσταση κάποιου δυσάρεστου θα μπορούσε να μην αντιστοιχεί με αυτό το ίδιο. Όταν πραγματοποιήθηκαν γεγονότα που περιμέναμε για πολύ καιρό, αισθανθήκαμε ότι κάτι έλειπε...

Σίγουρα έλειπε η αντίστοιχη εσωτερική κατάσταση που έπρεπε να συνδυαστεί με το εξωτερικό γεγονός...

Πολλές φορές το αναπάντεχο γεγονός είναι που μας προσφέρει τις καλύτερες στιγμές...

Η ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

Το να συνδυάσει κανείς εσωτερικές καταστάσεις με εξωτερικά γεγονότα σωστά, σημαίνει να ζει έξυπνα...

Οποιοδήποτε **συμβάν** που βιώθηκε έξυπνα επιζητά την αντίστοιχη εσωτερική του ειδική **κατάσταση**...

Δυστυχώς όμως, όταν οι άνθρωποι αναπολούν τη ζωή τους, σκέφτονται ότι αυτή καθ' εαυτή αποτελείται αποκλειστικά από **εξωτερικά συμβάντα**...

Φτωχοί άνθρωποι! Νομίζουν πως αν αυτό ή εκείνο το γεγονός δεν τους είχε συμβεί, η ζωή τους θα ήταν καλύτερη...

Υποθέτουν ότι η τύχη τους χαμογέλασε και ότι έχασαν την ευκαιρία να ευτυχήσουν...

Λυπούνται γι' αυτό που έχασαν, κλαίνει γι' αυτό που περιφρόνησαν, στενάζουν όταν θυμούνται τα παλιά λάθη και τις συμφορές...

Οι άνθρωποι δεν θέλουν να προσέξουν ότι «φυτοζώω» δεν σημαίνει «ζω» και ότι η ικανότητα για να ζει κανείς συνειδητά **εξαρτάται αποκλειστικά** από την ποιότητα των εσωτερικών καταστάσεων της Ψυχής...

Σίγουρα δεν ενδιαφέρει το πόσο όμορφα είναι τα εξωτερικά γεγονότα της ζωής. Αν δε βρεθούμε εκείνες τις στιγμές στην **κατάλληλη εσωτερική κατάσταση**, τα καλύτερα **συμβάντα** μπορεί να μας φανούν μονότονα, κουραστικά ή απλώς βαρετά...

Κάποιος περιμένει μ' αγωνία την ημέρα του γάμου-είναι ένα γεγονός- όμως θα μπορούσε να συμβεί να είναι τόσο απασχολημένος τη στιγμή ακριβώς του **συμβάντος**, που πραγματικά να μην δοκιμάσει σ' αυτό καμιά ευχαρίστηση, κι' όλο το θέμα να καταλήξει τόσο ξερό και κρύο σα μια εθιμοτυπία...

Η πείρα μας δίδαξε ότι δεν ευχαριστιούνται, στ' αλήθεια, όλοι όσοι παρευρίσκονται σ' ένα συμπόσιο ή σε κάποιον χορό...

Ποτέ δεν λείπει ένας βαρετός στις καλύτερες γιορτές και τα πιο διασκεδαστικά έργα ευχαριστούν άλλους και κάνουν άλλους να κλαίνε...

Πολύ σπάνιοι είναι οι άνθρωποι που ξέρουν να συνδυάσουν συνειδητά το εξωτερικό **συμβάν** με την κατάλληλη εσωτερική **κατάσταση**...

Είναι λυπηρό το γεγονός ότι ο κόσμος δεν ξέρει να ζει συνειδητά: κλαίει όταν πρέπει να γελάσει και γελάει όταν πρέπει να κλάψει...

Ο έλεγχος είναι κάτι διαφορετικό. Ο σοφός μπορεί να είναι χαρούμενος, όμως ποτέ γεμάτος από τρελή φρενίτιδα. Λυπημένος αλλά ποτέ απελπισμένος και απογοητευμένος... ήρεμος ανάμεσα στη βία, συγκρατημένος μπροστά στα όργια, αγνός μπροστά στην ασέλγεια κ.τ.λ...

Οι μελαγχολικοί κι' απαισιόδοξοι σκέφτονται τα χειρότερα για την ζωή και αληθινά δεν επιθυμούν να ζήσουν...

Κάθε μέρα βλέπουμε ανθρώπους που όχι μόνο είναι δυστυχείς, αλλά που επιπλέον-κι' αυτό είναι το χειρότερο-κάνουν πικρή την ζωή στους άλλους...

Τέτοιοι άνθρωποι δεν θα άλλαζαν ούτε αν καθημερινά ζούσαν μέσα σε γιορτές, την ψυχική αρρώστια τη φέρνουν μέσα τους... τέτοια πρόσωπα έχουν εσωτερικές καταστάσεις οριστικά διεστραμμένες...

Εν τούτοις τα άτομα αυτά αξιολογούνται σαν σωστά, υγιή, ευγενικά, εξυπηρετικά, μάρτυρες κ.τ.λ...

Πρόκειται γι' ανθρώπους που αυτοθεωρούνται υπερβολικά, ανθρώπους που αγαπούν πολύ τον εαυτό τους...

Άτομα με μεγάλη αυτολύπηση που πάντοτε κυνηγούν τις ευκαιρίες διαφυγής, για ν' αποφύγουν τις πραγματικές ευθύνες τους...

Τέτοιοι άνθρωποι είναι συνηθισμένοι στις κατώτερες συγκινήσεις και φαίνεται πως γι' αυτόν τον λόγο δημιουργούν καθημερινά υπό-ανθρώπινα ψυχικά στοιχεία.

Τα δυσάρεστα συμβάντα, ατυχίες αθλιότητα, χρέη, προβλήματα κ.τ.λ. είναι αποκλειστικότητα εκείνων που δεν ξέρουν να ζουν...

Ο καθένας μπορεί να διαμορφώσει μια πλούσια διανοητική καλλιέργεια, όμως λίγοι είναι εκείνοι που έχουν μάθει να ζουν σωστά.

Όταν κανείς θέλει να ξεχωρίσει τα εξωτερικά **συμβάντα** από τις εσωτερικές **καταστάσεις** της συνείδησης δείχνει την ανικανότητά του να ζει σωστά.

Αυτοί που μαθαίνουν να συνδυάζουν συνειδητά εξωτερικά συμβάντα και εσωτερικές καταστάσεις προχωρούν στον δρόμο της επιτυχίας...

ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΕΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ

Αναμφισβήτητα, στην διάρκεια της αυστηρής παρατήρησης του «Ο Εαυτός Μου», είναι πάντα αναγκαίο, χωρίς αναβολή, να γίνεται μια απόλυτη λογική διαφοροποίηση σ' ότι αφορά τα εξωτερικά γεγονότα της πρακτικής ζωής και τις ιδιαίτερές μας συνειδησιακές καταστάσεις.

Χρειάζεται, επειγόντως, να ξέρουμε που είμαστε τοποθετημένοι σε δεδομένη στιγμή, τόσο σε σχέση με την εσωτερική μας συνειδησιακή κατάσταση, όσο και με τη συγκεκριμένη φύση του εξωτερικού γεγονότος που μας συμβαίνει.

Η ζωή η ίδια είναι μια σειρά γεγονότων που ξετυλίγονται μέσα στον χρόνο και στον χώρο...

Κάποιος είπε: «Η ζωή είναι μια αλυσίδα από μαρτύρια που φέρνει ο άνθρωπος μπερδεμένα στην Ψυχή του»...

Καθένας είναι τελείως ελεύθερος να σκέφτεται όπως θέλει, εγώ νομίζω ότι τις εφήμερες χαρές κάποιας περαστικής στιγμής τις ακολουθούν πάντοτε απογοητεύσεις και πίκρες...

Κάθε γεγονός έχει την ειδική χαρακτηριστική του γεύση και οι εσωτερικές καταστάσεις είναι επίσης διαφορετικών κατηγοριών, αυτό είναι αναμφίβολο, δεν χρειάζεται συζήτηση...

Σίγουρα η Εσωτερική Δουλειά πάνω στον εαυτό μας αναφέρεται με τρόπο εμφατικό στις διάφορες ψυχολογικές καταστάσεις της συνείδησης...

Κανείς δεν θα μπορούσε να αρνηθεί ότι στο εσωτερικό μας είμαστε φορτωμένοι με πολλά σφάλματα και ότι υπάρχουν λανθασμένες εσωτερικές καταστάσεις...

Αν στ' αλήθεια θέλουμε ν' αλλάξουμε πραγματικά, χωρίς αναβολή και χωρίς καθυστέρηση, χρειαζόμαστε μια ριζική διαφοροποίηση αυτών των λανθασμένων καταστάσεων της συνείδησης...

Η απόλυτη διαφοροποίηση των λανθασμένων καταστάσεων στο εσωτερικό μας, προκαλεί ολοκληρωμένες αλλαγές στο πεδίο της πρακτικής ζωής...

Όταν κανείς δουλεύει σοβαρά πάνω στις λανθασμένες καταστάσεις σαφώς τα δυσάρεστα γεγονότα της ζωής δεν μπορούν να τον πληγώσουν τόσο εύκολα...

Λέμε κάτι που μπορεί να το καταλάβει κανείς μόνον αν το ζήσει, αν το αισθανθεί πραγματικά στον ίδιο τον χώρο των γεγονότων...

Αυτός που δεν δουλεύει πάνω στον εαυτό του είναι πάντοτε θύμα των περιστάσεων, είναι σαν ένας άθλιος κορμός δέντρου μέσα στα τρικυμισμένα νερά του ωκεανού...

Τα γεγονότα αλλάζουν συνεχώς, χωρίς διακοπή, στους πολλούς συνδυασμούς τους. Έρχονται το ένα μετά το άλλο σε μεγάλα κύματα, είναι επιδράσεις...

Βέβαια υπάρχουν καλά και άσχημα γεγονότα, μερικά συμβάντα θα είναι καλύτερα ή χειρότερα από άλλα...

Να μετατρέψουμε ορισμένα συμβάντα είναι δυνατόν, η αλλοίωση αποτελεσμάτων, η διαφοροποίηση καταστάσεων κ.τ.λ. είναι μέσα στο μέτρο των δυνατοτήτων μας.

Όμως υπάρχουν περιστάσεις που στ' αλήθεια δεν μπορούν να αλλοιωθούν, οι τελευταίες αυτές περιπτώσεις πρέπει να γίνονται δεκτές συνειδητά, ακόμα κι' αν μερικές καταλήγουν να γίνουν οδυνηρές μέχρι και επικίνδυνες ...

Αναμφισβήτητα ο πόνος εξαφανίζεται όταν δεν ταυτιζόμαστε με το πρόβλημα που παρουσιάζεται...

Πρέπει να θεωρήσουμε τη ζωή σαν μία σειρά διαδοχικών εσωτερικών καταστάσεων. Μια αυθεντική ιστορία της ζωής μας είναι φτιαγμένη απ' όλες αυτές τις εσωτερικές καταστάσεις...

Αναθεωρώντας το σύνολο της ίδιας της ύπαρξής μας, μπορούμε να επαληθεύσουμε μόνοι μας, με άμεσο τρόπο, ότι πολλές δυσάρεστες περιστάσεις έγιναν δυνατές χάρη σε εσωτερικές απατηλές καταστάσεις...

Ο Μέγας Αλέξανδρος, αν και είχε μια φυσική ιδιοσυγκρασία πράου, παρασύρθηκε από υπερηφάνεια στις υπερβολές που προκάλεσαν τον θάνατό του...

Ο Φραγκίσκος ο 1^{ος} πέθανε εξ' αιτίας μιας βρώμικης κι' αηδιαστικής μοιχείας που ακόμη θυμάται πολύ καλά η ιστορία...

Όταν δολοφονήθηκε ο Μαρά από μια διεστραμμένη μοναχή-πέθαινε από υπερηφάνεια και φθόνο-νόμιζε τον εαυτό του απόλυτα δίκαιο...

Οι κυρίες του Πάρκου των Δουλοπάροικων, αναμφισβήτητα, εξάντλησαν εντελώς την ζωτικότητα του φοβερού γυναικά που λεγόταν Λουδοβίκος 15^{ος}.

Πολλοί είναι αυτοί που πεθαίνουν από φιλοδοξία, οργή ή ζήλια, αυτό το ξέρουν οι Ψυχολόγοι πολύ καλά...

Εφ' όσον η θέλησή μας εμφανίζεται σαν μια παράλογη τάση αναπόφευκτα γινόμαστε υποψήφιοι για το πάνθεο ή το νεκροταφείο...

Ο Οθέλλος από την ζήλια του έγινε φονιάς και η φυλακή είναι γεμάτη από ειλικρινείς απατηθέντες...

ΠΡΟΣΩΠΙΚΑ ΣΥΜΒΑΝΤΑ

Πλήρης και βαθιά εσωτερική αυτοπαρατήρηση του «Ο Εαυτός Μου» είναι απαραίτητη όταν πρόκειται να ανακαλύψουμε λανθασμένες ψυχικές καταστάσεις.

Αναμφισβήτητα οι λανθασμένες εσωτερικές καταστάσεις μπορούν να διορθωθούν μέσα από σωστές διαδικασίες.

Εφ' όσον η εσωτερική ζωή είναι ο μαγνήτης που τραβά τα εξωτερικά συμβάντα, χρειαζόμαστε επειγόντως, χωρίς αναβολή, να περιορίσουμε στον ψυχισμό μας τις λανθασμένες ψυχικές καταστάσεις.

Είναι απαραίτητο να περιορίσουμε τις λανθασμένες ψυχικές καταστάσεις αν θέλουμε να αλλάξουμε ριζικά τη φύση ορισμένων ανεπιθύμητων συμβάντων.

Είναι δυνατόν να αλλάξουμε της σχέση μας με καθορισμένα συμβάντα, αν περιορίσουμε μέσα μας παράλογες ψυχικές καταστάσεις.

Καταστροφικές εξωτερικές συνθήκες θα μπορούσαν να γίνουν αβλαβείς μέχρι και ευεργετικές μέσα από την έξυπνη διόρθωση των λανθασμένων εσωτερικών καταστάσεων.

Μπορεί κανείς ν' αλλάξει την φύση των δυσάρεστων συμβάντων που μας έρχονται όταν εξαγνιστεί μέσα του.

Όποιος δεν διορθώνει ποτέ τις παράλογες ψυχικές καταστάσεις, νομίζοντας τον εαυτό του πολύ δυνατό, γίνεται θύμα των περιστάσεων.

Είναι ζωτικό να βάλουμε σε τάξη το αναστατωμένο εσωτερικό μας σπίτι αν θέλουμε ν' αλλάξουμε την ροή μιας δυσάρεστης ύπαρξης.

Οι άνθρωποι παραπονιούνται για όλα, υποφέρουν, κλαίνε, διαμαρτύρονται, θα ήθελαν ν' αλλάξουν ζωή, να βγουν από την κακοτυχία που βρίσκονται, όμως δυστυχώς δεν δουλεύουν απάνω στον εαυτό τους.

Δε θέλουν να καταλάβουν οι άνθρωποι ότι η εσωτερική ζωή έλκει εξωτερικές περιστάσεις και ότι αν αυτές είναι θλιβερές αυτό οφείλεται στις εσωτερικές λανθασμένες καταστάσεις.

Το εξωτερικό είναι μόνο η αντανάκλαση του εσωτερικού. Αυτός που αλλάζει μέσα του, γεννά μια καινούρια κατάσταση πραγμάτων.

Τα εξωτερικά συμβάντα ποτέ δεν είναι τόσο σημαντικά όσο είναι ο τρόπος αντίδρασης σε αυτά.

Έμεινες ήρεμος μπροστά στον υβριστή; Δέχεσαι μ' ευχαρίστηση τις δυσάρεστες εκδηλώσεις των ομοίων σου;

Με τι τρόπο αντιδράς μπροστά στην απιστία του αγαπημένου σου προσώπου; Αφέθηκες έρμαιο του δηλητηρίου της ζήλιας; Σκότωσες; Βρίσκεσαι στην φυλακή;

Τα νοσοκομεία, τα νεκροταφεία, οι φυλακές είναι γεμάτες από «ειλικρινείς εξαπατηθέντες» που αντέδρασαν παράλογα μπροστά στα εξωτερικά συμβάντα.

Το καλύτερο όπλο που μπορεί να χρησιμοποιήσει ένας άνθρωπος στη ζωή είναι μια σωστή Ψυχολογική κατάσταση.

Μπορεί κανείς να αφοπλίσει θηρία και να ξεσκεπάσει προδότες μέσα από κατάλληλες εσωτερικές καταστάσεις.

Οι λανθασμένες εσωτερικές καταστάσεις μας κάνουν ανυπεράσπιστα θύματα της ανθρώπινης διαστροφής.

Μάθετε να αντιμετωπίζετε τα πιο δυσάρεστα περιστατικά της πρακτικής ζωής με μια κατάλληλη εσωτερική στάση...

Μην ταυτίζεστε με κανένα γεγονός. Θυμηθείτε ότι όλα είναι περαστικά. Μάθετε να βλέπετε τη ζωή σαν μια ταινία και θ' απολαύσετε τα ευεργετήματα...

Μην ξεχνάτε πως περιστατικά χωρίς αξία θα μπορούσαν να σας οδηγήσουν στην δυστυχία, αν δεν περιορίσετε στον Ψυχισμό σας τις **λανθασμένες εσωτερικές καταστάσεις**.

Κάθε εξωτερικό συμβάν χρειάζεται αναμφισβήτητα το ανάλογο ειςίτηριο, δηλαδή αυτό της ορισμένης ψυχικής κατάστασης.

ΤΑ ΔΙΑΦΟΡΑ ΕΓΩ

Το Λογικό Θηλαστικό που λανθασμένα ονομάζεται άνθρωπος, στην πραγματικότητα δεν κατέχει μια συγκεκριμένη ατομικότητα.

Αναμφισβήτητα αυτή η έλλειψη Ψυχολογικής ενότητας στο ανθρωποειδές είναι η αιτία για τόσες δυσκολίες και πίκρες.

Το φυσικό σώμα αποτελεί μιαν απόλυτη ενότητα και δουλεύει σαν ένα οργανικό σύνολο, εκτός και είναι άρρωστο.

Όμως η εσωτερική ζωή του ανθρωποειδούς με κανέναν τρόπο δεν αποτελεί ψυχική ενότητα.

Το πιο σοβαρό απ' όλα τούτα, αντίθετα με ότι λένε οι διάφορες σχολές Ψευτο-εσωτερισμού και Ψευτο-αποκρυφισμού, είναι η απουσία ψυχολογικής οργάνωσης στο ιδιαίτερο και προσωπικό υπόβαθρο κάθε ατόμου.

Σίγουρα κάτω από τέτοιες συνθήκες δεν υπάρχει αρμονική δουλειά συνόλου στην εσωτερική ζωή του ατόμου.

Το ανθρωποειδές, σε ότι αφορά την εσωτερική του κατάσταση, είναι μια ψυχολογική πολλαπλότητα, ένα άθροισμα από «Εγώ».

Οι αγνοούντες μορφωμένοι της σκοτεινής αυτής εποχής λατρεύουν το «ΕΓΩ», το θεοποιούν, το εξυψώνουν, το ονομάζουν «Άλτερ Έγκο», «ΥΠΕΡΤΑΤΟ ΕΓΩ», «ΘΕΙΟ ΕΓΩ» κ.τ.λ.

Δε θέλουν να καταλάβουν οι «Πολυμαθείς» αυτής της μαύρης εποχής που ζούμε, ότι το «Υπέρτατο Εγώ» και το «Κατώτερο Εγώ» είναι δύο τμήματα του ίδιου πολυπρόσωπου «Εγώ»...

Το ανθρωποειδές, σίγουρα, δεν έχει ένα «Διαρκές ΕΓΩ» παρά μόνο μια πληθώρα διαφόρων «Εγώ» απάνθρωπων και παράλογων.

Το φτωχό διανοητικό ζώο που λανθασμένα ονομάζεται άνθρωπος, μοιάζει μ' ένα ανάστατο σπίτι όπου αντί να υπάρχει ένας αφέντης, υπάρχουν πολλοί οικότροφοι, οι οποίοι πάντοτε θέλουν να διατάζουν και να κάνουν ότι τους έρχεται όρεξη...

Το μεγαλύτερο λάθος του Ψευδό-εσωτερισμού και του φτηνού Ψευδό-αποκρυφισμού είναι η υπόθεση ότι κατέχουμε ή ότι υπάρχει μέσα μας ένα «Διαρκές και Αναλλοίωτο ΕΓΩ» χωρίς αρχή και τέλος...

Αν αυτοί που σκέπτονται έτσι ξυπνούσαν την συνείδηση έστω και για μια στιγμή, θα μπορούσαν να ξεκαθαρίσουν τελείως, μόνοι τους, ότι το λογικό ανθρωποειδές ποτέ δεν είναι το ίδιο πολύ καιρό...

Το λογικό θηλαστικό από ψυχολογική άποψη, αλλάζει διαρκώς...

Το να σκεφτούμε ότι ένα πρόσωπο που ονομάζεται Λουίς είναι πάντοτε ο Λουίς, είναι κάτι σαν κακόγουστο αστείο...

Το άτομο ονόματι Λουίς έχει μέσα του άλλα «ΕΓΩ» που εκφράζονται μέσα από την προσωπικότητά του σε διάφορες στιγμές, και μολονότι στον Λουίς δεν αρέσει η απληστία, σε άλλο ΕΓΩ μέσα του (ας το πούμε Πέπε) αρέσει η απληστία και ούτω καθ' εξής...

Κανείς δεν είναι συνεχώς ο ίδιος, στην πραγματικότητα δε χρειάζεται να είναι κανείς πολύ σοφός για να καταλάβει τις αναρίθμητες αλλαγές και αντιφάσεις κάθε ατόμου...

Η υπόθεση ότι ένας κατέχει ένα «Διαρκές και Αναλλοίωτο ΕΓΩ» ισοδυναμεί φανερά με έλλειψη σεβασμού προς τους ομοίους του και τον εαυτό του.

Μέσα σε κάθε άτομο ζουν πολλά πρόσωπα, πολλά ΕΓΩ, αυτό μπορεί να το εξακριβώσει κανείς μόνος του και άμεσα όποιος είναι **επάγρυνος** συνειδητά...

ΤΟ ΑΓΑΠΗΜΕΝΟ ΕΓΩ

Εφόσον ανώτατο και κατώτατο είναι δύο μέρη του ίδιου πράγματος, μπορούμε να καταλήξουμε στο ακόλουθο πόρισμα: «Ανώτερο Εγώ-Κατώτερο Εγώ» είναι δύο όψεις του ίδιου ΕΓΩ σκοτεινού και πολυπρόσωπου.

Το ονομαζόμενο «Θείο Εγώ» ή «Υπέρτατο Εγώ», “Άλτερ Έγκο” ή κάτι τέτοιο είναι βέβαια ένα τέχνασμα του «Ο ΕΑΥΤΟΣ ΜΟΥ» μια μορφή ΑΥΤΑΠΑΤΗΣ.

Όταν το Εγώ θέλει να συνεχίσει εδώ ή πιο πέρα (μετά τον θάνατο), αυτό-εξαπατάται με τη λανθασμένη έννοια ενός Αθάνατου Θείου Εγώ...

Κανείς από εμάς δεν έχει ένα ειλικρινές ΕΓΩ, διαρκές, αναλλοίωτο, αιώνιο κ.τ.λ.

Κανείς από εμάς δεν έχει στ' αλήθεια μια πραγματική και αυθεντική **Ενότητα του Είναι**. Δυστυχώς ούτε κάποιο μόνιμο ατομικισμό κατέχουμε.

Το «Εγώ» αν και συνεχίζει πέρα από τον τάφο έχει εντούτοις αρχή και τέλος.

Το Εγώ ποτέ δεν είναι κάτι ατομικό, ενιαίο, ένα σύνολο. Σαφώς το Εγώ είναι τα “ΕΓΩ”.

Στο ανατολικό Θιβέτ τα Εγώ καλούνται “Ψυχικές Προσθήκες” ή απλώς “Αξίες” είτε είναι θετικά είτε αρνητικά.

Αν σκεφτούμε κάθε Εγώ σαν διαφορετικό πρόσωπο, μπορούμε να διαβεβαιώσουμε με έμφαση τα ακόλουθα: “Μέσα στον καθένα που ζει στον κόσμο υπάρχουν πολλά πρόσωπα”.

Αναμφισβήτητα μέσα στον καθένα μας ζουν πολλά πρόσωπα, άλλα καλύτερα, άλλα χειρότερα...

Καθένα από αυτά τα Εγώ, καθένα από τα πρόσωπα αυτά, αγωνίζεται για την υπεροχή (θέλει να είναι το αποκλειστικό), ελέγχει τον διανοητικό εγκέφαλο ή το συγκινησιακό και κινητικό κέντρο όποτε μπορεί, μετά ένα άλλο Εγώ το αντικαθιστά...

Η Διδασκαλία των πολλών Εγώ διδάχτηκε στο ανατολικό Θιβέτ από τους πραγματικά Διορατικούς, από τους αληθινά Φωτισμένους...

Καθένα από τα ψυχολογικά μας ελαττώματα είναι προσωποποιημένο σε τούτο ή εκείνο το Εγώ. Εφ’ όσον έχουμε χιλιάδες μέχρι και εκατομμύρια ελαττώματα, κυριολεκτικά στο εσωτερικό μας ζουν **πλήθη ολόκληρα**.

Σε ψυχολογικά ζητήματα μπορέσαμε να αποσαφηνίσουμε τελείως ότι οι παρανοϊκοί, οι εγωλάτρες και οι μυθομανείς για τίποτα στη ζωή δεν θα εγκατέλειπαν την λατρεία του αγαπημένου Εγώ.

Αναμφισβήτητα τέτοιοι άνθρωποι μισούν θανάσιμα την Διδασκαλία των πολλών “Εγώ”.

Όταν ένας πραγματικά θέλει να γνωρίσει τον εαυτό του, οφείλει να αυτοπαρατηρείται και να προσπαθεί να γνωρίσει τα διαφορετικά “Εγώ” που στριμώχνονται μέσα στην προσωπικότητα.

Αν κανείς από τους αναγνώστες μας δεν καταλαβαίνει ακόμα την Διδασκαλία μας των πολλών “Εγώ”, τούτο οφείλεται αποκλειστικά στην έλλειψη πρακτικής πάνω στην Αυτοπαρατήρηση.

Όσο κανείς εφαρμόζει την Εσωτερική Αυτοπαρατήρηση, θ’ ανακαλύπτει από μόνος του πλήθη πολλά, πολλά Εγώ” που ζουν μέσα στην ίδια μας την προσωπικότητα.

Αυτοί που αρνούνται την Διδασκαλία των πολλών Εγώ, αυτοί που λατρεύουν ένα Θείο Εγώ, σίγουρα ποτέ δεν αυτοπαρατηρήθηκαν στα σο-

βαρά. Χρησιμοποιώντας τα λόγια του Σωκράτη, θα λέγαμε ότι αυτοί οι άνθρωποι όχι μόνο αγνοούν αλλά επιπλέον αγνοούν ότι αγνοούν.

Σίγουρα ποτέ δεν θα μπορούσαμε να γνωρίσουμε τον εαυτό μας χωρίς σοβαρή και βαθιά αυτοπαρατήρηση.

Όσο ο καθένας συνεχίζει να θεωρεί τον εαυτό του σαν Ολότητα, είναι φανερό ότι οποιαδήποτε εσωτερική αλλαγή θα είναι κάτι παραπάνω από αδύνατη.

Η ΡΙΖΙΚΗ ΑΛΛΑΓΗ

Εφ' όσον ένας άνθρωπος προχωρά λανθασμένα, νομίζοντας τον εαυτό του σαν Ένα, Μοναδικό και Ατομικό, είναι φανερό ότι η **ριζική αλλαγή** είναι κάτι περισσότερο από αδύνατη.

Το ίδιο το γεγονός ότι η Εσωτεριστική δουλειά ξεκινά με την αυστηρή παρατήρηση του εαυτού μας, μας το δείχνει μια πληθώρα Ψυχολογικών παραγόντων, Εγώ ή ανεπιθύμητων στοιχείων που είναι επείγον να ξεριζωθούν, ν' αποκοπούν από τον εσωτερικό μας κόσμο.

Αναμφισβήτητα, δεν θα ήταν δυνατόν να περιορίσουμε άγνωστα σφάλματα. Εκείνο που βιάζει, είναι να παρατηρήσουμε από πριν αυτό που θέλουμε να χωρίσουμε από τον Ψυχισμό μας.

Αυτού του είδους η δουλειά δεν είναι εξωτερικής φύσης αλλά εσωτερικής, και όσοι σκέφτονται ότι οποιοδήποτε εγχειρίδιο καλής συμπεριφοράς ή σπάνιο σύστημα εξωτερικό και επιφανειακό μπορεί να τους οδηγήσει στην επιτυχία, θα είναι εκ των πραγμάτων ολοκληρωτικά γελασμένοι.

Το συγκεκριμένο και οριστικό γεγονός ότι η ιδιαίτερη εσωτερική Δουλειά ξεκινά με την προσοχή συγκεντρωμένη στην πλήρη παρατήρηση του εαυτού μας, είναι ένας λόγος περισσότερο απο αρκετός για να δείξει ότι αυτό απαιτεί μια προσωπική προσπάθεια ιδιαίτερη για τον καθένα απο εμάς.

Μιλώντας ειλικρινά, χωρίς φραγμούς, βεβαιώνουμε με έμφαση τα ακόλουθα: Καμμιά ανθρώπινη ύπαρξη δεν θα μπορούσε να κάνει αυτή τη δουλειά για μας.

Δεν είναι δυνατή καμιά αλλαγή στον Ψυχισμό μας, χωρίς την άμεση παρατήρηση όλου αυτού του συνόλου των υποκειμενικών παραγόντων που φέρουμε μέσα μας.

Μη δεχόμενοι το πλήθος των σφαλμάτων, απορρίπτοντας την ανάγκη μελέτης και άμεσης παρατήρησής των, σημαίνει εκ των πραγμάτων υπεκφυγή ή απόδραση, φυγή απο τον εαυτό μας, μια μορφή αυταπάτης.

Μόνο μέσα απο την αυστηρή προσπάθεια της κριτικής παρατήρησης του εαυτού μας, χωρίς υπεκφυγές κανενός είδους, θα μπορέσουμε να κάνουμε πραγματικά φανερό ότι δεν είμαστε “Ένας” αλλά “Πολλοί”.

Η αποδοχή ότι το “Εγώ” είναι πολυπρόσωπο και η ανακάλυψη μέσω της αυστηρής παρατήρησης, είναι δύο διαφορετικές απόψεις.

Το να αποφεύγουμε την Δουλειά της ιδιαίτερης αυτο-παρατήρησης, το να ζητάμε υπεκφυγές, είναι σημάδι αναπόσπαστο του εκφυλισμού.

Ενώ ένας άνθρωπος υποστηρίζει την αυτάπατη ότι είναι ένα και μόνο πρόσωπο, δεν μπορεί να αλλάξει. Και είναι ξεκάθαρο ότι ο σκοπός της Δουλειάς αυτής είναι ακριβώς να κατορθώσουμε μια βαθμιαία αλλαγή στην εσωτερική μας ζωή.

Ο ριζικός μετασχηματισμός είναι μια δυνατότητα που φυσιολογικά χάνεται, όταν δεν γίνεται δουλειά με τον εαυτό μας.

Το σημείο εκκίνησης της ριζικής αλλαγής συνεχίζει να μένει κρυφό, όσο ο άνθρωπος νομίζει τον εαυτό του Ένα.

Αυτοί που απορρίπτουν την Διδασκαλία των πολλών Εγώ, δείχνουν καθαρά ότι ποτέ δεν αυτοπαρατηρήθηκαν σοβαρά.

Η αυστηρή παρατήρηση του εαυτού μας, χωρίς υπεκφυγές κανενός είδους, μας επιτρέπει να εξακριβώσουμε, μέσα απο τον εαυτό μας, τη σκληρή πραγματικότητα ότι δεν είμαστε “Ένας” αλλά “Πολλοί”.

Στον κόσμο των υποκειμενικών γνωμών, διάφορες ψευτο-εσωτεριστικές ή ψευτοαποκρυφιστικές θεωρίες χρησιμεύουν σαν διέξοδος φυγής από τον εαυτό μας...

Αναμφισβήτητα, η αυταπάτη ότι είμαστε πάντα ένα και το αυτό πρόσωπο, χρησιμεύει σαν εμπόδιο για την αυτο-παρατήρηση...

Θα μπορούσε κανείς να πει: “Ξέρω ότι δεν είμαι Ένας αλλά Πολλοί, ο Γνωστικισμός μου το έχει διδάξει”. Αν και θα ήταν ειλικρινέστατη τέτοιου είδους διαβεβαίωση, αν δεν υπάρχει πλήρης εμπειρία ζωής πάνω σε αυτό το επιστημονικό θέμα, σαφώς θα παρέμενε καθαρά εξωτερικό και επιφανειακό στοιχείο.

Να ανακαλύψουμε, να ζήσουμε την εμπειρία και να καταλάβουμε είναι κάτι βασικό. Μόνον έτσι είναι δυνατό να δουλέψουμε συνειδητά για να πετύχουμε την **ριζική αλλαγή**.

Άλλο είναι να υποστηρίζουμε ένα πράγμα και άλλο να το καταλαβαίνουμε. Όταν κάποιος λέει: “Καταλαβαίνω ότι δεν είμαι Ένας αλλά Πολλοί”, αν η κατανόησή του είναι πραγματική και όχι λόγια του αέρα αμφίβολα και χωρίς ουσία, αυτό σημαίνει ότι αναγνωρίζει την πλήρη επαλήθευση της Διδασκαλίας των Πολλών Εγώ.

Γνωριμία και Κατανόηση είναι διαφορετικά πράγματα. Το πρώτο είναι του Νου, το δεύτερο της Καρδιάς.

Μόνο η γνωριμία με τη Διδασκαλία των Πολλών Εγώ δεν χρησιμεύει σε τίποτα. Δυστυχώς στους καιρούς στους οποίους ζούμε, αυτή η γνώση είναι πολύ μακριά από την κατανόηση, γιατί το φτωχό **διανοητικό ζώο** που λανθασμένα ονομάζεται άνθρωπος ανέπτυξε αποκλειστικά την πλευρά της γνώσης, ξεχνώντας δυστυχώς την αντίστοιχη πλευρά του Είναι.

Το να γνωρίσουμε την Διδασκαλία των Πολλών Εγώ και να την καταλάβουμε, είναι βασικό για κάθε πραγματική **ριζική αλλαγή**.

Όταν ένας άνθρωπος αρχίζει να παρατηρεί τον εαυτό του συγκρατημένα από την θέση ότι δεν είναι Ένας αλλά Πολλοί, σαφώς έχει αρχίσει τη σοβαρή Δουλειά πάνω στην εσωτερική του φύση.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΟΥΜΕΝΟΣ

Είναι απόλυτα σαφές και επομένως όχι δύσκολο να καταλάβει κανείς ότι όταν αρχίζει κάποιος να παρατηρεί τον εαυτό του σοβαρά (από την άποψη ότι δεν είναι Ένας αλλά Πολλοί), τότε αρχίζει πραγματικά τη δουλειά πάνω σε όλο αυτό το φορτίο.

Είναι εμπόδιο, φραγμός, πρόσκομμα στη Δουλειά της αυτοπαρατήρησης του Εσωτερικού μας, τα παρακάτω ψυχολογικά ελαττώματα:

Μυθομανία (παραλήρημα Μεγαλείου, να νομίζεις ότι είσαι ένας Θεός).

Εγωλατρεία (πίστη σε ένα Διαρκές Εγώ, λατρεία οποιουδήποτε είδους του Άλτερ Έγκο).

Παράνοια(σοφιστεία, αυτο-επάρκεια, ματαιοδοξία, αυτο-εμπιστοσύνη, μυστική υπερηφάνεια, ανικανότητα παραδοχής της άποψης του άλλου).

Όταν συνεχίζει κανείς με την παράλογη πεποίθηση ότι είναι Ένας, ότι κατέχεται από ένα μόνιμο Εγώ, η σοβαρή δουλειά πάνω στον εαυτό του γίνεται κάτι παραπάνω από αδύνατη.

Αυτός που πιστεύει ότι πάντα είναι Ένας, ποτέ δεν θα γίνει ικανός να αποχωριστεί τα ανεπιθύμητα στοιχεία του. Θα θεωρεί κάθε σκέψη, συναίσθημα, επιθυμία, συγκίνηση, πάθος, στοργή κ.τ.λ. σαν διαφορετικές αμετάβλητες λειτουργίες της ίδιας του της φύσης μέχρι που θα δικαιολογείται μπροστά στους άλλους, λέγοντας ότι αυτά ή εκείνα τα προσωπικά ελαττώματα είναι κληρονομικού χαρακτήρα...

Αυτός που δέχεται την Διδασκαλία των Πολλών Εγώ, κατανοεί βασισμένος στην παρατήρηση, ότι κάθε επιθυμία, σκέψη, πράξη πάθους κ.τ.λ. αντιστοιχεί στο ένα ή το άλλο ξεχωριστό Εγώ...

Ο κάθε αθλητής της εσωτερικής αυτοπαρατήρησης, δουλεύει πολύ σοβαρά μέσα του και προσπαθεί να διαχωρίσει από τον ψυχισμό του τα διάφορα ανεπιθύμητα στοιχεία τα οποία κουβαλάει στο εσωτερικό του...

Αν ένας αρχίσει να παρατηρείται εσωτερικά στ' αλήθεια και πολύ ειλικρινά, καταλήγει να διαχωρίζεται σε δύο: τον Παρατηρητή και τον Παρατηρούμενο.

Πως θα μπορούσαμε να παρατηρούμε τον εαυτό μας, αν κάναμε το λάθος να μη χωρίζομαστε σε Παρατηρητή και Παρατηρούμενο;

Χωρίς να γίνει μια τέτοια διαίρεση, είναι φανερό ότι ποτέ δεν θα προχωρούσαμε ούτε ένα βήμα στον θαυμαστό δρόμο της αυτογνωσίας.

Χωρίς αμφιβολία, όταν η διαίρεση αυτή δεν συμβαίνει, συνεχίζουμε να είμαστε ταυτισμένοι με όλες τις διαδικασίες του Πολυπρόσωπου Εγώ...

Αυτός που ταυτίζεται με το Εγώ είναι πάντοτε θύμα των περιστάσεων.

Πως θα μπορούσε να μετατρέψει τις συνθήκες αυτός που δεν γνωρίζει τον εαυτό του; πως θα μπορούσε να γνωρίσει τον εαυτό του αυτός που ποτέ δεν αυτοπαρατηρήθηκε εσωτερικά; με ποιόν τρόπο θα μπορούσε κανείς να αυτοπαρατηρηθεί αν δεν χωριστεί πρώτα σε Παρατηρητή και Παρατηρούμενο;

Σίγουρα κανείς δεν μπορεί να αρχίσει τη ριζική αλλαγή του όσο δεν είναι ικανός να πει: «Η επιθυμία αυτή είναι ένα ζώδες Εγώ που οφείλω

να περιορίσω», «Αυτή η εγωιστική σκέψη είναι ένα άλλο Εγώ που με μπερδεύει και χρειάζεται να διαλύσω», «Αυτό το συναίσθημα που πληγώνει την καρδιά μου είναι ένα παρείσακτο Εγώ που χρειάζεται να μετατρέψω σε κοσμική σκόνη» κ.τ.λ.

Φυσικά αυτό είναι αδύνατο σε όποιον δεν χωρίστηκε ποτέ σε Παρατηρητή και Παρατηρούμενο...

Αυτός που θεωρεί όλες τις ψυχολογικές του διαδικασίες σαν λειτουργίες ενός μοναδικού Εγώ, ατομικού και μόνιμου, βρίσκεται τόσο ταυτισμένος με όλα του τα σφάλματα, τα έχει τόσο ενωμένα με τον ίδιο του τον εαυτό, που έχει χάσει, για τον λόγο αυτό, την ικανότητα να τα χωρίσει από τον ψυχισμό του.

Σίγουρα τέτοια άτομα ποτέ δεν μπορούν να αλλάξουν ριζικά, είναι άνθρωποι καταδικασμένοι στην πιο απόλυτη αποτυχία.

ΑΡΝΗΤΙΚΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ

Το να σκέφτεται κανείς βαθιά και με απόλυτη προσοχή, καταλήγει να είναι παράξενο για την εποχή αυτή της καθοδικής εξέλιξης και παρακμής.

Από το Διανοητικό Κέντρο πηγάζουν διάφορες σκέψεις που προέρχονται, όχι από ένα μόνιμο Εγώ, όπως υποθέτουν ανόητα οι **αγνοούντες μορφωμένοι**, αλλά από τα διαφορετικά «Εγώ» μέσα στον καθένα από εμάς.

Όταν ένας άνθρωπος σκέφτεται, νομίζει με σταθερότητα ότι αυτός μέσα του και μέσω του εαυτού του σκέφτεται.

Δεν θέλει να καταλάβει το **διανοητικό θηλαστικό** ότι οι πολυάριθμες σκέψεις που διασταυρώνονται στην κατανόησή του, έχουν την προέλευσή τους στα διάφορα «Εγώ» που φέρνουμε μέσα μας.

Αυτό σημαίνει ότι δεν είμαστε πραγματικά σκεπτόμενα άτομα. Αληθινά δεν έχουμε ακόμα νου ατομικό.

Το δίχως άλλο, καθένα από τα «Εγώ» που κουβαλάμε μέσα μας, χρησιμοποιεί το Διανοητικό μας Κέντρο, το μεταχειρίζεται κάθε φορά που μπορεί για να σκέφτεται.

Θα ήταν παράλογο να ταυτιζόμαστε με αυτήν ή εκείνη την αρνητική και βλαβερή σκέψη, θεωρώντας την δική μας.

Σίγουρα, αυτή ή εκείνη η αρνητική σκέψη προέρχεται από κάποιο «Εγώ», που σε κάποια δεδομένη στιγμή χρησιμοποίησε το Διανοητικό μας Κέντρο κάνοντας κακή χρήση του.

Αρνητικές σκέψεις υπάρχουν διαφόρων ειδών: υποψία, έλλειψη εμπιστοσύνης, κακή θέληση, ζήλιες πάθους, ζήλιες θρησκευτικές, πολιτικές κ.λ.π., απληστία, οργή, υπερηφάνεια, κλοπή, μοιχεία, οκνηρία, λαιμαργία κ.τ.λ.

Πραγματικά είναι τόσα τα ψυχικά ελαττώματα που έχουμε, ώστε και να είχαμε χαλύβδινο ουρανό και χίλιες γλώσσες για να μιλάμε, δεν θα κατορθώναμε να τα απαριθμήσουμε όλα.

Σα συνέπεια ή συμπέρασμα αυτού που ειπώθηκε προηγουμένως, είναι πια παράλογο το να ταυτιστούμε με τις αρνητικές σκέψεις.

Όπως δεν είναι δυνατό να υπάρχει αποτέλεσμα χωρίς αιτία, βεβαιώνουμε επίσημα ότι ποτέ δεν θα μπορούσε να υπάρξει σκέψη από μόνη της, γεννημένη αυθόρμητα...

Η σχέση ανάμεσα στον στοχαστή και τη σκέψη είναι φαινομενική. Κάθε αρνητική σκέψη κατάγεται από έναν διαφορετικό στοχαστή.

Μέσα στον καθένα μας υπάρχουν τόσοι αρνητικοί στοχαστές, όσες και σκέψεις του ίδιου είδους.

Αν εξετάσουμε αυτό το θέμα από τη θέση του πολυπρόσωπου των «Στοχαστών και των Σκέψεων», τότε κάθε ένα από τα «Εγώ» που φέρνουμε μέσα στον ψυχισμό μας συμβαίνει να είναι σίγουρα ένας διαφορετικός στοχαστής.

Αναμφισβήτητα, μέσα στον καθένα από εμάς υπάρχουν πάρα πολλοί στοχαστές. Και όμως καθένας από αυτούς, αν και αποτελεί μόνο ένα μικρό μέρος, θεωρεί ότι ο εαυτός του είναι το παν σε μια συγκεκριμένη στιγμή...

Οι μυθομανείς, οι εγωλάτρες, οι ναρκισσιστές, οι παρανοϊκοί ποτέ δεν θα δέχονταν τη θέση της «Πληθώρας των Στοχαστών» γιατί αγαπούν υπερβολικά τον εαυτό τους, αισθάνονται «ο μπαμπάς του Ταρζάν» ή «η μαμά των νεαρών»⁵.

Πώς θα μπορούσαν τέτοιου είδους άνθρωποι, ανώμαλοι, να δεχτούν την ιδέα ότι κατέχουν έναν ατομικό νου, μεγαλοφυή και θαυμαστό;

⁵ Σ.Μ. Ιδιωματικές εκφράσεις. Αποδίδονται σαν «ο μόνος» και «ο πιο σημαντικός».

Εν τούτοις, τέτοιοι σοφιστικίζοντες σκέφτονται το καλύτερο για τον εαυτό τους και μέχρι που φορούν τον χιτώνα του Αρίστιππου για να δείξουν σοφία και ταπεινοφροσύνη...

Αναφερόμαστε στην παλιά ιστορία που ο Αρίστιππος, θέλοντας να δείξει σοφία και ταπεινοφροσύνη, ντύθηκε με έναν παλιό χιτώνα γεμάτο μπαλώματα και τρύπες. Άρπαξε στο δεξί του χέρι τη Ράβδο της Φιλοσοφίας και βγήκε στους δρόμους της Αθήνας...

Λένε πως όταν ο Σωκράτης τον είδε να έρχεται είπε με δυνατή φωνή:» Ω Αρίστιππε, φαίνεται η ματαιότητά σου μέσα από τις τρύπες του ενδύματός σου.

Όποιος δεν ζει πάντα σε κατάσταση Επαγρύπνησης προς το περιβάλλον, Επάγρυπνης Αντίληψης, σκεπτόμενος ότι είναι σκεπτόμενος, ταυτίζεται εύκολα με οποιαδήποτε αρνητική σκέψη.

Σαν αποτέλεσμα ενισχύεται δυστυχώς η σκοτεινή δύναμη του «Αρνητικού Εγώ», δράστη της αντίστοιχης σκέψης που αναφέραμε παραπάνω.

Όσο περισσότερο ταυτιζόμαστε με μια αρνητική σκέψη, τόσο πιο πολύ θα είμαστε δούλοι του αντίστοιχου «Εγώ» που την χαρακτηρίζει.

Σε ότι αφορά τον Γνωστικισμό, τον Μυστικό Δρόμο, τη Δουλειά πάνω στον εαυτό μας, οι πειρασμοί βρίσκονται ακριβώς στα «Εγώ» που μισούν τη Γνωστική διδασκαλία, την Εσωτεριστική Δουλειά, γιατί γνωρίζουν ότι η ύπαρξή τους μέσα στον ψυχισμό μας απειλείται θανάσιμα από την Γνώση και την Δουλειά.

Αυτά τα αρνητικά και επιθετικά «Εγώ» εξουσιοδοτούνται από ορισμένες καταγραφές του εγκεφάλου, αποθηκευμένες μέσα στο Νοητικό κέντρο και γεννούν διαρκώς βλαβερά και επιζήμια νοητικά ρεύματα.

Αν δεχτούμε αυτές τις σκέψεις, αυτά τα «Αρνητικά Εγώ» που σε μια στιγμή ελέγχουν το Διανοητικό μας Κέντρο, θα γίνουμε τότε ανίκανοι να ελευθερωθούμε από τα αποτελέσματά τους.

Ποτέ δεν πρέπει να ξεχάσουμε ότι κάθε «Αρνητικό Εγώ» αυτοεξαπατάται και εξαπατά, αποτέλεσμα ψεύδεται.

Κάθε φορά που αισθανόμαστε μια ξαφνική απώλεια δύναμης, όταν ο δόκιμος απογοητεύεται από την Γνωστική Διδασκαλία, από την Εσωτεριστική Δουλειά, όταν χάνει τον ενθουσιασμό και εγκαταλείπει το καλύτερο, είναι φανερό ότι έχει ξεγελαστεί από κάποιο αρνητικό Εγώ.

Το αρνητικό Εγώ της **μοιχείας** καταστρέφει τις καλές οικογένειες, κάνει δυστυχισμένα τα παιδιά.

Το αρνητικό Εγώ της **ζήλιας** ξεγελά τα όντα που αυτο-λατρεύονται και διαλύει την ευτυχία αυτών των ίδιων.

Το αρνητικό Εγώ της **μυστικιστικής υπερηφάνειας** ξεγελά τους αφιερωμένους στον Δρόμο και αυτοί νοιώθοντας σοφοί μισούν τον Δάσκαλό τους και τον προδίδουν...

Το αρνητικό Εγώ το εξουσιοδοτούν οι προσωπικές μας εμπειρίες, οι αναμνήσεις μας, οι μεγαλύτερες μας επιθυμίες, η ειλικρίνειά μας. Τότε μέσα από μίαν αυστηρή διαλογή όλων αυτών, το Εγώ παρουσιάζει κάτι με ψεύτικο φως, κάτι που γοητεύει και η αποτυχία έρχεται...

Και όμως όταν κανείς ανακαλύπτει το Εγώ σε δράση, όταν έχει μάθει να ζει σε κατάσταση επαγρύπνησης, τέτοιου είδους απάτη γίνεται αδύνατη...

Η ατομικότητα

Το να θεωρεί κάποιος τον εαυτό του Ένα σίγουρα είναι ένα πολύ κακόγουστο αστείο. Δυστυχώς τούτη η μάταιη αυταπάτη υπάρχει μέσα στον καθένα μας.

Δυστυχώς πάντοτε σκεφτόμαστε το καλύτερο για τον εαυτό μας, ποτέ δεν μας συμβαίνει να καταλάβουμε ότι δεν κατέχουμε κάποια αληθινή ατομικότητα.

Το χειρότερο στην περίπτωση αυτή είναι ότι φτάνουμε στο σημείο να δώσουμε στον εαυτό μας την πολυτέλεια να υποθέτει λανθασμένα ότι καθένας από εμάς έχει πλήρη συνείδηση και ιδιαίτερη θέληση.

Φτωχοί εμείς! Πόσο ανόητοι είμαστε! Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η άγνοια είναι η χειρότερη δυστυχία.

Μέσα στον καθένα μας υπάρχουν χιλιάδες διαφορετικές ατομικότητες, διαφορετικά υποκείμενα, Εγώ ή **πλήθη** που φιλονικούν μεταξύ τους, που δίνουν μάχες για την υπεροχή και που δεν έχουν τάξη ή συμφωνία μεταξύ τους.

Αν είμαστε συνειδητοί, αν ξυπνούσαμε από τα τόσα όνειρα και φαντασίες, πόσο διαφορετική θα ήταν η ζωή...

Περισσότερο για συμπλήρωμα της τύχης μας οι αρνητικές συγκινήσεις, αυτο-θεωρήσεις και η αυτο-αγάπη, μας γοητεύουν, μας υπνωτίζουν, δεν μας αφήνουν ποτέ να θυμηθούμε τον εαυτό μας να τον δούμε όπως πραγματικά είναι...

Νομίζουμε ότι έχουμε μία και μόνη θέληση, όταν στην πραγματικότητα έχουμε πολλές διαφορετικές θελήσεις, γιατί κάθε Εγώ έχει την δική του.

Η ιλαροτραγωδία όλης αυτής της εσωτερικής **πολλαπλότητας** καταλήγει να είναι φοβερή. Οι διάφορες εσωτερικές θελήσεις συγκρούονται μεταξύ τους, ζουν σε συνεχή πάλη, δρουν σε διαφορετικές κατευθύνσεις.

Αν είχαμε πραγματική Ατομικότητα, αν κατέχαμε μια Ενότητα αντί για Πολλαπλότητα, θα είχαμε επίσης μια συνέχεια σκοπών, ξύπνια συνείδηση, ιδιαίτερη ατομική θέληση.

Το σωστό είναι να αλλάζουμε. Χωρίς αμφιβολία πρέπει να αρχίσουμε από το να είμαστε ειλικρινείς με τον εαυτό μας.

Χρειάζεται να κάνουμε μια ψυχολογική καταγραφή του εαυτού μας για να γνωρίσουμε ότι μας περισσεύει και ότι μας λείπει.

Είναι δυνατό να πετύχουμε την Ατομικότητα, όμως αν νομίζουμε ότι την έχουμε αυτή η πιθανότητα θα εξαφανισθεί.

Είναι φανερό ότι ποτέ δεν θα αγωνιστούμε για να αποκτήσουμε κάτι το οποίο νομίζουμε ότι κατέχουμε. Η φαντασία μας κάνει να πιστεύουμε ότι είμαστε κάτοχοι της Ατομικότητας, μέχρι που υπάρχουν σχολές που έτσι διδάσκουν.

Επείγει να πολεμήσουμε ενάντια στην φαντασία. Αυτή μας κάνει να φαινόμαστε το ένα ή το άλλο, όταν στην πραγματικότητα είμαστε άθλιοι, αδιάντροποι και διεστραμμένοι.

Σκεφτόμαστε ότι είμαστε άνθρωποι, όταν στην πραγματικότητα είμαστε μοναχά **διανοητικά θηλαστικά** χωρίς Ατομικότητα.

Οι μυθομανείς πιστεύουν τους εαυτούς τους θεούς, άγιους κ.λ.π., χωρίς να υποπεύονται ότι δεν έχουν ατομικό νου ούτε Συνειδητή θέληση.

Οι εγωλάτρες λατρεύουν τόσο το αγαπημένο τους Εγώ, ώστε δεν θα δέχονταν ποτέ την ιδέα του **πολυπρόσωπου** του Εγώ μέσα τους...

Οι παρανοϊκοί, με την κλασική υπερηφάνεια που τους χαρακτηρίζει, ούτε που θα διάβαζαν αυτό το βιβλίο...

Είναι απαραίτητο να πολεμήσουμε μέχρι θανάτου ενάντια στην φαντασία που σχετίζεται με τον εαυτό μας, αν θέλουμε να μην είμαστε θύ-

ματα ψεύτικων συγκινήσεων και λανθασμένων εμπειριών. Αυτές όχι μόνο μας μπλέκουν σε γελοίες καταστάσεις, αλλά έχουν και την δυνατότητα να αναπτυχθούν μέσα μας.

Το διανοητικό ζώο είναι τόσο υπνωτισμένο από την φαντασία του που ονειρεύεται ότι είναι λιοντάρι ή αετός, όταν στ' αλήθεια δεν είναι τίποτε περισσότερο από ένα τιποτένιο σκουλήκι της λάσπης της γης.

Ο μυθομανής δεν θα δεχόταν ποτέ αυτούς τους «εκ των άνω» καθιερωμένους ισχυρισμούς (σίγουρα αυτός αισθάνεται τον εαυτό του Αρχιεροφάντη⁶ και ας λένε οι άλλοι ότι λένε) χωρίς να υποσιάζεται ότι η φαντασία δεν είναι απολύτως τίποτα, «τίποτα παρά φαντασία».

Η φαντασία είναι μια δύναμη πραγματική που ενεργεί παγκόσμια στην ανθρωπότητα και που κρατάει το διανοητικό ανθρωποειδές σε ονειρική κατάσταση, κάνοντάς το να πιστεύει ότι είναι ήδη άνθρωπος που έχει αληθινή Ατομικότητα, θέληση, ζύπνια συνείδηση, ιδιαίτερο νου κ.λ.π.

Όταν σκεφτόμαστε ότι είμαστε Ένα, δεν μπορούμε να κινηθούμε από εκεί που βρισκόμαστε μέσα μας, παραμένουμε σταματημένοι και τελικά εκφυλισμένοι παρακμάζουμε.

Καθένας μας βρίσκεται σε καθορισμένη ψυχική φάση και δεν θα μπορέσουμε να ξεφύγουμε από αυτή, παρά μόνον αν ανακαλύψουμε άμεσα όλα αυτά τα πρόσωπα ή Εγώ που ζουν μέσα στο άτομό μας.

Είναι ξεκάθαρο ότι μέσα από την αυτοπαρατήρηση θα μπορέσουμε να δούμε τα πλήθη που ζουν στον ψυχισμό μας και που χρειάζεται να περιορίσουμε για να επιτύχουμε τη ριζική αλλαγή.

Αυτή η σύλληψη, αυτή η αυτοπαρατήρηση αλλάζει ριζικά όλες τις λανθασμένες ιδέες που είχαμε για τον εαυτό μας και σαν αποτέλεσμα βλέπουμε το συγκεκριμένο γεγονός ότι δεν έχουμε πραγματική Ατομικότητα.

Όσο δεν αυτοπαρατηρούμαστε, θα ζούμε μέσα στην αυταπάτη ότι είμαστε Ένα, και σαν αποτέλεσμα η ζωή μας θα είναι λανθασμένη.

Δεν είναι δυνατόν να σχετιστούμε σωστά με τους ομοίους μας, όσο δεν πραγματοποιείται κάποια εσωτερική αλλαγή στο βάθος του ψυχισμού μας.

⁶ Σ.Α. Αρχιεροφάντης: ο πρώτος ανάμεσα σε αυτούς που γνωρίζουν και φανερώνουν τα ιερά πράγματα. Κατ' επέκταση στο κείμενο σημαίνει ο πολύ σπουδαίος, ο γνώστης, ο τέλειος κ.λ.π.

Οποιαδήποτε εσωτερική αλλαγή απαιτεί πρώτα τον περιορισμό των Εγώ που φέρουμε μέσα μας.

Με κανένα τρόπο δεν θα μπορούσαμε να περιορίσουμε τα Εγώ αν δεν τα παρατηρήσουμε στο εσωτερικό μας.

Όλοι αυτοί που αισθάνονται σαν Ένα, που σκέφτονται το καλύτερο για τον εαυτό τους, που δεν θα δέχονταν ποτέ την διδασκαλία των Πολλών, δεν επιθυμούν επίσης να παρατηρήσουν τα Εγώ και γι' αυτό κάθε πιθανότητα αλλαγής γίνεται γι' αυτούς ανύπαρκτη.

Δεν είναι δυνατόν να αλλάξει κανείς αν δεν περιορίσει τον εαυτό του. Ακόμη περισσότερο εκείνος που αισθάνεται κάτοχος της ατομικότητας, αν δεχόταν ότι πρέπει να περιορίσει κάτι, θα αγνοούσε πραγματικά τι είναι εκείνο που πρέπει να περιορίσει.

Όμως δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι αυτός που πιστεύει ότι είναι Ένα, εξαπατώντας τον εαυτό του, νομίζει βέβαια ότι ξέρει αυτό που πρέπει να περιορίσει, όμως στ' αλήθεια ούτε που ξέρει ότι δεν ξέρει. Είναι ένας αγνοών μορφωμένος.

Χρειάζεται να **από-εγωποιηθούμε** για να **ατομικοποιηθούμε**, όμως αυτός που κατέχει την ατομικότητα είναι αδύνατον να μπορέσει να από-εγωποιηθεί.

Η Ατομικότητα είναι ιερή εκατό τοις εκατό. Σπάνιοι είναι αυτοί που την έχουν, όμως όλοι νομίζουν ότι την έχουν.

Πως θα μπορούσαμε να περιορίσουμε τα Εγώ όταν νομίζουμε ότι έχουμε ένα Μοναδικό Εγώ;

Σίγουρα αυτός που δεν αυτοπαρατηρήθηκε ποτέ στα σοβαρά νομίζει ότι έχει ένα μοναδικό Εγώ.

Όμως οφείλουμε να είμαστε ξεκάθαροι στη διδασκαλία αυτή, γιατί υπάρχει ο ψυχολογικός κίνδυνος να μπερδευτούν η αυθεντική Ατομικότητα με την έννοια κάποιου είδους «Ανώτερου Εγώ» ή με κάτι παρόμοιο.

Η Ιερή Ατομικότητα βρίσκεται πιο πέρα από οποιαδήποτε μορφή του Εγώ, είναι ότι είναι, ότι πάντα ήταν και ότι πάντα θα είναι.

Η νόμιμη Ατομικότητα είναι το Είναι και ο λόγος ύπαρξης του Είναι είναι το ίδιο το Είναι.

Να διευκρινίσετε μεταξύ του Είναι και του Εγώ. Αυτοί που συγχέουν το Είναι με το Εγώ σίγουρα ποτέ δεν αυτοπαρατηρήθηκαν στα σοβαρά.

Όσο θα συνεχίζει η Ουσία, η Συνείδηση να βρίσκεται μπουτλιαρισμένη μέσα σε όλο αυτό το σύνολο των Εγώ που φέρουμε μέσα μας, η ριζική αλλαγή θα είναι κάτι περισσότερο από αδύνατη.

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ένας άνθρωπος είναι αυτό που είναι η ζωή του. Αυτό που συνεχίζει πέρα από τον θάνατο είναι η ζωή. Αυτό είναι το νόημα του βιβλίου της ζωής που ανοίγεται με τον θάνατο.

Παρατηρώντας το ζήτημα αυτό από στενά ψυχολογική σκοπιά, μια οποιαδήποτε μέρα της ζωής μας είναι στην πραγματικότητα μια μικρογραφία της ζωής.

Από όλα αυτά μπορούμε να συμπεράνουμε το εξής: αν ένας άνθρωπος δεν δουλεύει πάνω στον εαυτό του σήμερα δεν θα αλλάξει ποτέ.

Όταν βεβαιώνει τον εαυτό του ότι θέλει να δουλέψει πάνω σε αυτόν και δεν δουλεύει σήμερα αναβάλλοντάς το για αύριο, μια τέτοια βεβαίωση είναι ένα απλό σχέδιο και τίποτα περισσότερο, γιατί στο σήμερα βρίσκεται το αντίγραφο ολόκληρης της ζωής μας

Το λαϊκό ρητό λέει: «Μην αφήνεις για αύριο αυτό που μπορείς να κάνεις σήμερα».

Αν ένας άνθρωπος πει: «Θα δουλέψω πάνω στον εαυτό μου αύριο» ποτέ δεν θα δουλέψει γιατί πάντα θα υπάρχει ένα αύριο.

Αυτό μοιάζει πολύ με ορισμένες πινακίδες που βάζουν μερικοί έμποροι στα καταστήματα τους: «ΟΧΙ ΠΙΣΤΩΣΗ ΣΗΜΕΡΑ. ΑΥΡΙΟ ΝΑΙ».

Όταν κάποιος οικονομικά στεναχωρημένος έρχεται να ζητήσει πίστωση, βρίσκεται μπροστά στην ανελέητη επιγραφή και αν γυρίσει άλλη μέρα συναντά πάλι την αλύπητη επιγραφή.

Αυτό είναι που ονομάζεται στην ψυχολογία η «αρρώστια του αύριο». Όταν ένας άνθρωπος λέει «αύριο» δεν θα αλλάξει ποτέ.

Χρειαζόμαστε υπερ-επειγόντως χωρίς αναβολή να δουλεύουμε με τον εαυτό μας σήμερα, να μην ονειρευόμαστε τεμπέλικα κάποια στιγμή στο μέλλον ή κάποια εξαιρετική ευκαιρία.

Αυτοί που λένε «Θα κάνω πρώτα αυτό ή εκείνο και μετά θα δουλέψω», ποτέ δεν θα δουλέψουν με τον εαυτό τους. Αυτοί είναι οι κάτοικοι της γης που αναφέρονται στις Ιερές Γραφές.

Γνώρισα κάποιον μεγαλοκτηματία που έλεγε: «Πρέπει πρώτα να στρογγυλέσω την περιουσία μου και ύστερα θα δουλέψω πάνω στο ο Ε-αυτός μου».

Όταν κειτόταν ετοιμοθάνατος τον επισκέφτηκα και του έκανα την παρακάτω ερώτηση: «Ακόμα θέλετε να τη στρογγυλέψετε;».

«Λυπάμαι πραγματικά που έχασα τον χρόνο μου» μου απάντησε. Μερικές μέρες αργότερα πέθανε αφού είχε αναγνωρίσει το λάθος του.

Ο άνθρωπος εκείνος είχε πολλή γη, ήθελε όμως να αποκτήσει τις γειτονικές ιδιοκτησίες, να στρογγυλέψει την περιουσία του με σκοπό να έχει το κτήμα του ακριβώς τα όρια των τεσσάρων δρόμων.

«Αρκεί σε κάθε μέρα η πορεία της» είπε ο Μεγάλος Καμπίρ Ιησούς. Να αυτο-παρατηρηθούμε σήμερα κι' όλας, τη σημερινή μέρα την μικρογραφία ολόκληρης της ζωής μας.

Όταν ένας άνθρωπος αρχίζει να δουλεύει πάνω στον εαυτό του σήμερα κι' όλας, όταν παρατηρεί το τι αποστρέφεται και τι τον λυπεί, προχωρά στον δρόμο της επιτυχίας.

Δεν θα ήταν δυνατόν να περιορίσουμε αυτό που δεν γνωρίζουμε. Οφείλουμε πρώτα να παρατηρήσουμε τα ίδια μας τα λάθη.

Πρέπει όχι μόνο να γνωρίσουμε την μέρα μας, αλλά και την σχέση με αυτή την ίδια. Υπάρχει μια συγκεκριμένη, οποιαδήποτε μέρα που κάθε άτομο δοκιμάζει άμεσα, εκτός από τα ασυνήθιστα και σπάνια γεγονότα.

Είναι ενδιαφέρον να παρατηρήσει κανείς την καθημερινή υποτροπή, την επανάληψη λέξεων και συμβάντων σε κάθε άτομο.

Αυτή η υποτροπή ή επανάληψη των γεγονότων και λέξεων αξίζει να μελετηθεί. Μας οδηγεί στην αυτογνωσία.

Με κανένα τρόπο δεν θα μπορούσαμε να αρνηθούμε τον Νόμο της Υποτροπής που διαδικάζεται σε κάθε στιγμή της ζωής μας.

Σίγουρα κάθε μέρας της ύπαρξής μας επαναλαμβάνονται γεγονότα, συνειδησιακές καταστάσεις, λόγοι, επιθυμίες, σκέψεις, θελήσεις κ.λ.π.

Είναι φανερό ότι, όταν ένας δεν αυτο-παρατηρείται, δεν μπορεί να αντιληφθεί αυτήν την ακατάπαυστη καθημερινή επανάληψη.

Γίνεται φανερό ότι όποιος δεν αισθάνεται κάποιο ενδιαφέρον για την αυτοπαρατήρησή του, δεν επιθυμεί ούτε και να δουλέψει για να πετύχει μια πραγματική ριζική αλλαγή.

Για να συμπληρώσουμε, τέλος υπάρχουν άνθρωποι που θέλουν να αλλάξουν χωρίς να δουλέψουν πάνω στον εαυτό τους.

Δεν αρνιόμαστε το γεγονός ότι ο καθένας έχει δικαίωμα στην αληθινή ευτυχία του πνεύματος, όμως είναι επίσης βέβαιο, ότι μια τέτοια ευτυχία θα ήταν κάτι παραπάνω από αδύνατη εάν δεν δουλεύαμε με τον εαυτό μας.

Μπορεί ένας να αλλάξει μέσα του, όταν στ' αλήθεια πετύχει να τροποποιήσει τις αντιδράσεις του εμπρός στα διάφορα γεγονότα που του συμβαίνουν καθημερινά.

Όμως δεν θα μπορούσαμε να μεταβάλλουμε τη μορφή των αντιδράσεών μας μπροστά στα γεγονότα της πρακτικής ζωής, αν δεν δουλεύαμε σοβαρά πάνω στον εαυτό μας.

Χρειάζεται να αλλάξουμε τον τρόπο σκέψης μας, να είμαστε λιγότερο αμελείς, να γίνουμε πιο σοβαροί και να παίρνουμε την ζωή με διαφορετικό τρόπο, με την αληθινή και πρακτική της έννοια.

Όμως αν συνεχίσουμε έτσι όπως είμαστε, να συμπεριφερόμαστε με τον ίδιο τρόπο όλες τις μέρες, επαναλαμβάνοντας τα ίδια λάθη με την ίδια πάντοτε αμέλεια, οποιαδήποτε δυνατότητα αλλαγής θα μείνει από τα ίδια τα γεγονότα περιορισμένη.

Εάν πραγματικά θέλει κάποιος να φτάσει στην αυτογνωσία, πρέπει να αρχίσει με το να παρατηρεί την ίδια του τη συμπεριφορά μπροστά στα γεγονότα κάποιας ημέρας της ζωής του.

Με αυτό δεν θέλουμε να πούμε ότι δεν πρέπει να αυτο-παρατηρείται κανείς κάθε μέρα, θέλουμε μόνο να βεβαιώσουμε ότι πρέπει να αρχίσει κανείς την παρατήρηση κάποια πρώτη μέρα.

Σε όλα πρέπει να υπάρχει μία αρχή και το να αρχίσουμε να παρατηρούμε την συμπεριφορά μας κάποια μέρα της ζωής μας είναι μια καλή αρχή.

Αυτό που επιβάλλεται περισσότερο είναι βέβαια το να παρατηρούμε τις μηχανικές αντιδράσεις μας μπροστά σε όλες εκείνες τις λεπτομέρειες της κρεβατοκάμαρας, του σαλονιού, της τραπεζαρίας, του σπιτιού, του δρόμου, της δουλειάς κ.λ.π., αυτό που κάποιος λέει, αισθάνεται και σκέφτεται.

Το σημαντικό έπειτα είναι να δούμε πως, με ποιο τρόπο μπορεί να αλλάξει κανείς αυτές τις αντιδράσεις. Όταν όμως πιστεύουμε ότι είμαστε καλοί άνθρωποι, ότι ποτέ δεν συμπεριφερόμαστε ασυνείδητα και εσφαλμένα, ποτέ δεν θα αλλάξουμε.

Πριν απ' όλα χρειάζεται να μάθουμε ότι είμαστε πρόσωπα-μηχανές, απλές μαριονέτες ελεγχόμενες από μυστικά αίτια, από κρυμμένα Εγώ.

Μέσα μας ζούνε πολλά πρόσωπα, ποτέ δεν είμαστε οι ίδιοι. Μερικές φορές εκδηλώνεται σε μας ένα φιλόγυρο πρόσωπο, άλλες φορές ένα πρόσωπο εριστικό, κάποιαν άλλη στιγμή ένα θαυμάσιο πρόσωπο, φιλόανθρωπο, αργότερα ένα πρόσωπο που αγαπά τα σκάνδαλα ή τις συκοφαντίες, κατόπιν ένας άγιος, στη συνέχεια ένας απατεώνας κ.τ.λ.

Ο καθένας μας έχει μέσα του πλήθη κάθε κατηγορίας, Εγώ όλων των ειδών. Η προσωπικότητά μας δεν είναι παρά ένα νευρόσπαστο, μία κούκλα που μιλάει, κάτι μηχανικό.

Για να αρχίσουμε να συμπεριφερόμαστε συνειδητά σε ένα μικρό μέρος της ημέρας, χρειάζεται να σταματήσουμε να είμαστε απλές μηχανές έστω και για μερικές σύντομες στιγμές της ημέρας. Αυτό θα επιδράσει αποφασιστικά στην ύπαρξή μας.

Όταν αυτο-παρατηρούμαστε και δεν κάνουμε αυτό που θέλει το ένα ή το άλλο Εγώ, είναι ξεκάθαρο ότι θα σταματήσουμε να είμαστε μηχανές.

Μία μόνο στιγμή, αν είμαστε αρκετά συνειδητοί ώστε να σταματήσουμε να είμαστε μηχανές-αν γίνει θεληματικά-αλλάζει συνήθως ριζικά πολλές δυσάρεστες περιστάσεις.

Δυστυχώς ζούμε καθημερινά μια μηχανική ζωή, ζωή ρουτίνας χωρίς νόημα. Επαναλαμβάνουμε γεγονότα, οι συνήθειές μας παραμένουν οι ίδιες, ουδέποτε θελήσαμε να τις αλλάξουμε, είναι οι μηχανικές σιδηροτροχιές όπου κυκλοφορεί το τραίνο της άθλιας ύπαρξής μας. Για τους εαυτούς μας όμως σκεφτόμαστε το καλύτερο...

Παντού αφθονούν οι Μυθομανείς, αυτοί που νομίζουν τους εαυτούς τους θεούς, μηχανικά πλάσματα βυθισμένα στην ρουτίνα, πρόσωπα από τη λάσπη της γης, άθλιες κούκλες που κατευθύνονται από διάφορα Εγώ. Τέτοιοι άνθρωποι δεν θα δουλέψουν απάνω στον εαυτό τους...

Ο ΑΡΤΟΣ Ο ΕΠΙΟΥΣΙΟΣ

Αν παρατηρήσουμε με προσοχή μια μέρα της ζωής μας θα δούμε σίγουρα ότι δεν ξέρουμε να ζούμε συνειδητά.

Η ζωή μας μοιάζει με τραίνο που τρέχει πάνω στις σιδηροτροχιές - μηχανικές, δύσκαμπτες συνήθειες - μιάς μάταιης και επιφανειακής ύπαρξης.

Το περίεργο είναι ότι δεν μας συμβαίνει ποτέ να σκεφτούμε να αλλάξουμε συνήθειες, φαίνεται ότι δεν κουραζόμαστε να επαναλαμβάνουμε πάντοτε τα ίδια.

Οι συνήθειες μας κρατούν απολιθωμένους, όμως σκεφτόμαστε ότι είμαστε ελεύθεροι. Είμαστε τρομακτικά άσχημοι αλλά αυτο-θεωρούμαστε Απόλλωνες...

Είμαστε πλήθη μηχανικά, λόγος υπερ-αρκετός για να λείπει κάθε αληθινό συναίσθημα από αυτό που γίνεται στη ζωή.

Καθημερινά κινούμαστε πάνω στις παλιές σιδηροτροχιές των γέρικων και παράλογων συνηθειών μας και έτσι είναι σαφές ότι δεν έχουμε πραγματική ζωή. Αντί να ζούμε φυτοζωούμε άθλια και δεν δεχόμαστε νέες εντυπώσεις.

Αν ένας άρχιζε συνειδητά τη μέρα του, είναι φανερό ότι η μέρα αυτή θα ήταν πολύ διαφορετική από τις άλλες.

Όταν κάποιος αντιμετωπίζει το σύνολο της ζωής του σαν αυτή τη μέρα που ζει, όταν δεν αφήνει για αύριο αυτό που πρέπει να κάνει σήμερα κι' όλας, καταλήγει να γνωρίσει πραγματικά τι σημαίνει δουλειά πάνω στον εαυτό του.

Ποτέ από μια μέρα δεν λείπει η σπουδαιότητα. Αν θέλουμε στ' αλήθεια να αλλάξουμε ριζικά, πρέπει να κοιτάξουμε τον εαυτό μας, να τον παρατηρούμε και να τον κατανοούμε καθημερινά.

Εν τούτοις οι άνθρωποι δεν θέλουν να δουν τον εαυτό τους. Μερικοί που τους αρέσει η δουλειά πάνω στον εαυτό τους, δικαιολογούν την αμέ-

λειά τους με φράσεις όπως: “ Η δουλειά του γραφείου δεν με αφήνει να δουλέψω πάνω στον εαυτό μου”. Τέτοια λόγια χωρίς νόημα, κενές, μάταιες, παράλογες δικαιολογίες, χρησιμεύουν μόνο σαν στηρίγματα της νωχέλειας, της ραθυμίας, της έλλειψης αγάπης για τον Μεγάλο Σκοπό.

Τέτοιοι άνθρωποι αν και έχουν πολλές πνευματικές ανησυχίες είναι φανερό ότι ποτέ δεν θα αλλάξουν.

Επείγει η αυτοπαρατήρηση χωρίς αναβολή, χωρίς καθυστέρηση. Η **εσωτερική αυτο-παρατήρηση** είναι βασική για την **πραγματική αλλαγή**.

Ποιά είναι η ψυχολογική σου κατάσταση όταν σηκώνεσαι; Ποιά η ψυχική σου διάθεση στη διάρκεια του πρωινού; Ήσουν ανυπόμονος με τον σερβιτόρο; Με την γυναίκα σου; Γιατί ήσουν ανυπόμονος; Τι είναι αυτό που σε συγχίζει; κ.τ.λ.

Το να μην καπνίσεις ή να φας λιγότερο δεν είναι μια ολοκληρωτική αλλαγή, όμως ναι... δείχνει μια πρόοδο. Ξέρουμε καλά ότι τα ελαττώματα είναι απάνθρωπα και ζώδη.

Δεν είναι ωραίο κάποιος αφιερωμένος στον Ιερό Δρόμο να έχει υπερβολικά χοντρό φυσικό σώμα και εξογκωμένη κοιλιά έξω από κάθε αισθητική τελειότητα. Αυτό θα έδειχνε λαιμαργία, απληστία, ακόμα και τεμπελιά.

Η καθημερινή ζωή, το επάγγελμα, η δουλειά αν και ζωτικά για την ύπαρξη αποτελούν τον **ύπνο** της συνείδησης.

Το να ξέρει κανείς ότι η ζωή είναι **ύπνος** δεν σημαίνει ότι το έχει κατανοήσει. Η κατανόηση έρχεται με την αυτο-παρατήρηση και την εντατική δουλειά πάνω στον εαυτό μας.

Για να δουλέψουμε πάνω στον εαυτό μας, πρέπει να δουλέψουμε πάνω στην καθημερινή μας ζωή σήμερα κι’ όλας και τότε θα καταλάβουμε τι σημαίνει η φράση της Κυριακής Προσευχής: “Δώσε μας το Ψωμί μας το καθημερινό”.

Η έκφραση “καθημερινό” υπονοεί τον “επιούσιον Άρτον” ή το “Ψωμί από Επάνω”.

Η Γνώση δίνει αυτό το ψωμί της Ζωής με την διπλή έννοια των ιδεών και των δυνάμεων που μας επιτρέπουν να διαλύσουμε ψυχολογικά σφάλματα.

Κάθε φορά που διαλύουμε σε κοσμική σκόνη το ένα ή το άλλο Εγώ, κερδίζουμε ψυχολογική εμπειρία, τρώμε τον “Άρτον της Σοφίας”, δεχόμαστε μια νέα γνώση.

Η Γνώση μας προσφέρει τον “Άρτον τον επιούσιον”, τον “Άρτον της Σοφίας” και μας δείχνει με ακρίβεια την νέα ζωή που ξεκινά σε κάποιον μέσα από τον ίδιο του τον εαυτό, εδώ και τώρα.

Κανείς δεν μπορεί να αλλάξει την ζωή του ή να αλλάξει κάτι σχετικό με τις μηχανικές αντιδράσεις της ύπαρξης, παρά μόνον υπολογίζοντας στη βοήθεια νέων ιδεών και στη Θεϊκή συμπαράσταση.

Η Γνώση δίνει αυτές τις καινούριες ιδέες και διδάσκει το “Μόντους Οπεράντι⁷” με το οποίο μπορεί κανείς να βοηθηθεί από Ανώτατες Δυνάμεις του Νου.

Χρειάζεται να ετοιμάσουμε τα κατώτερα κέντρα του οργανισμού μας για να δεχτούμε τις ιδέες και δυνάμεις από τα Ανώτερα Κέντρα.

Δεν υπάρχει τίποτε το ανάξιο λόγου στη Δουλειά με τον εαυτό μας. Οποιαδήποτε σκέψη, όσο ανόητη και να είναι πρέπει να παρατηρηθεί. Οποιαδήποτε αρνητική συγκίνηση, αντίδραση κ.λ.π. πρέπει να παρατηρηθεί.

Ο ΚΑΛΟΣ ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΤΗΣ

Το να ξεχωρίζει κανείς τον εαυτό του από τα καταστρεπτικά αποτελέσματα της ζωής, σίγουρα είναι πολύ δύσκολο σε αυτούς τους σκοτεινούς καιρούς, αλλά απαραίτητο ειδικά καταβροχθίζεται από την ζωή.

Οποιαδήποτε δουλειά που κάνει κανείς πάνω στον εαυτό του με σκοπό να πετύχει μια ψυχική και πνευματική ανάπτυξη, έχει πάντα σχέση με την **απομόνωση**-με την καλή της έννοια- αφού κάτω από την επίδραση της ζωής, έτσι όπως πάντα την ζούμε, δεν είναι δυνατό να αναπτύξουμε άλλο πράγμα από την προσωπικότητα.

Με κανένα τρόπο δεν προσπαθούμε να εμποδίσουμε την ανάπτυξη της προσωπικότητας, σαφώς αυτή είναι αναγκαία στην ύπαρξη. Όμως είναι κάτι καθαρά **τεχνητό**, δεν είναι το πραγματικό, δεν είναι το αληθινό στο εσωτερικό μας.

⁷ Σ.Μ. Τον τρόπο να ενεργεί κανείς.

Αν το φτωχό διανοητικό θηλαστικό που λανθασμένα ονομάζεται άνθρωπος, δεν απομονωθεί, αλλά ταυτιστεί με όλα τα συμβάντα της πρακτικής ζωής και σπαταλήσει τις δυνάμεις του σε αρνητικές συγκινήσεις, σε προσωπικές αυτοθεωρήσεις και σε μάταιες χωρίς ουσία κουβέντες αμφίβολης φλυαρίας, τίποτε το εποικοδομητικό, κανένα αληθινό στοιχείο δεν μπορεί να αναπτυχθεί μέσα του, εκτός από όσα ανήκουν στον κόσμο της μηχανικότητας.

Βέβαια, αυτός που θέλει να επιτύχει μέσα του την ανάπτυξη της Ουσίας, πρέπει να φτάσει στο σημείο να είναι ερμητικά κλειστός. Αυτό αναφέρεται σε κάτι εσωτερικό που σχετίζεται στενά με την **σιωπή**.

Η φράση έρχεται από τα αρχαία χρόνια, όταν διδασκόταν κρυφά μία Διδασκαλία πάνω στην εσωτερική ανάπτυξη του ανθρώπου, η οποία διαιωνιζόταν με το όνομα του Ερμή.

Αν κάποιος θέλει να βλαστήσει μέσα του κάτι αληθινό είναι ξεκάθαρο ότι πρέπει να αποφύγει τη διαρροή των ψυχικών του ενεργειών.

Όταν ένας έχει διαρροές ενέργειας και δεν βρίσκεται απομονωμένος στο εσωτερικό του είναι σίγουρο ότι δε θα μπορέσει να κατορθώσει να αναπτύξει κάτι αληθινό στον ψυχισμό του.

Η συνηθισμένη και τρέχουσα καθημερινή ζωή θέλει να μας καταβροχθίσει αμείλικτα. Εμείς πρέπει να αγωνιζόμαστε καθημερινά ενάντια στη ζωή. Πρέπει να μάθουμε να κολυμπάμε αντίθετα στο ρεύμα...

Η Δουλειά αυτή βαδίζει αντίθετα από τη ζωή, πρόκειται για κάτι διαφορετικό από εκείνη της καθημερινότητας που όμως πρέπει να ασκήσουμε από στιγμή σε στιγμή. Θέλω να αναφερθώ στην **Επανάσταση της Συνείδησης**.

Αν η στάση μας μπροστά στην καθημερινή ζωή είναι λανθασμένη, αν νομίζουμε ότι όλα πρέπει να μας πάνε καλά “γιατί έτσι”, είναι φανερό ότι η απάτη θα αποκαλυφθεί.

Οι άνθρωποι θέλουν να τους πηγαίνουν τα πράγματα καλά “γιατί έτσι”, γιατί πρέπει όλα να ακολουθούν τα σχέδιά τους. Όμως η σκληρή πραγματικότητα είναι διαφορετική και όσο κανείς δεν αλλάζει εσωτερικά θα είναι πάντα θύμα των περιστάσεων του αρέσει ή δεν του αρέσει.

Λέγονται και γράφονται για τη ζωή πολλές συναισθηματικές ανοησίες, όμως αυτό το βιβλίο της Επαναστατικής Ψυχολογίας είναι διαφορετικό.

Αυτή η Διδασκαλία χτυπάει στη ρίζα, στα συγκεκριμένα γεγονότα τα ξεκάθαρα και οριστικά. Βεβαιώνει με έμφαση ότι το “Διανοητικό Ζώο” που λανθασμένα ονομάζεται άνθρωπος είναι ένα μηχανικό δίποδο, ασυνείδητο, κοιμισμένο.

“Ο Καλός Οικοδεσπότης” ποτέ δεν θα δεχόταν την Επαναστατική Ψυχολογία. Εκτελεί όλα του τα καθήκοντα σαν πατέρας, σύζυγος κ.λ.π. και για τούτο σκέφτεται για τον εαυτό του το καλύτερο. Όμως εξυπηρετεί μόνο τους σκοπούς της φύσης και αυτό είναι όλο.

Αντίθετα θα πούμε ότι επίσης υπάρχει “Ο Καλός Οικοδεσπότης” που κολυμπάει αντίθετα στο ρεύμα, που δεν θέλει να αφηθεί να καταβροχθισθεί από τη ζωή. Όμως είναι πολύ σπάνια τέτοιου είδους άτομα στον κόσμο, ποτέ δεν αφθονούν.

Όταν κανείς σκέφτεται σύμφωνα με τις ιδέες αυτού του βιβλίου της Επαναστατικής Ψυχολογίας, πετυχαίνει ένα σωστό πανόραμα της ζωής.

ΟΙ ΔΥΟ ΚΟΣΜΟΙ

Η παρατήρηση και η αυτοπαρατήρηση είναι δύο πράγματα τελείως διαφορετικά, εν τούτοις και τα δύο απαιτούν προσοχή.

Στην παρατήρηση η προσοχή είναι στραμμένη προς τα έξω, προς τον εξωτερικό κόσμο μέσα από τα παράθυρα των αισθήσεων.

Στην αυτοπαρατήρηση η προσοχή είναι στραμμένη προς τα μέσα και γι’ αυτό οι αισθήσεις της εξωτερικής αντίληψης δεν χρησιμεύουν. Αυτό είναι ένας λόγος περισσότερο από αρκετός για να γίνεται δύσκολη για τον νεοφώτιστο η παρατήρηση των δικών του ψυχολογικών διαδικασιών.

Το σημείο εκκίνησης της επίσημης επιστήμης στην πρακτική της πλευρά είναι αυτό που μπορεί να παρατηρηθεί. Το σημείο εκκίνησης της Δουλειάς πάνω στον εαυτό μας είναι η αυτοπαρατήρηση, αυτό που μπορεί να αυτοπαρατηρηθεί.

Αναμφισβήτητα αυτά τα δύο σημεία εκκίνησης που αναφέρονται παραπάνω μας οδηγούν σε κατευθύνσεις τελείως διαφορετικές.

Θα μπορούσε κανείς να γεράσει μπλεγμένος ανάμεσα στα ανυποχώρητα δόγματα της επίσημης επιστήμης, μελετώντας εξωτερικά φαινόμενα, παρατηρώντας κύτταρα, άτομα, μόρια, ήλιους, αστέρια, κομήτες κ.τ.λ. χωρίς να δοκιμάσει μέσα στον εαυτό του καμμία ριζική αλλαγή.

Το είδος της γνώσης που αλλάζει κάποιον εσωτερικά, ποτέ δεν θα μπορούσε να πραγματοποιηθεί μέσα από την εξωτερική παρατήρηση.

Η αληθινή γνώση που μπορεί πραγματικά να γεννήσει μέσα μας μια βασική, εσωτερική αλλαγή, έχει σαν βάση την άμεση αυτοπαρατήρηση του εαυτού μας.

Επείγει να πούμε στους Γνωστικούς σπουδαστές μας να παρατηρούν τον εαυτό τους, με ποιάν έννοια πρέπει να αυτο-παρατηρούνται και τους λόγους γι' αυτό.

Η παρατήρηση είναι ένα μέσο για να τροποποιήσουμε τις μηχανικές συνθήκες του κόσμου. Η εσωτερική αυτοπαρατήρηση είναι ένα μέσο για να αλλάξουμε μέσα μας.

Σαν συνέπεια όλων αυτών μπορούμε και πρέπει να βεβαιώσουμε με έμφαση ότι υπάρχουν δύο είδη γνώσης: η εξωτερική και η εσωτερική. Τότε, μόνο όμως αν έχουμε μέσα μας το μαγνητικό κέντρο που μπορεί να διαφοροποιεί τις ποιότητες της γνώσης, αυτή η ανάμιξη των διατάξεων ιδεών δεν μπορεί να μας οδηγήσει στην σύγχυση.

Υψηλές ψευτοεσωτεριστικές Διδασκαλίες με έκδηλη βαθιά επιστημονικότητα ανήκουν στην περιοχή αυτού που μπορεί να παρατηρηθεί, και όμως γίνονται αποδεκτές από πολλούς φιλόδοξους σε γνώση του εσωτερικού.

Βρισκόμαστε λοιπόν μπροστά σε δύο κόσμους τον εξωτερικό και τον εσωτερικό. Ο πρώτος γίνεται αντιληπτός από τις πέντε αισθήσεις της εξωτερικής αντίληψης. Ο δεύτερος μπορεί να γίνει αντιληπτός μόνο μέσα από την Αίσθηση της εσωτερικής αυτοπαρατήρησης.

Σκέψεις, ιδέες, συγκινήσεις, επιθυμίες, ελπίδες, απογοητεύσεις κ.λ.π. είναι εσωτερικές και αόρατες για τις συνηθισμένες αισθήσεις τις κοινές και τρέχουσες. Όμως δίχως άλλο είναι για μας πίο πραγματικές από το τραπέζι της τραπεζαρίας ή τις πολυθρόνες του σαλονιού.

Σαφώς εμείς ζούμε πιο πολύ στον εσωτερικό μας κόσμο παρά στον εξωτερικό, αυτό είναι αναντίρρητο, αναμφισβήτητο.

Στους Εσωτερικούς Κόσμους μας, στον εσωτερικό μας κόσμο αγαπάμε, επιθυμούμε, υποψιαζόμαστε, ευλογούμε, καταριόμαστε, ποθούμε, υποφέρουμε, απολαμβάνουμε, εξαπατούμαστε, επιβραβευόμαστε κ.λ.π.

Αναμφισβήτητα οι δύο κόσμοι εσωτερικός και εξωτερικός μπορούν να επαληθευτούν εμπειρικά. Ο εξωτερικός κόσμος είναι αυτός που μπορεί

να παρατηρηθεί. Ο εσωτερικός κόσμος είναι αυτός που μπορεί να αυτοπαρατηρηθεί από εμάς τους ίδιους και μέσα μας εδώ και τώρα.

Αυτός που θα ήθελε αληθινά να γνωρίσει τους “Εσωτερικούς Κόσμους” του πλανήτη Γη, του Ηλιακού Συστήματος ή του Γαλαξία όπου ζούμε, πρέπει να γνωρίσει πρώτα τον δικό του προσωπικό-εσωτερικό κόσμο, την ιδιαίτερη εσωτερική ζωή του, τους προσωπικούς του “Εσωτερικούς Κόσμους”. **“Ανθρώπε, γνώρισε τον εαυτό σου και θα γνωρίσεις το Σύμπαν και τους Θεούς”⁸**.

Όσο πιο πολύ εξερευνά κανείς αυτόν τον “Εσωτερικό Κόσμο” που ονομάζεται “Εαυτός”, τόσο περισσότερο θα καταλάβει ότι ζει συγχρόνως σε δύο κόσμους, σε δύο πραγματικότητες, σε δύο περιοχές την εξωτερική και την εσωτερική.

Με τον ίδιο τρόπο που είναι σε κάποιον απαραίτητο να μάθει να βαδίζει στον “εξωτερικό κόσμο” για να μην πέσει στον “γκρεμό”, να μην ξεστρατίσει, να διαλέξει τους φίλους του κ.λ.π., έτσι επίσης μέσα από την Ψυχολογική Δουλειά πάνω στον εαυτό μας, μαθαίνουμε να βαδίζουμε στον “Εσωτερικό Κόσμο” που μπορεί να διερευνηθεί μέσα από την αυτοπαρατήρηση.

Πραγματικά η Αίσθηση της αυτοπαρατήρησης του εαυτού μας βρίσκεται σε ατροφική κατάσταση στο εκφυλισμένο ανθρώπινο γένος αυτής της σκοτεινής εποχής που ζούμε.

Ενώ εμείς επιμένουμε στην αυτοπαρατήρησή μας, η Αίσθηση της εσωτερικής μας αυτοπαρατήρησης θα συνεχίζει να αναπτύσσεται κανονικά.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΗ ΤΟΥ ΕΑΥΤΟΥ ΜΑΣ

Η Εσωτερική Αυτοπαρατήρηση του εαυτού μας είναι ένα πρακτικό μέσο για την πραγματοποίηση μιας ριζικής αλλαγής.

Γνώση και παρατήρηση διαφέρουν. Πολλοί συγχέουν την παρατήρηση του εαυτού μας με την γνώση του. Γνωρίζουμε ότι βρισκόμαστε καθισμένοι σε μια καρέκλα σε κάποιο δωμάτιο, όμως αυτό δεν σημαίνει ότι παρατηρούμε την καρέκλα.

⁸ Σ.Α. Είναι ολόκληρο το γνωστό ρητό των Δελφών, το οποίο αθούσε τους πιστούς σε αυτοδιερεύνηση.

Γνωρίζουμε σε κάποια συγκεκριμένη στιγμή ότι βρισκόμαστε σε κάποια αρνητική κατάσταση, με κάποιο πρόβλημα, απασχολημένοι με αυτό ή εκείνο το ζήτημα, σε κατάσταση ταραχής ή αβεβαιότητας κ.λ.π., αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι παρατηρούμε κι' όλας την κατάσταση.

Αισθάνεστε αντιπάθεια για κάποιον; Σας προδιαθέτει άσχημα ένα συγκεκριμένο πρόσωπο; Γιατί; Εσείς θα πείτε ότι γνωρίζετε αυτό το πρόσωπο... Παρακαλώ! Παρατηρείστε το, το “γνωρίζω” ποτέ δεν σημαίνει “παρατηρώ”. Ας μην συγχέουμε το γνωρίζω με το παρατηρώ...

Η παρατήρηση του εαυτού μας που είναι εκατό τοις εκατό ενεργητική, είναι ένα μέσο για την αλλαγή μας, ενώ η γνώση που είναι παθητική δεν είναι.

Σίγουρα το να γνωρίζουμε δεν είναι μια πράξη προσοχής. Η προσοχή που διευθύνεται προς τον εσωτερικό εαυτό μας, προς ότι συμβαίνει μέσα μας, **ναι** είναι κάτι θετικό, ενεργητικό...

Μέσα από την περίπτωση ενός ατόμου που αντιπαθούμε, γιατί έτσι, γιατί έτσι μας αρέσει ή χωρίς κάποιο λόγο, ένας πληροφορείται την πληθώρα των σκέψεων που συσσωρεύονται στο νου, το σύνολο των φωνών που μιλούν και φωνάζουν άτακτα μέσα μας, αυτά που λένε, τις δυσάρεστες συγκινήσεις που αναβλύζουν στο εσωτερικό μας, την άσχημη γεύση που αφήνουν όλα τούτα στον ψυχισμό μας κ.λ.π.

Επομένως, σε μια τέτοια κατάσταση προσέχουμε επίσης ότι εσωτερικά συμπεριφερόμαστε πολύ άσχημα προς το πρόσωπο που αντιπαθούμε.

Όμως για να τα δούμε όλα αυτά χρειάζεται, χωρίς αντίρρηση, κάποια προσοχή που να διευθύνεται σκόπιμα προς τα μέσα μας, όχι μια παθητική προσοχή.

Η δυναμική προσοχή προέρχεται απο την πλευρά του παρατηρητή, ενώ οι σκέψεις και οι συγκινήσεις ανήκουν στην πλευρά του παρατηρούμενου.

Όλα αυτά μας κάνουν να καταλάβουμε ότι το “γνωρίζω⁹” είναι κάτι απόλυτα παθητικό και μηχανικό, σε αντίθεση με την αυτοπαρατήρηση που είναι συνειδητή πράξη.

Με αυτό δεν θέλουμε να πούμε ότι δεν υπάρχει η μηχανική παρατήρηση του εαυτού μας, όμως η παρατήρηση αυτού του είδους δεν έχει τί-

⁹ Σ.Α. Το γνωρίζω εδώ έχει την έννοια του ξέρω και όχι την έννοια του έχω εμπειρία, άμεση και αληθινή Γνώση.

ποτε να κάνει με την ψυχολογική αυτο-παρατήρηση στην οποία αναφερόμαστε.

Πολύ διαφορετικά είναι επίσης το “σκέφτομαι” και το “παρατηρώ”. Οποιοσδήποτε μπορεί να προσφέρει στον εαυτό του την πολυτέλεια του να σκέφτεται γι’ αυτόν οτιδήποτε, τούτο όμως δεν σημαίνει ότι τον παρατηρεί πραγματικά.

Χρειάζεται να δούμε τα διάφορα “Εγώ” στην πράξη, να τα ανακαλύψουμε μέσα στον ψυχισμό μας, να καταλάβουμε ότι μέσα στο καθένα τους υπάρχει ένα ποσοστό της ίδιας μας της συνείδησης, να μετανοήσουμε που τα δημιουργήσαμε κ.λ.π.

Τότε θα αναφωνήσουμε: “Τι κάνει λοιπόν αυτό το Εγώ;”, “Τι λέει;”, “Τι θέλει;”, “Γιατί με βασανίζει με την ασέλγειά του;”, “Με τον θυμό του;” κ.λ.π.

Τότε θα δούμε μέσα μας όλο αυτό το τρένο από σκέψεις, συγκινήσεις, επιθυμίες, πάθη, προσωπικές κωμωδίες, προσωπικά δράματα, καλοδουλεμένα ψέματα, υπολογισμούς, δικαιολογίες, αρρωστημένες καταστάσεις, κρεβάτια ηδονής, σκηές λαγνείας κ.λ.π.

Πολλές φορές ενώ πρόκειται να κοιμηθούμε, την ορισμένη στιγμή της μετάβασης από την εγρήγορση στον ύπνο, αισθανόμαστε διάφορες φωνές μέσα στον ίδιο μας τον νου να μιλούν μεταξύ τους. Είναι τα διάφορα “Εγώ” που πρέπει να σπάσουν εκείνες τις στιγμές κάθε δεσμό με τα διάφορα κέντρα της οργανικής μας μηχανής, με σκοπό να βυθιστούν στον μοριακό κόσμο της “Πέμπτης Διάστασης”.

Η ΦΛΥΑΡΙΑ

Γίνεται επείγον, αναντικατάστατο, μη αναβλητέο, να παρατηρήσουμε την **εσωτερική φλυαρία** και τον συγκεκριμένο χώρο απ’ όπου προέρχεται.

Αναμφισβήτητα η εσφαλμένη εσωτερική φλυαρία είναι η “Αιτία των αιτιών” πολλών δυσάρεστων και δυσαρμονικών ψυχικών καταστάσεων στο παρόν και στο μέλλον επίσης.

Σίγουρα αυτές οι μάταιες, χωρίς ουσία, κουβέντες της φλυαρίας της γεμάτης αμφιβολία και γενικότερα κάθε επιζήμια, βλαβερή, παράλογη συ-

ζήτηση που εκδηλώνεται στον εξωτερικό κόσμο, έχουν την προέλευσή τους στην εσφαλμένη εσωτερική συνομιλία.

Ξέρουμε ότι στον Γνωστικισμό υπάρχει η ε-σωτεριστική πρακτική της **εσωτερικής σιωπής**, αυτό το γνωρίζουν οι οπαδοί μας της “Τρίτης Κάμαρας¹⁰”.

Δε μένει παρά να πούμε τελείως ξεκάθαρα ότι η εσωτερική σιωπή οφείλει να αναφέρεται λεπτομερώς σε κάτι πολύ συγκεκριμένο και ορισμένο.

Όταν η διαδικασία σκέψης εξαντλείται προσεκτικά στη διάρκεια του βαθύ εσωτερικού διαλογισμού, πετυχαίνεται η **εσωτερική σιωπή**, όμως δεν είναι αυτό που θέλουμε να εξηγήσουμε σε αυτό το κεφάλαιο.

Ούτε το **να αδειάσει ο νους** ή **να μείνει λευκός** για να επιτύχουμε πραγματικά την **εσωτερική σιωπή**, είναι αυτό που προσπαθούμε να εξηγήσουμε τώρα σε αυτές τις παραγράφους.

Το να ασκούμε την **εσωτερική σιωπή**, στην οποία αναφερόμαστε, δεν σημαίνει επίσης να εμποδίζουμε να περάσει κάτι από το νου.

Πραγματικά μιλάμε τώρα για ένα είδος εσωτερικής σιωπής πολύ διαφορετικό. Δεν πρόκειται για κάτι αόριστο και γενικό.

Θέλουμε να ασκήσουμε την εσωτερική σιωπή σε σχέση με κάτι που ήδη υπάρχει στο νου: πρόσωπο, γεγονός, προσωπικό ή ξένο πρόβλημα, κάτι που μας διηγήθηκαν, κάτι που έκανε ο τάδε κ.λ.π., να δούμε το πρόβλημα χωρίς να τα αγγίζουμε με την εσωτερική γλώσσα, χωρίς εσωτερική συζήτηση...

Το να μάθουμε να σωπαίνουμε όχι μόνο με την εξωτερική γλώσσα, αλλά ακόμα και με την μυστική, εσωτερική γλώσσα είναι κάτι εξαιρετικό, θαυμάσιο.

Πολλοί σωπαίνουν εξωτερικά, όμως με την εσωτερική τους γλώσσα γδέρνουν ζωντανό τον διπλανό. Η γεμάτη δηλητήριο και κακοήθεια εσωτερική φλυαρία προκαλεί εσωτερική σύγχυση.

Αν παρατηρήσουμε την εσφαλμένη, εσωτερική φλυαρία θα δούμε ότι είναι φτιαγμένη από αλήθειες μισές ή από αλήθειες σχετικές μεταξύ τους με τρόπο λίγο πολύ ανορθόδοξο ή κάτι που προστέθηκε ή αφαιρέθηκε.

Δυστυχώς η συγκινησιακή μας ζωή βασίζεται αποκλειστικά στην “αυτο-συμπάθεια”.

¹⁰ Σ.Α. Κύκλος προχωρημένων μαθητών του συγγραφέα.

Σαν συμπλήρωμα της τόσης μας αθλιότητας συμπαθούμε μόνο τους εαυτούς μας, το τόσο **αγαπημένο μας Εγώ**, και αισθανόμαστε αντιπάθεια μέχρι και μίσος για αυτούς που δεν μας συμπαθούν.

Αγαπούμε τους εαυτούς μας υπερβολικά, είμαστε ναρκισσιστές¹¹ εκατό τοις εκατό. Αυτό είναι σίγουρο, αναμφισβήτητο.

Όσο συνεχίζουμε να είμαστε αποκλεισμένοι στην **αυτο-συμπάθεια**, οποιαδήποτε ανάπτυξη του Είναι γίνεται κάτι περισσότερο από αδύνατη.

Χρειάζεται να βλέπουμε την ξένη άποψη. Επείγει να ξέρουμε να μπαίνουμε στην θέση των άλλων.

“Όλα όσα θέλετε να κάνουν σε εσάς οι άνθρωποι, να κάνετε και εσείς σε αυτούς” Ματθαίος: κεφ7, παρ 12.

Αυτό που πραγματικά μετράει σε αυτές τις μελέτες, είναι ο τρόπος που συμπεριφέρονται οι άνθρωποι ο ένας προς τον άλλο εσωτερικά και αόρατα.

Δυστυχώς και όταν ακόμα είμαστε πολύ ευγενικοί, μέχρι και ειλικρινείς μερικές φορές, δεν υπάρχει αμφιβολία ότι κρυφά και εσωτερικά συμπεριφερόμαστε πολύ άσχημα μεταξύ μας.

Άτομα φαινομενικά πολύ καλόκαρδα, σέρνουν βίαια τους ομοίους τους, καθημερινά, μέχρι την μυστική σπηλιά του εαυτού τους, για να κάνουν με αυτούς κάθε τι που επιθυμούν (κακοποιήσεις, κοροϊδίες, εμπαιγμούς κ,λ,π.).

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ

Ο κόσμος των σχέσεων έχει τρεις όψεις πολύ διαφορετικές που χρειάζεται να ξεκαθαρίσουμε με ακρίβεια.

Πρώτη: σχετιζόμαστε με το πλανητικό σώμα, δηλαδή το φυσικό σώμα.

Δεύτερη: ζούμε στον πλανήτη Γη και συνεπώς λογικό είναι να σχετιζόμαστε με τον εξωτερικό κόσμο και τα ζητήματα που μας αφορούν: οικογενειακά, εμπορικά, χρηματικά, πολιτικά κ.λ.π.

¹¹ Σ.Α. Ο Νάρκισσος της μυθολογίας μας ερωτεύτηκε τον εαυτό του όταν κάποτε είδε την αντανάκλασή του στην επιφάνεια μιας λιμνούλας με νερό. Στο τέλος οι Θεοί τον μεταμόρφωσαν σε λουλούδι.

Τρίτη: η σχέση του ανθρώπου με τον εαυτό του τον ίδιο¹². Για τους περισσότερους ανθρώπους αυτού του είδους η σχέση δεν έχει την παραμικρή σημασία.

Δυστυχώς τους ανθρώπους τους ενδιαφέρουν μόνον οι δύο πρώτες μορφές σχέσεων. Αντιμετωπίζουν την τρίτη σχέση με την πιο απόλυτη αδιαφορία.

Διατροφή, υγεία, χρήματα, δουλειά αποτελούν στην πραγματικότητα τις κυριότερες έγνοιες του “Διανοητικού Ζώου” που λανθασμένα ονομάζεται Ανθρώπος.

Τώρα μάλιστα γίνεται φανερό ότι τόσο το φυσικό σώμα όσο και τα ζητήματα του κόσμου είναι εξωτερικά για μας τους ίδιους.

Το Πλανητικό Σώμα (φυσικό σώμα) άλλοτε αρρωσταίνει, άλλοτε είναι καλά και ούτω καθ’ εξής.

Νομίζουμε πάντα ότι έχουμε κάποια γνώση γύρω από το φυσικό μας σώμα, όμως στην πραγματικότητα ούτε οι καλύτεροι επιστήμονες του κόσμου δεν ξέρουν πολλά γύρω από το οστέινο και σάρκινο σώμα μας.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι το φυσικό σώμα λόγω της τρομακτικά περίπλοκης οργάνωσής του, βρίσκεται πολύ πιο πέρα από την κατανόησή μας.

Σε ότι αφορά την δεύτερη μορφή σχέσεων είμαστε πάντοτε θύματα των περιστάσεων. Είναι λυπηρό που ακόμη δεν έχουμε μάθει να διαμορφώνουμε συνειδητά τα γεγονότα.

Είναι πολλοί οι άνθρωποι που δεν μπορούν να προσαρμοστούν με κανέναν ή με τίποτα ή να πετύχουν πραγματικά στην ζωή.

Αντιμετωπίζοντας τον εαυτό μας από την πλευρά της Εσωτερικής Γνωστικής Δουλειάς, επείγει να βρούμε σε πιάν από τις τρεις αυτές μορφές σχέσεων έχουμε ελλείψεις.

Μπορεί να συμβεί το συγκεκριμένο γεγονός να έχουμε κακές σχέσεις με το φυσικό σώμα και συνεπώς να είμαστε άρρωστοι.

Μπορεί να συμβεί να είμαστε σε άσχημη σχέση με τον εξωτερικό κόσμο και σαν αποτέλεσμα να έχουμε προστριβές, οικονομικά ή κοινωνικά προβλήματα κ.λ.π.

Μπορεί να συμβεί να είμαστε σε άσχημη σχέση με τον εαυτό μας και για αυτό να υποφέρουμε πολύ από έλλειψη εσωτερικής φώτισης.

¹² Σ.Α. Πολλές φορές αναφέρεται από ψυχολόγους η έκφραση «Πρέπει να τα βρεις με τον εαυτό σου».

Σίγουρα αν η λάμπα της κάμαράς μας δεν έχει συνδεθεί με την ηλεκτρική εγκατάσταση, το διαμέρισμά μας θα βρίσκεται στα σκοτάδια.

Όσοι υποφέρουν από έλλειψη εσωτερικής φώτισης, πρέπει να συνδέσουν τον νου τους με τα Ανώτερα Κέντρα του Είναι τους.

Αναμφισβήτητα χρειάζεται να φτιάξουμε σωστές σχέσεις όχι μόνο με το Πλανητικό μας Σώμα (φυσικό σώμα) και τον εξωτερικό κόσμο, αλλά επίσης με κάθε ένα μέρος του ίδιου μας του Είναι.

Οι απαισιόδοξοι άρρωστοι, κουρασμένοι απο τους τόσους γιατρούς και τα φάρμακα, δεν θέλουν πια την θεραπεία. Οι αισιόδοξοι άρρωστοι αγωνίζονται για να ζήσουν.

Στο καζίνο του Μόντε Κάρλο πολλοί εκατομμυριούχοι, που έχασαν την περιουσία τους στο παιχνίδι, αυτοκτόνησαν. Εκατομμύρια φτωχές μητέρες εργάζονται για να θρέψουν τα παιδιά τους.

Είναι αμέτρητοι οι απογοητευμένοι δόκιμοι που από έλλειψη ψυχικών δυνάμεων και εσωτερικής φώτισης απαρνήθηκαν την Εσωτεριστική Δουλειά πάνω στον εαυτό τους. Λίγοι είναι αυτοί που ξέρουν να επωφεληθούν από τις συμφορές.

Σε καιρούς μεγάλης δοκιμασίας, κατάπτωσης και απελπισίας, πρέπει κανείς να επικαλεσθεί τη βαθιά-εσωτερική ανάμνηση του εαυτού του.

Στα βάθη του καθενός μας βρίσκεται η ΤΟΝΑΝΖΙΝ των Αζτέκων, η ΣΤΕΛΛΑ ΜΑΡΙΣ, η Αιγυπτία ΙΣΙΣ, η Θεομήτωρ που μας προστατεύει, έτοιμη να γιατρέψει την πονεμένη καρδιά μας.

Όταν ένας μόνος του δεχτεί το σοκ της «Ανάμνησης του Εαυτού του», πραγματικά, μια θαυμάσια αλλαγή πραγματοποιείται σε όλη την λειτουργία του σώματος έτσι ώστε τα κύτταρα να δέχονται μια διαφορετική τροφή.

ΤΟ ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Έφτασε η στιγμή να αναλογιστούμε πολύ σοβαρά πάνω σε αυτό που λέγεται «εσωτερική θεώρηση».

Δε μένει η παραμικρή αμφιβολία πάνω στην καταστροφική εμφάνιση της «εσωτερικής αυτοθεώρησης». Αυτή εκτός του ότι υπνωτίζει την συνείδηση, μας κάνει να χάνουμε πάρα πολλή ενέργεια.

Αν κάποιος δεν έπεφτε στο λάθος να ταυτιστεί τόσο με τον εαυτό του, η εσωτερική αυτοθεώρηση θα ήταν κάτι περισσότερο από αδύνατη.

Όταν ένας ταυτίζεται με τον εαυτό του, τον αγαπάει υπερβολικά, αισθάνεται έλεος γι' αυτόν, αυτοθεωρείται, σκέφτεται ότι πάντοτε συμπεριφέρθηκε πολύ καλά στον έναν, τον άλλον, στη γυναίκα του, τα παιδιά του και ότι κανείς δεν μπορεί να το εκτιμήσει αυτό κ.λ.π. γενικά είναι ένας άγιος και όλοι οι άλλοι είναι οι κακοί, οι παλιάνθρωποι.

Μια από τις πιο συνηθισμένες μορφές αυτοθεώρησης είναι η έγνοια για το τι θα μπορούσαν να σκεφτούν οι άλλοι για μας τους ίδιους. Ίσως υποθέτουν ότι είμαστε τίμιοι, ειλικρινείς, φιλαλήθεις, γενναίοι κ.λ.π.

Το πιο ενδιαφέρον απ' όλα είναι ότι δυστυχώς αγνοούμε την τεράστια απώλεια ενεργείας που προκαλούν αυτού του είδους οι προβληματισμοί.

Πολλές εχθρικές στάσεις σε ορισμένα πρόσωπα που κανένα κακό δεν μας έχουν κάνει, οφείλονται ακριβώς σε τέτοιου είδους προβληματισμούς που δημιουργούνται από την εσωτερική αυτοθεώρηση.

Σε τέτοιες περιστάσεις, επειδή αγαπάμε τόσο πολύ τον εαυτό μας αυτοθεωρούμενοι με αυτόν τον τρόπο, είναι φανερό ότι το Εγώ ή καλύτερα θα λέγαμε τα Εγώ αντί να αδυνατίσουν αντίθετα δυναμώνουν τρομακτικά.

Όταν ταυτίζεται κανείς με τον εαυτό του, λυπάται πολύ για την ίδια του την θέση, μέχρι που αρχίζει να κάνει λογαριασμούς.

Έτσι, καθώς σκέφτεται ότι ο ένας ή ο άλλος, ο νονός, ο γείτονας, τα' αφεντικό, ο φίλος κ.λ.π. δεν του ανταπέδωσαν αυτά που έπρεπε για όλες τις καλοσύνες του, μποτιλιαρισμένος σε αυτές τις σκέψεις, καταντά ανυπόφορος και βαρετός για όλον τον κόσμο.

Με τέτοιου είδους άτομο, πρακτικά, δεν μπορεί να μιλήσει κανείς, γιατί η όποια συζήτηση είναι σίγουρο ότι θα καταλήξει στο σημειωματάριο των λογαριασμών του και στις τόσες ταλαιπωρίες που **καυχιέται** ότι πέρασε.

Είναι γραμμένο ότι στην Γνωστική Εσωτερική Δουλειά η ψυχική εξέλιξη είναι δυνατή μόνο μέσα από τη συγγνώμη των άλλων.

Αν κανείς ζει υποφέροντας από στιγμή σε στιγμή, από λεπτό σε λεπτό για ότι του χρωστούν, για ότι του έκαναν, για τις πίκρες που τον πότισαν, πάντα με το ίδιο **τραγούδι**, τίποτε δεν θα μπορέσει να αναπτυχθεί μέσα του.

Η Προσευχή του Κυρίου λέει: «Και άφες ημίν τα οφειλήματα ημών, ως και ημείς αφίεμεν τοις οφειλέτες ημών».

Το αίσθημα ότι μας χρωστάνε, ο πόνος για τα κακά που μας προκάλεσαν κ.λ.π. εμποδίζει κάθε εσωτερική ανάπτυξη της ψυχής.

Ο μεγάλος Καμπίρ Ιησούς είπε: «Πήγαινε να συνδιαλλαγείς με τον αντίδικό σου γρήγορα, μήπως σε παραδώσει στον δικαστή και εκείνος στον υπηρέτη και αυτός σε ρίξει στην φυλακή. Αλήθεια σου λέω ότι δεν θα βγεις από εκεί αν δεν πληρώσεις και την τελευταία δεκάρα».

Αν μας χρωστούν χρωστάμε. Αν απαιτήσουμε να μας πληρώσουν μέχρι την τελευταία δραχμή, οφείλουμε πρώτα να πληρώσουμε την «έσχατη δεκάρα».

Αυτός είναι ο νόμος της αντεκδίκησης. « Οφθαλμός αντί οφθαλμού και οδόντα αντί οδόντος». Φαύλος κύκλος, παράλογο.

Τις συγνώμες, την πλήρη ικανοποίησή μας και τους εξευτελισμούς που απαιτούμε από τους άλλους για τα κακά που μας προκάλεσαν, απαιτούνται επίσης και από εμάς, αν και θεωρούμε τους εαυτούς μας «ήμερα πρόβατα».

Το να τοποθετείται κανείς κάτω από μη αναγκαίους νόμους είναι παράλογο. Καλύτερα είναι να προσαρμόζει τον εαυτό του κάτω από νέες επιδράσεις.

Ο νόμος της ευσπλαχνίας είναι μια επίδραση πολύ ανώτερη του νόμου του βίαιου ανθρώπου: «Οφθαλμόν αντί οφθαλμού».

Επείγει, είναι απαραίτητο, αμετάθετο να πάρουμε θέση έξυπνα κάτω από τις θαυμαστές επιδράσεις της Εσωτερικής Γνωστικής Δουλειάς, να ξεχάσουμε ότι μας χρωστούν και να περιορίσουμε στον ψυχισμό μας οποιαδήποτε μορφή αυτοθεώρησης.

Ποτέ δεν πρέπει να αφήσουμε να μπούνε μέσα μας αισθήματα εκδικητικά, μνησικάκα, αρνητικές συγκινήσεις, αγωνίες για τα κακά που μας προκάλεσαν, βία, φθόνος, άσβηστη ανάμνηση υποχρεώσεων κ.λ.π.

Η Γνώση είναι προορισμένη για εκείνους τους ειλικρινείς δόκιμους που πραγματικά θα ήθελαν να δουλέψουν και να αλλάξουν.

Αν παρατηρήσουμε τα πλήθη μπορούμε να αποδείξουμε ξεκάθαρα ότι ο καθένας έχει το δικό του **τραγούδι**.

Καθένας τραγουδάει το δικό του **ψυχολογικό τραγούδι**. Θέλω να αναφερθώ με έμφαση σε αυτό το θέμα των ψυχολογικών λογαριασμών, το να αισθάνεται κανείς ότι του χρωστάνε, να παραπονιέται, να αυτοθεωρείται κ.λ.π.

Μερικές φορές τα πλήθη **τραγουδάνε το τραγούδι τους γιατί έτσι**, χωρίς να τους κουρδίσει κανείς, χωρίς να τους δίνει θάρρος κανείς και σε κάποιες περιπτώσεις μετά από κάμποσα ποτήρια κρασί...

Εμείς λέμε ότι το ανιαρό μας τραγούδι πρέπει να περιοριστεί, γιατί μας κάνει ανίκανους εσωτερικά, μας κλέβει πολλή ενέργεια.

Σε θέματα Επαναστατικής Ψυχολογίας, ένας που **τραγουδάει υπερβολικά καλά** (δεν αναφερόμαστε στην ωραία φωνή, ούτε και στο φυσικό τραγούδι) σίγουρα δεν μπορεί να πάει μακρύτερα από τον εαυτό του, μένει στο παρελθόν...

Ένα πρόσωπο που εμποδίζεται από θλιβερά τραγούδια δεν μπορεί να αλλάξει το Υπαρξιακό του Επίπεδο, δεν μπορεί να πάει μακρύτερα από αυτό που είναι.

Για να περάσει κανείς σε Ανώτερο Επίπεδο Ύπαρξης πρέπει να σταματήσει να είναι αυτό που είναι. Αν συνεχίσουμε να είμαστε αυτό που είμαστε, ποτέ δεν θα μπορέσουμε να περάσουμε σε ένα ανώτερο Επίπεδο του Είναι.

Στο πεδίο της πρακτικής ζωής συμβαίνουν ασυνήθιστα πράγματα. Πολύ συχνά ένα άτομο δένεται με φίλια με ένα άλλο, μόνο γιατί του είναι εύκολο να του τραγουδάει το τραγούδι του.

Δυστυχώς τέτοιου είδους σχέσεις τελειώνουν, όταν ζητήσουν του τραγουδιστή να σωπάσει, να αλλάξει δίσκο, να μιλήσει για άλλα πράγματα.

Τότε ο μνησίκακος τραγουδιστής φεύγει να αναζητήσει νέο φίλο, κάποιον που είναι διατεθειμένος να τον ακούει για απεριόριστο χρονικό διάστημα.

Κατανόηση ζητάει ο τραγουδιστής, κάποιον που να τον καταλαβαίνει, Σα να είναι εύκολο να καταλάβεις τον άλλο.

Για να καταλάβεις τον άλλο πρέπει ακριβώς να καταλάβεις τον εαυτό σου. Δυστυχώς ο καλός τραγουδιστής νομίζει ότι καταλαβαίνει τον εαυτό του.

Είναι πολλοί οι τραγουδιστές που διαψεύστηκαν, που τραγουδάνε το τραγούδι ότι δεν τους καταλαβαίνουν, και ονειρεύονται ένα θαυμαστό κόσμο όπου αυτοί θα είναι οι κεντρικές μορφές.

Εντούτοις δεν τραγουδούν όλοι οι τραγουδιστές δημόσια. Υπάρχουν επίσης και συντηρητικοί. Δεν τραγουδούν το τραγούδι τους απ' ευθείας αλλά στα κρυφά.

Είναι άτομα που δούλεψαν πολύ, που υπέφεραν υπερβολικά, που αισθάνονται εξαπατημένοι, σκέφτονται ότι η ζωή τους χρωστάει όλα όσα δεν μπόρεσαν ποτέ να πετύχουν με την ικανότητά τους.

Αισθάνονται μια εσωτερική λύπη συνήθως, μιαν αίσθηση μονοτονίας και τρομερής ανίας, εσωτερική κούραση ή απογοήτευση γύρω από ό-που συγκεντρώνονται οι σκέψεις.

Αναμφισβήτητα τα **κρυφά τραγούδια** μας κλείνουν το πέρασμα στο δρόμο της Εσωτερικής Αυτοπραγμάτωσης του Είναι.

Δυστυχώς, τέτοια κρυφά εσωτερικά τραγούδια περνούν χωρίς να γίνουν αντιληπτά από εμάς τους ίδιους αν δεν τα παρατηρούμε με προσοχή.

Σίγουρα κάθε παρατήρηση του εαυτού μας επιτρέπει στο φως να περάσει σε εμάς τους ίδιους, στα δικά μας βαθύτερα εσωτερικά.

Καμιά εσωτερική αλλαγή δεν θα μπορούσε να συμβεί στον ψυχισμό μας, αν δεν τον φέρουμε στο φως της αυτοπαρατήρησης.

Είναι απαραίτητο να παρατηρήσουμε τον εαυτό μας όταν είμαστε μόνοι μας με τον ίδιο τρόπο όπως όταν βρισκόμαστε με τους άλλους.

Όταν ένας είναι μόνος του παρουσιάζονται Εγώ πολύ διαφορετικά, σκέψεις διάφορες, αρνητικές συγκινήσεις κ.λ.π.

Δεν έχει πάντα καλή συντροφιά αυτός που βρίσκεται μόνος του. Είναι σχεδόν φυσιολογικό, είναι πολύ φυσικό να έχει κακή συνοδεία σε πλήρη μοναξιά. Τα περισσότερα αρνητικά ή επικίνδυνα Εγώ παρουσιάζονται όταν αυτός βρίσκεται μόνος.

Αν θέλουμε να αλλάξουμε ριζικά χρειάζεται να θυσιάσουμε τους ίδιους μας τους πόνους.

Πολλές φορές εκφράζουμε τους πόνους μας με έναρθρα ή άναρθρα τραγούδια.

Ένας άνθρωπος είναι ότι είναι η ζωή του. Αν ένας άνθρωπος δεν αλλάξει τίποτα μέσα του, αν δεν αλλάξει ριζικά την ζωή του, αν δεν δουλέψει με τον εαυτό του χάνει άθλια τον καιρό του.

Ο θάνατος είναι η επιστροφή στην ίδια την αρχή της ζωής του με την δυνατότητα της επανάληψής της ξανά.

Πολλά ειπώθηκαν στην ψευδο-εσωτεριστική και ψευδο-αποκρυφιστική λογοτεχνία πάνω στο θέμα των διαδοχικών ζωών. Καλύτερα είναι να ασχοληθούμε με τις διαδοχικές υπάρξεις.

Η ζωή του καθενός μας, με όλες τις φάσεις, είναι πάντα η ίδια και επαναλαμβάνεται από ύπαρξη σε ύπαρξη μέσα σε αναρίθμητους αιώνες.

Αναμφισβήτητα συνεχίζουμε στα σπέρματα των απογόνων μας, αυτό είναι κάτι που έχει ήδη αποδειχθεί¹³.

Η ζωή του καθενός μας είναι μια ζωντανή ταινία που, πεθαίνοντας, την οδηγούμε στην αιωνιότητα.

Καθένας μας φέρνει την ταινία του και την ξαναφέρει για να την προβάλει πάλι στην οθόνη μιας καινούριας ύπαρξης.

Η επανάληψη των δραμάτων, των κωμωδιών και των τραγωδιών είναι ένα βασικό αξίωμα του Νόμου της Υποτροπής.

Σε κάθε νέα ύπαρξη επαναλαμβάνονται πάντα οι ίδιες καταστάσεις. Οι ηθοποιοί τέτοιων σκηνών που πάντοτε επαναλαμβάνονται, είναι αυτά τα πλήθη που ζουν μέσα μας: τα Εγώ.

Αν διαλύσουμε τους ηθοποιούς αυτούς, αυτά τα Εγώ που προκαλούν τις σκηνές της ζωής μας που πάντα επαναλαμβάνονται, τότε η επανάληψη τέτοιων καταστάσεων θα ήταν κάτι περισσότερο από αδύνατη.

Σίγουρα χωρίς ηθοποιούς δεν μπορούν να υπάρξουν σκηνές, αυτό είναι βέβαιο.

Αυτός είναι ο τρόπος για να μπορέσουμε να αποδεσμευτούμε από τους νόμους της Επιστροφής και Υποτροπής. Έτσι μπορούμε στ' αλήθεια να απελευθερωθούμε.

Σίγουρα καθένα από τα πρόσωπα (τα Εγώ) που φέρουμε μέσα μας, επαναλαμβάνει από ύπαρξη σε ύπαρξη τον ίδιο ρόλο. Αν το διαλύσουμε, αν ο ηθοποιός πεθάνει ο ρόλος τελειώνει.

Αν αναλογιστούμε σοβαρά πάνω στον νόμο της Υποτροπής ή την επανάληψη σκηνών σε κάθε Επιστροφή, ανακαλύπτουμε με την εσωτερική αυτοπαρατήρηση τις μυστικές πηγές αυτού του θέματος.

¹³Σ.Α. Ο συγγραφέας εννοεί τα γονίδια που κληροδοτούμε στα παιδιά μας.

Αν στην προηγούμενη ύπαρξη είχαμε σε ηλικία 25 χρόνων μία αισθηματική περιπέτεια, είναι αναμφισβήτητο ότι το Εγώ θα αναζητήσει την κυρία των ονείρων του στα 25 χρόνια της νέας ύπαρξης.

Αν η παραπάνω γυναίκα ήταν τότε 15 χρονών, το Εγώ αυτής της περιπέτειας θα αναζητήσει τον αγαπημένο της στην ίδια ακριβώς ηλικία της νέας ύπαρξης.

Γίνεται κατανοητό ότι τα δύο Εγώ, τόσο εκείνο του ενός όσο και εκείνο της άλλης, αναζητούνται τηλεπαθητικά και συναντιόνται ξανά, για να επαναλάβουν την ίδια αισθηματική περιπέτεια της προηγούμενης ύπαρξης.

Δύο εχθροί που πολέμησαν θανάσιμα στην περασμένη ύπαρξη, θ' αναζητήσουν ξανά ο ένας τον άλλο στη νέα ύπαρξη για να επαναλάβουν την τραγωδία τους στην αντίστοιχη ηλικία.

Αν δύο άτομα είχαν δίκη για περιουσιακούς λόγους στην ηλικία των 40 χρόνων στην προηγούμενη ύπαρξη, στην ίδια ηλικία θα αναζητήσουν ο ένας τον άλλο τηλεπαθητικά στη νέα ύπαρξη για να επαναλάβουν το ίδιο.

Μέσα στον καθένα από εμάς ζουν πολλά πλήθη γεμάτα υποχρεώσεις, αυτό είναι σίγουρο.

Ένας ληστής έχει το εσωτερικό του φορτωμένο με ένα «σπήλαιο ληστών» με διάφορες αμαρτωλές υποχρεώσεις. Ο δολοφόνος έχει μέσα του μια «λέσχη» δολοφόνων και ο λάγνος σέρνει στον ψυχισμό του ένα «πορνείο».

Το σοβαρότερο απ' όλα είναι ότι ο νους αγνοεί την ύπαρξη αυτών των ατόμων ή Εγώ (μέσα σε αυτόν τον ίδιο) και των τόσων υποχρεώσεων που μοιραία τείνουν να εκπληρωθούν.

Όλες αυτές οι υποχρεώσεις των Εγώ που παραμένουν μέσα μας πραγματοποιούνται έξω από την λογική μας.

Είναι γεγονότα που αγνοούμε, πράγματα που μας συμβαίνουν, συμβάντα που διαδικάζονται στο υποσυνείδητο και στο ασυνείδητο.

Πολύ σωστά έχει ειπωθεί ότι όλα μας συμβαίνουν όπως όταν βρέχει ή όπως όταν βροντά.

Πραγματικά έχουμε την ψευδαίσθηση ότι πραγματοποιούμε, όμως τίποτε δεν πραγματοποιούμε, μας συμβαίνουν, αυτό είναι μοιραίο, μηχανικό...

Η προσωπικότητά μας είναι μόνο ένα όργανο που χρησιμοποιούν διαφορετικά πλήθη-Εγώ, μέσα από το οποίο κάθε ένα εκπληρώνει τις υποχρεώσεις του.

Κάτω απ' την ικανότητά μας της γνώσης, συμβαίνουν πολλά πράγματα. Δυστυχώς αγνοούμε αυτό που συμβαίνει κάτω από την φτωχή μας λογική.

Θεωρούμε τους εαυτούς μας σοφούς, όταν στ' αλήθεια ούτε που γνωρίζουμε ότι δεν γνωρίζουμε. Είμαστε άθλιοι κορμοί δέντρου που μας παρασέρνουν βίαια τα οργισμένα κύματα της θάλασσας της ύπαρξης.

Είναι δυνατό να βγούμε από αυτή την δυστυχία, από αυτή την ασυνειδησία, από την τόσο λυπηρή κατάσταση στην οποία βρισκόμαστε μόνο αν **πεθάνουμε μέσα μας**.

Πως θα μπορούσαμε να **ξυπνήσουμε** χωρίς να **πεθάνουμε** προηγουμένως; Μόνο με το θάνατο έρχεται το καινούριο! Αν ο σπόρος δεν πεθαίνει το φυτό δεν γεννιέται.

Αυτός που πραγματικά ξυπνάει, αποκτά για το λόγο αυτό πλήρη αντικειμενικότητα της συνειδησής του, αυθεντική φώτιση, ευτυχία...

ΠΑΙΔΙΚΗ ΑΥΤΟΣΥΝΕΙΔΗΣΗ

Πολύ σοφά μας είπαν ότι έχουμε 97% Υποσυνείδητο και 3% Συνείδηση.

Μιλώντας ειλικρινά και χωρίς φραγμούς θα πούμε ότι το 97% της Ουσίας που φέρουμε μέσα μας βρίσκεται μποτιλιαρισμένο, παραχωμένο, ενσωματωμένο μέσα στο καθένα από τα Εγώ που στο σύνολό τους αποτελούν το «ο Εαυτός μου».

Σίγουρα η Ουσία ή Συνείδηση μπλεγμένη μέσα σε κάθε Εγώ, διαδίδεται σύμφωνα με τον ίδιο τον χαρακτήρα του.

Οποιοδήποτε Εγώ που διαλύθηκε, ελευθερώνει ένα καθορισμένο ποσοστό Συνείδησης. Η χειραφέτηση ή απελευθέρωση της Ουσίας θα ήταν αδύνατη χωρίς την διάλυση του κάθε Εγώ.

Μεγάλη ποσότητα Εγώ που διαλύθηκαν μεγάλο ποσοστό Αυτό-Συνείδησης, λιγότερη ποσότητα Εγώ που διαλύθηκαν μικρότερο ποσοστό αφυπνισμένης Συνείδησης.

Το **ξύπνημα** της Συνείδησης είναι δυνατό, αν **διαλυθεί** το Εγώ, αν **πεθάνει** μέσα μας εδώ και τώρα.

Αναμφισβήτητα ενώ η Ουσία ή Συνείδηση βρίσκεται παραχωμένη στο καθένα από τα Εγώ που είμαστε φορτωμένοι, βρίσκεται σε **ύπνο**, σε κατάσταση υποσυνείδησης.

Επείγει να μετατρέψουμε την υποσυνείδηση σε συνείδηση και αυτό είναι δυνατό μόνο αν εκμηδενίσουμε το Εγώ, αν πεθάνουμε μέσα μας.

Δεν είναι δυνατό να **ξυπνήσουμε** αν προηγουμένως δεν έχουμε πεθάνει μέσα μας. Όσοι δοκιμάζουν να ξυπνήσουν πρώτα για να πεθάνουν κατόπιν, δεν κατέχουν αληθινή πείρα για αυτό που βεβαιώνουν, βαδίζουν αποφασιστικά σε λάθος δρόμο.

Τα νεογέννητα μωρά είναι θαυμαστά, απολαμβάνουν πλήρη αυτοσυνείδηση, βρίσκονται σε απόλυτη επαγρύπνηση.

Μέσα στο σώμα του νεογέννητου μωρού βρίσκεται ενσαρκωμένη η Ουσία και αυτό δίνει στο πλάσμα την ομορφιά του.

Δε θέλουμε να πούμε ότι το 100% της Ουσίας ή Συνείδησης βρίσκεται ενσαρκωμένο στο νεογέννητο, αλλά σίγουρα το 3% που είναι ελεύθερο, το φυσιολογικό μη μποτιλιαρισμένο μέσα στα Εγώ.

Εντούτοις αυτό το ποσοστό ελεύθερης Ουσίας ενσαρκωμένο στο νεογέννητο μωρό, δίνει απόλυτη αυτο-συνείδηση, διαύγεια κ.λ.π.

Οι μεγάλοι βλέπουν το νεογέννητο με οίκτο, σκέφτονται ότι το πλάσμα βρίσκεται σε ασυνειδησία, όμως σφάλλουν τραγικά.

Το νεογέννητο βλέπει τον μεγάλο όπως είναι στην πραγματικότητα: ασυνείδητο, σκληρό, διεστραμμένο κ.λ.π.

Τα Εγώ του νεογέννητου πηγαινοέρχονται, γυρίζουν γύρω από την κούνια. Θα ήθελαν να μουν μέσα στο νέο σώμα, όμως επειδή το μωρό δεν έχει ακόμα διαμορφώσει προσωπικότητα, κάθε προσπάθεια των Εγώ για να περάσουν γίνεται αδύνατη.

Άλλοτε τα μωρά τρομάζουν βλέποντας αυτά τα φαντάσματα ή Εγώ να πλησιάζουν στην κούνια τους και τότε φωνάζουν, κλαίνε, όμως οι μεγάλοι δεν το καταλαβαίνουν και υποθέτουν ότι το παιδί είναι άρρωστο, ότι πεινά ή διψά. Τόση είναι η ασυνειδησία των μεγάλων.

Ενώ διαμορφώνεται η νέα προσωπικότητα, τα Εγώ που έρχονται από προηγούμενες υπάρξεις διεισδύουν σιγά σιγά στο νέο σώμα.

Όταν πια το σύνολο των Εγώ ενσωματώνεται, εμφανιζόμαστε στον κόσμο με αυτή τη φοβερή εσωτερική ασκήμια που μας χαρακτηρίζει. Τό-

τε κινούμαστε παντού σαν υπνοβάτες, πάντοτε ασυνείδητοι, πάντοτε διεστραμμένοι.

Όταν πεθάνουμε τρία πράγματα πάνε στον τάφο:

1) το φυσικό σώμα, 2) το ζωτικό υπόβαθρο, 3) η προσωπικότητα.

Το φάντασμα του ζωτικού υπόβαθρου θα διαλυθεί σιγά σιγά εμπρός στην νεκρική τάφο, ενώ θα διαλύεται επίσης το φυσικό σώμα.

Η προσωπικότητα είναι υποσυνείδητη ή παρασυνειδητή, μπεινοβγαίνει στον τάφο όποτε θελήσει, χαίρεται όταν οι πονεμένοι της φέρνουν λουλούδια, αγαπά τους συγγενείς της και διαλύεται αργά μέχρι να γίνει κοσμική σκόνη.

Αυτό που συνεχίζει πέρα από τον τάφο είναι το πολυπρόσωπο Εγώ, ο εαυτός μας, ένας σωρός από διαβόλους μέσα στους οποίους βρίσκεται φυλακισμένη η Ουσία, η Συνείδηση που με τον καιρό της, στην ώρα της επιστρέφει, ενσωματώνεται.

Είναι λυπηρό που με την διαμόρφωση της νέας προσωπικότητας του παιδιού ενσωματώνονται επίσης και τα Εγώ.

Ο ΤΕΛΩΝΗΣ ΚΑΙ Ο ΦΑΡΙΣΑΙΟΣ

Αναλογιζόμενοι λίγο πάνω στα διάφορα γεγονότα της ζωής, αξίζει τον κόπο να καταλάβουμε στα σοβαρά τις βάσεις πάνω στις οποίες επαναπαυόμαστε.

Ένα άτομο επαναπαύεται στη θέση του, άλλος στα λεφτά, εκείνος στο γόητρο, ο άλλος στο παρελθόν του, άλλος στον άλφα ή βήτα τίτλο κ.λ.π.

Το πιο ενδιαφέρον είναι ότι όλοι πλούσιοι ή ζητιάνοι χρειαζόμαστε τους πάντες και ζούμε από τους πάντες, και μολαταύτα φουσκώνουμε από υπερηφάνεια και ματαιότητα.

Ας σκεφτούμε μια στιγμή τι θα μπορούσαν να μας αφαιρέσουν. Ποια θα ήταν η τύχη μας σε μια επανάσταση αίματος και οίνοπνευματώδων; τι θα απέμενε από τις βάσεις πάνω στις οποίες επαναπαυόμαστε; Αλίμονο σε μας, θεωρούμε τους εαυτούς μας πολύ ισχυρούς και είμαστε τρομακτικά αδύναμοι!

Το Εγώ που αισθάνεται τον εαυτό του, η βάση στην οποία επαναπαυόμαστε, πρέπει να διαλυθεί αν ποθούμε στ' αλήθεια την αυθεντική Μακαριότητα.

Ένα τέτοιο Εγώ υποτιμά τους ανθρώπους, αισθάνεται καλύτερο από όλον τον κόσμο, πιο τέλειο απ' όλα, πιο πλούσιο, πιο έξυπνο, πιο πεπειραμένο στη ζωή κ.λ.π.

Θα ήταν πολύ επίκαιρο να αναφέρουμε τώρα εκείνη την παραβολή του Ιησού, του μεγάλου Καμπίρ, τη σχετική με τους δύο άντρες που προσεύχονταν. Ειπώθηκε σε κάποιους που πίστευαν τους εαυτούς τους πολύ σωστούς και υποτιμούσαν τους άλλους.

Ο Ιησούς Χριστός είπε: «Δύο άνθρωποι πήγαν στο ιερό να προσευχηθούν, ο ένας ήταν Φαρισαίος¹⁴ και ο άλλος Τελώνης. Ο Φαρισαίος στάθηκε όρθιος και προσευχόταν έτσι: «Θεέ μου σε ευχαριστώ που δεν είμαι σαν τους άλλους ανθρώπους άρπαγας, άδικος, μοιχός ή όπως αυτός ο Τελώνης¹⁵, νηστεύω το Σάββατο και αποδεκατώ τα εισοδήματά μου». Και ο Τελώνης από μακριά και χωρίς να σηκώσει ούτε τα μάτια του χτύπαγε το στήθος του και έλεγε: «Θεέ μου συγχώρησέ με τον αμαρτωλό». Σας λέω ότι αυτός πήγε στο σπίτι του δικαιωμένος. Διότι όποιος υψώνει τον εαυτό του θα ταπεινωθεί, και αυτός που ταπεινώνεται θα υψωθεί». Λουκάς κεφ.18, παρ. 10-14.

Είναι τελείως αδύνατο ν' αρχίσουμε να προσέχουμε τη μηδαμινότητα και την αθλιότητα στην οποία βρισκόμαστε όσο υπάρχει μέσα μας αυτή η έννοια του «πιο». Παραδείγματα: είμαι πιο δίκαιος από εκείνον, πιο σοφός από τον τάδε, πιο ενάρετος από τον δείνα, πιο πλούσιος, πιο αγνός, πιο συνεπής κ.λ.π.

Δεν είναι δυνατό να περάσουμε από την τρύπα της βελόνας, όσο θα είμαστε «πλούσιοι», όσο θα υπάρχει μέσα μας αυτό το σύμπλεγμα του «πιο».

Είναι πιο εύκολο να περάσει μια κάμηλος¹⁶ από την τρύπα της βελόνας, παρά να εισέλθει ένας πλούσιος στην βασιλεία των ουρανών.

Αυτό το : η σχολή μου είναι η καλύτερη κι' από του διπλανού μου, δεν χρειάζεται. Αυτό το : η θρησκεία μου είναι η μόνη αληθινή και όλες οι

¹⁴ Σ.Α. Αρχουσα τάξη των εβραίων, ήταν μορφωμένη και πλούσια.

¹⁵ Σ.Α. Εφοριακοί, μάζευαν τους φόρους για το κράτος. Ήταν μισητοί στον λαό και θεωρούντο αμαρτωλοί.

¹⁶ Σ.Α. Χοντρό σκονί.

άλλες είναι λανθασμένες και παραπλανητικές, η γυναίκα του τάδε είναι κακή σύζυγος και η δική μου μια αγία, ο φίλος μου ο Ρομπέρτο είναι μεθύστακας και εγώ συνετός και εγκρατής κ.λ.π. είναι αυτό που μας κάνει να αισθανόμαστε πλούσιοι. Ένας λόγος που όλοι είμαστε οι «κάμηλοι» της βιβλικής παραβολής σε σχέση με την Εσωτεριστική Δουλειά.

Επείγει ν' αυτοπαρατηρηθούμε από στιγμή σε στιγμή, με σκοπό να γνωρίσουμε καθαρά τα θεμέλια που πάνω τους αναπαυόμαστε.

Όταν ένας ανακαλύπτει αυτό που τον προσβάλλει περισσότερο σε μια συγκεκριμένη στιγμή, την ενόχληση που του προξένησε αυτό ή εκείνο το πράγμα, τότε ανακαλύπτει τις βάσεις πάνω στις οποίες αναπαύεται ψυχολογικά.

Τέτοιες βάσεις αποτελούν σύμφωνα με το χριστιανικό Ευαγγέλιο «την άμμο πάνω στην οποία έχτισε το σπίτι του».

Είναι αναγκαίο να σημειώσει με προσοχή πως και πότε περιφρόνησε τους άλλους νιώθοντας ανώτερος, ίσως εξαιτίας του αξιώματος ή της κοινωνικής θέσης ή της εμπειρίας που απόκτησε ή του χρήματος κ.λ.π.

Είναι σοβαρό να αισθάνεται κανείς **πλούσιος**, ανώτερος από τον τάδε ή τον δείνα για τον άλφα ή βήτα λόγο. Τέτοια άτομα δεν μπορούν να μπουκ στην Βασιλεία των Ουρανών.

Είναι καλό να ανακαλύψει κανείς με τι αισθάνεται κολακευμένος, πως ικανοποιείται η ματαιοδοξία του. Αυτό θα μας δείξει τα θεμέλια πάνω στα οποία αναπαυόμαστε.

Εντούτοις τέτοιου είδους παρατήρηση δεν πρέπει να είναι καθαρά θεωρητικό ζήτημα, πρέπει να είμαστε πρακτικοί και να παρατηρούμε τον εαυτό μας με προσοχή, άμεσα, από στιγμή σε στιγμή.

Όταν αρχίζει κανείς να καταλαβαίνει την ίδια του την αθλιότητα και ματαιότητα, όταν εγκαταλείπει τα παραληρήματα μεγαλομανίας, όταν ανακαλύπτει την ανοησία στους τόσους τίτλους, τιμές και μάταιες ανωτερότητες προς τους ομοίους μας είναι αλάθητο δείγμα ότι έχει ήδη αρχίσει να αλλάζει.

Δε μπορεί κάποιος να αλλάξει, αν γαντζωθεί απ' αυτό που λέει: «το σπίτι Μου», «τα λεφτά Μου», «οι αρετές Μου», «οι διανοητικές Μου ικανότητες», «οι γνώσεις Μου», «το γόητρό Μου» κ.λ.π.

Το να γαντζώνεται κανείς στο «Δικό Μου», στο «Μου» είναι υπεραρκετό εμπόδιο για να γνωρίσουμε την ίδια μας τη μηδαμινότητα και την εσωτερική αθλιότητα.

Απορεί κανείς με το θέαμα μιας πυρκαϊάς ή ενός ναυαγίου. Τα απελπισμένα πλήθη τρέχουν να αρπάξουν πολλές φορές πράγματα που προξενούν γέλιο, πράγματα δίχως σημασία.

Φτωχοί άνθρωποι! Βολεύονται με αυτά τα πράγματα, ξεκουράζονται με ανοησίες, προσηλώνονται σε ότι δεν έχει την παραμικρή σημασία.

Το να βρίσκεσαι με τον εαυτό σου μέσα στα εξωτερικά πράγματα, το να βασίζεσαι σε αυτά ισοδυναμεί με κατάσταση απόλυτης ασυνειδησίας.

Το αίσθημα της ΘΕΩΣΗΣ (ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ ΕΙΝΑΙ) είναι δυνατόν μόνο αν διαλύσουμε όλα αυτά τα Εγώ που φέρουμε μέσα μας, πιο πριν τέτοιο συναίσθημα αποβαίνει αδύνατο να το αισθανθούμε.

Δυστυχώς όσοι λατρεύουν το Εγώ κάτι τέτοιο δεν το δέχονται, νομίζουν τους εαυτούς τους θεούς, σκέφτονται ότι κατέχουν ήδη τα «Ενδοξα Σώματα» για τα οποία μιλούσε ο Παύλος ο Ταρσέας, υποθέτουν ότι το Εγώ είναι Θεϊκό και δεν υπάρχει κανείς να τους βγάλει από το κεφάλι αυτές τις ανοησίες.

Δεν ξέρει τι να κάνει με τέτοιους ανθρώπους, τους εξηγεί και δεν καταλαβαίνουν, γαντζωμένοι πάντα από την άμμο πάνω στην οποία έχτισαν το σπίτι τους, βουτηγμένοι πάντα στα δόγματά τους, τις ιδιοτροπίες τους, τις μηδαμινότητές τους.

Αν οι άνθρωποι αυτοί αυτοπαρατηρούνταν σοβαρά, θα επιβεβαίωναν μόνοι τους τη Διδασκαλία των Πολλών, θα ανακάλυπταν μέσα τους όλη αυτή την πληθώρα προσώπων ή Εγώ που ζουν στο εσωτερικό μας.

Πως θα μπορούσε να υπάρξει μέσα μας το αληθινό αίσθημα του πραγματικού μας Είναι, όταν αυτά τα Εγώ αισθάνονται για μας και σκέφτονται για μας;

Το πιο σοβαρό αυτής της τραγωδίας είναι ότι σκέφτεται κανείς ότι τώρα σκέφτεται και αισθάνεται ότι αυτή τη στιγμή αισθάνεται, όταν στην πραγματικότητα **είναι άλλος αυτός** που σε κάποια δεδομένη στιγμή σκέφτεται με τον μαρτυρικό μας νου και αισθάνεται με την πονεμένη μας καρδιά.

Δυστυχισμένοι εμείς! Πόσες φορές νομίζουμε ότι αγαπάμε και αυτό που συμβαίνει είναι ότι κάποιος άλλος μέσα σε εμάς τους ίδιους γεμάτος ασέλγεια χρησιμοποιεί το κέντρο της καρδιάς!

Είμαστε κάποιοι άτυχοι που συγγέουμε το ζωικό πάθος με την αγάπη και το δίχως άλλο κάποιος άλλος βρίσκεται μέσα μας , μέσα στην προσωπικότητά μας, και περνά από αυτά τα συγκεκριμένα μπερδέματα.

Όλοι σκεφτόμαστε ότι δεν θα προφέραμε ποτέ τα λόγια του Φαρισαίου της βιβλικής παραβολής: «Σε ευχαριστώ Θεέ μου που δεν είμαι σαν τους άλλους ανθρώπους» κ.λ.π.

Εντούτοις όσο και αν φαίνεται απίστευτο αυτό κάνουμε καθημερινά. Ο χασάπης στην αγορά λέει: «Δεν είμαι σαν τους άλλους χασάπηδες που πουλούν κακής ποιότητας κρέας και εκμεταλλεύονται τους ανθρώπους».

Ο υφασματέμπορος στο μαγαζί του δηλώνει: «Εγώ δεν είμαι σαν τους άλλους εμπόρους που ξέρουν να κλέβουν στο μέτρημα και που έχουν πλουτίσει».

Ο γαλατάς βεβαιώνει: «Εγώ δεν είμαι σαν τους άλλους γαλατάδες που νερώνουν το γάλα. Μ' αρέσει να είμαι τίμιος».

Η οικοδέσποινα σχολιάζει σε επισκέπτες τα παρακάτω: «Εγώ δεν είμαι σαν την τάδε που πάει με άλλους άνδρες, είμαι-δόξα τω Θεώ-τίμια και πιστή στον άντρα μου.

Συμπέρασμα: οι υπόλοιποι είναι κακοί, άδικοι, μοιχοί, κλέφτες και διεστραμμένοι και καθένας από εμάς είναι ένα αθώο πρόβατο, ένας «Μικρός Σοκολατένιος Άγιος¹⁷», άξιος για να τον έχουν σαν χρυσαφένιο παιδί σε κάποια εκκλησία.

Πόσο ανόητοι είμαστε! Σκεφτόμαστε σαν να μην κάνουμε ποτέ τις ανοησίες και τις διαστροφές που βλέπουμε να κάνουν οι άλλοι και φτάνουμε, για το λόγο αυτό, στο συμπέρασμα ότι είμαστε εξαιρετικά πρόσωπα. Δε βλέπουμε δυστυχώς τις ανοησίες και μικρότητες που κάνουμε.

Υπάρχουν στη ζωή περιεργες στιγμές όπου ο νους ξεκουράζεται χωρίς κανενός είδους προβληματισμούς. Όταν ο νους ησυχάζει, όταν ο νους σιωπά τότε έρχεται το καινούριο.

Σε τέτοιες στιγμές είναι δυνατό να δούμε τις βάσεις, τα θεμέλια πάνω στα οποία αναπαυόμαστε.

Καθώς ο νους βρίσκεται σε βαθιά εσωτερική ανάπαυση, μπορούμε να επιβεβαιώσουμε από μόνοι μας τη σκληρή πραγματικότητα της άμμου της ζωής πάνω στην οποία χτίζουμε το σπίτι. Ματθαίος κεφ 7, παρ 24-29.

¹⁷ Σ.Μ. Ιδιωματισμός που δηλώνει τον ενάρετο.

Η ΘΕΛΗΣΗ

Το «Μεγάλο Έργο» είναι προπάντων η δημιουργία του ανθρώπου από αυτόν τον ίδιο, βασισμένη πάνω σε συνειδητές εργασίες και ηθελημένες ταλαιπωρίες.

Το «Μεγάλο Έργο» είναι η εσωτερική κατάκτηση του εαυτού μας, της πραγματικής Θεϊκής μας ελευθερίας.

Χρειαζόμαστε κατεπειγόντως, χωρίς αναβολές, να διαλύσουμε όλα αυτά τα Εγώ που ζούνε μέσα μας, αν θέλουμε στ' αλήθεια την απόλυτη χειραφέτηση της Θέλησης.

Ο Νικόλας Φλάμελ και ο Ραϊμούνδο Λούλιο¹⁸ φτωχοί και οι δύο ελευθέρωσαν τη Θέλησή τους και πραγματοποίησαν αναρίθμητα ψυχολογικά θαύματα που ξαφνιάζουν.

Ο Αγρίππας ποτέ δεν έφτασε πιο πέρα από το πρώτο μέρος του «Μεγάλου Έργου». Πέθανε με ταλαιπωρίες πολεμώντας για τον αφανισμό των Εγώ του με σκοπό να γίνει κύριος του εαυτού του και να στηρίξει την ανεξαρτησία του.

Η τέλεια απελευθέρωση της θέλησης εξασφαλίζει στον σοφό την απόλυτη υπεροχή πάνω στη Φωτιά, τον Αέρα, το Νερό και τη Γη.

Σε πολλούς σπουδαστές της σύγχρονης ψυχολογίας θα φανεί υπερβολικό αυτό που σε πολλές γραμμές πιο πάνω βεβαιώνουμε σε σχέση με την κυρίαρχη δύναμη της χειραφετημένης θέλησης. Και όμως η Βίβλος μας μιλάει για τα θαύματα του Μωυσή.

Σύμφωνα με τον Φίλωνα ο Μωυσής ήταν ένας Μύστης στην γη των Φαραώ, στις όχθες του Νείλου. ιερέας του Όσιρι, εξάδελφος του Φαραώ, σπουδασμένος ανάμεσα στις κολώνες της ΙΣΙΔΟΣ της Θεϊκής Μητέρας και του ΟΣΙΡΙ του πατέρα μας που βρίσκεται «εν κρυπτώ».

Ο Μωυσής υπήρξε απόγονος του Πατριάρχη Αβραάμ του μεγάλου Χαλδαίου Μάγου και του πολυσέβαστου Ισαάκ.

Ο Μωυσής ο άνθρωπος που ελευθέρωσε την ηλεκτρική δύναμη της θέλησης, κατέχει το δώρο των θαυμάτων. Αυτό το ξέρουν οι Θεοί και οι άνθρωποι. Έτσι είναι γραφτό.

¹⁸ Σ.Α: Αλχημιστές.

Όλα όσα λένε οι Γραφές για αυτόν τον εβραίο αρχηγό είναι σίγουρα εξαιρετικά, θαυμαστά.

Ο Μωυσής μεταμορφώνει το ραβδί του σε φίδι. Μεταμορφώνει ένα από τα χέρια του σε χέρι λεπρού και κατόπιν του ξαναδίνει ζωή.

Εκείνη η δοκιμασία της φλεγόμενης βάτου έδειξε καθαρά τη δύναμή του. Ο λαός καταλαβαίνει, γονατίζει και προσκυνά.

Ο Μωυσής χρησιμοποιεί μια Μαγική Ράβδο, έμβλημα της βασιλικής εξουσίας, της ιερατικής εξουσίας του Μύστη στα Μεγάλα Μυστήρια της Ζωής και του Θανάτου.

Μπροστά στον Φαραώ ο Μωυσής μετατρέπει τα νερά του Νείλου σε αίμα: τα ψάρια ψοφούν, ο ιερός ποταμός καταλήγει μολυσμένος, οι αιγύπτιοι δεν μπορούν να πιουν και τα χαντάκια άρδευσης ξεχύνουν αίμα στον κάμπο.

Ο Μωυσής κάνει περισσότερα: κατορθώνει να εμφανιστούν γιγάντια βατράχια, τερατώδη που βγαίνουν από τον ποταμό και πλημμυρίζουν τα σπίτια. Ύστερα με ένα νεύμα του, δείγμα μιας ελεύθερης και κυρίαρχης θέλησης, εκείνα τα φριχτά βατράχια εξαφανίζονται.

Όμως ο Φαραώ δεν αφήνει τους Ισραηλίτες ελεύθερους. Ο Μωυσής απεργάζεται νέα τέρατα: σκεπάζει τη γη με βρωμιά, σηκώνει σύννεφο από σχαμερές μύγες και ύστερα τα εξαφανίζει.

Εξαπολύει την τρομερή πανούκλα και όλα τα κοπάδια, εκτός από αυτά των Εβραίων, πεθαίνουν.

Μαζεύοντας στάχτη από τον φούρνο λένε οι Ιερές Γραφές, την πετά στον αέρα και αυτή πέφτοντας πάνω στους αιγυπτίους προκαλεί πυώδη εξανθήματα και έλκη. Σηκώνοντας το περίφημο Μαγικό Ραβδί του ο Μωυσής κάνει να βρέξει χαλάζι που αλύπητα καταστρέφει και σκοτώνει. Στη συνέχεια κάνει να ξεσπάσει «πυρ φλογίζον», αντηχεί τρομακτική βροντή και βρέχει φοβερά, κατόπιν με μία του κίνηση ξανάρχεται η ηρεμία.

Εντούτοις ο Φαραώ μένει άκαμπος. Ο Μωυσής με ένα χτύπημα κάνει να αναπηδήσουν σύννεφα από ακρίδες και κατόπιν έρχονται σκοτάδια. Άλλο χτύπημα με το ραβδί και όλα ξαναγίνονται όπως πρώτα.

Είναι πολύ γνωστό το τέλος αυτού του Βιβλικού Δράματος: μεσολαβεί ο Ιεοβά, σπέρνει τον θάνατο σε όλα τα πρωτότοκα παιδιά των αιγυπτίων και στον Φαραώ δεν μένει άλλη λύση παρά ν' αφήσει τους εβραίους να φύγουν.

Αργότερα ο Μωυσής χρησιμοποιεί το μαγικό ραβδί του για να σκίσει τα νερά της Ερυθράς θάλασσας και να τη διασχίσει με τα πόδια στεγνά.

Όταν οι αιγύπτιοι στρατιώτες σπεύδουν προς τα εκεί κυνηγώντας τους ισραηλίτες, ο Μωυσής με μια κίνηση κάνει τα νερά να ξανακλείσουν καταπίνοντας τους διώκτες.

Αναμφισβήτητα πολλοί ψευδο-εσωτεριστές διαβάζοντας όλα τούτα θα ήθελαν να κάνουν τα ίδια, να έχουν τις ίδιες δυνάμεις, όμως αυτό είναι κάτι περισσότερο από αδύνατο όσο η Θέληση συνεχίζει να είναι μοπιλιαρισμένη μέσα σε όλα και στο καθένα από αυτά τα Εγώ που φέρουμε στα διάφορα βάθη του ψυχισμού μας.

Η Ουσία βυθισμένη μέσα στο «Ο Εαυτός Μου», είναι το Πνεύμα του λυχναριού του Αλαντίν που ποθεί την ελευθερία... ελεύθερο ένα τέτοιο πνεύμα μπορεί να πραγματοποιήσει θαύματα.

Η Ουσία είναι «Θέληση-Συνείδηση» που δυστυχώς διαδικάζεται σαν αποτέλεσμα του συντελεστή της μηχανοποίησής μας.

Όταν ελευθερωθεί η Θέληση τότε ανακατεύεται, συντήκεται αδιάσπαστα με την Παγκόσμια Θέληση και γίνεται έτσι κυρίαρχη.

Η ατομική Θέληση, διαποτισμένη από την Παγκόσμια Θέληση, μπορεί να πραγματοποιήσει όλα τα θαύματα του Μωυσή.

Υπάρχουν τρεις κατηγορίες πράξεων: α) αυτές που αντιστοιχούν στο νόμο του Τυχαίου, β) αυτές που ανήκουν στο νόμο της Υποτροπής, γεγονότα που επαναλαμβάνονται πάντα σε κάθε ύπαρξη, γ) πράξεις καθορισμένες προσεκτικά από τη Συνειδητή Θέληση.

Αναμφισβήτητα μόνον άνθρωποι που ελευθέρωσαν την Θέλησή τους μέσα από τον θάνατο του «Ο Εαυτός Μου» θα μπορούσαν να πραγματοποιήσουν καινούριες πράξεις γεννημένες από την απελευθερωμένη βούλησή τους.

Οι κοινές και συνηθισμένες πράξεις της ανθρωπότητας είναι πάντοτε προϊόν του νόμου της Υποτροπής ή το καθαρό προϊόν της μηχανικότητας του τυχαίου.

Αυτός που έχει στ' αλήθεια ελεύθερη Θέληση μπορεί να προκαλέσει νέες συνθήκες. Αυτός που έχει τη Θέλησή του μοπιλιαρισμένη μέσα στο πολυπρόσωπο Εγώ είναι θύμα των συνθηκών.

Σε όλα τα βιβλικά επεισόδια υπάρχει μια εκπληκτική επίδειξη Υψηλής Μαγείας, Μαντικής, Προφητείας, θαυμάτων, Μεταμορφώσεων, Νε-

κραναστάσεων με ένα φύσημα ή επαφή των χεριών ή με το βλέμμα συγκεντρωμένο στην βάση της μύτης κ.λ.π.

Αφθονούν στην Βίβλο: οι εντριβές, το ιερό λάδι, οι μεταδόσεις του μαγνητισμού, η εναπόθεση λίγου σάλιου πάνω στο άρρωστο μέρος, η ανάγνωση της ξένης σκέψης, οι μεταφορές, οι εμφανίσεις, οι εξ ουρανού λόγοι κ.λ.π. πραγματικά θαύματα της απελευθερωμένης Συνειδητής Θέλησης, της χειραφετημένης και κυρίαρχης.

Μάγοι; γητευτές; μαύροι μάγοι; Αφθονούν σαν το χορτάρι. Όμως αυτοί δεν είναι Άγιοι, ούτε Προφήτες, ούτε Μορφές της Λευκής αδελφότητας.

Κανείς δεν θα μπορούσε να φτάσει στην «Πραγματική Φώτιση» ούτε να πραγματώσει το Απόλυτο Ιερατείο της Συνειδητής Θέλησης, αν προηγουμένως δεν έχει πεθάνει μέσα του ριζικά εδώ και τώρα.

Πολλοί άνθρωποι μας γράφουν συχνά και παραπονιούνται ότι δεν έχουν την φώτιση, ζητούν δυνάμεις, απαιτούν από εμάς τα κλειδιά¹⁹ που θα τους μεταμόρφωναν σε Μάγους κ.λ.π. όμως ουδέποτε ενδιαφέρονται να αυτο-παρατηρηθούν, να αυτο-γνωριστούν για να διαλύσουν αυτές τις ψυχικές προσθήκες, αυτά τα Εγώ που μέσα τους βρίσκεται εγκλωβισμένη η Θέληση, η Ουσία.

Τέτοια πρόσωπα είναι σαφώς καταδικασμένα στην αποτυχία. Είναι άνθρωποι που εποφθαμιούν τις ικανότητες των Αγίων, αλλά με κανένα τρόπο δεν είναι διατεθειμένοι να πεθάνουν μέσα τους.

Το να περιορίσει κανείς τα σφάλματα είναι κάτι μαγικό, θαυμαστό από μόνο του και συνεπάγεται αυστηρή ψυχολογική αυτοπαρατήρηση.

Η άσκηση δυνάμεων είναι δυνατή, όταν ελευθερωθεί ριζικά η θαυμαστική δύναμη της Θέλησης.

Δυστυχώς καθώς οι άνθρωποι έχουν τη Θέλησή τους αποκλεισμένη σε πολλά Εγώ, αυτή είναι φανερό ότι βρίσκεται χωρισμένη σε πολλές θελήσεις που διαδικάζονται κάθε μια σαν αποτέλεσμα του συντελεστή μηχανοποίησής μας.

Μπορούμε λοιπόν να καταλάβουμε ότι γι' αυτόν τον λόγο κάθε Εγώ κατέχει την ιδιαίτερη ασυνειδήτη θέληση του

Οι αναρίθμητες θελήσεις φυλακισμένες στα Εγώ, συγκρούονται συχνά μεταξύ τους κάνοντάς μας γι' αυτό αδύναμους, ανίσχυρους, άθλιους, θύματα των περιστάσεων, ανίκανους.

¹⁹ Σ.Α. Τις μεθόδους.

Ο ΑΠΟΚΕΦΑΛΙΣΜΟΣ

Όσο κάποιος δουλεύει πάνω στον εαυτό του θα καταλάβει διεξοδικά, κάθε φορά και περισσότερο την ανάγκη ριζικού περιορισμού, από την εσωτερική του φύση, οποιουδήποτε στοιχείου μας κάνει τόσο αποτρόπαιους.

Οι χειρότερες συνθήκες ζωής, οι πιο κρίσιμες καταστάσεις, τα πιο δύσκολα γεγονότα πάντοτε καταλήγουν να είναι θαυμάσια για την εσωτερική αυτο-ανακάλυψη.

Σ' αυτές τις κρίσιμες στιγμές (ενώ δεν το υποψιαζόμαστε και ούτε το σκεπτόμαστε) αναπτύσσονται πάντοτε τα πιο κρυφά Εγώ. Αν βρισκόμαστε σε επαγρύπνηση αναμφισβήτητα τα ανακαλύπτουμε.

Οι πιο σύνθετες εποχές της ζωής είναι ακριβώς και οι πιο ευνοϊκές για τη δουλειά πάνω στον εαυτό μας.

Υπάρχουν στιγμές της ζωής υπερβολικά περίπλοκες όπου έχει κανείς δυνατή τάση να ταυτίζεται εύκολα με τα συμβάντα και να ξεχνά απόλυτα τον εαυτό του. Σ' αυτές τις στιγμές κάνει ανοησίες που δεν οδηγούν πουθενά. Αν βρισκόταν σε αφύπνηση, αν εκείνη την ώρα-αντί να χάνει τον του-θυμόταν τον εαυτό του, θα ανακάλυπτε με έκπληξη ορισμένα Εγώ για τα οποία δεν είχε ποτέ την παραμικρή υποψία για την δυνατότητα ύπαρξής τους.

Η Αίσθηση της εσωτερικής αυτοπαρατήρησης, βρίσκεται σε **ατροφική κατάσταση** σ' όλα τα ανθρώπινα όντα. Αν δουλεύουμε στα σοβαρά, αν εφαρμόζουμε την αυτοπαρατήρηση στιγμή προς στιγμή η Αίσθηση αυτή θα αναπτυχθεί προοδευτικά.

Ενώ η Αίσθηση της αυτοπαρατήρησης αναπτύσσεται με την συνεχή χρήση, γινόμαστε κάθε φορά πιο ικανοί να διακρίνουμε άμεσα εκείνα τα Εγώ για τα οποία δεν είχαμε ποτέ κάποιο δεδομένο σχετικό με την ύπαρξή τους.

Μπροστά στην Αίσθηση της εσωτερικής αυτοπαρατήρησης καθένα από τα Εγώ που κατοικούν στο εσωτερικό μας παίρνει εκείνη τη μορφή που σχετίζεται με το ελάττωμα που εκπροσωπείται από αυτή την ίδια τη μορφή. Αναμφισβήτητα η εικόνα καθενός από αυτά τα Εγώ έχει ορισμένη **ψυχολογική γέυση** που δεν είναι δυνατό να μπερδέσουμε. Από αυτή τη

γεύση καταλαβαίνουμε, συλλαμβάνουμε, αντιλαμβανόμαστε από ένστικτο την ιδιαίτερη φύση του Εγώ και το ελάττωμα που τη χαρακτηρίζει.

Στην αρχή ο εσωτεριστής δεν ξέρει από πού ν' αρχίσει, αισθάνεται την ανάγκη να δουλέψει πάνω στον εαυτό του, όμως είναι αποπροσανατολισμένος απόλυτα.

Αν εκμεταλλευτούμε τα κρίσιμα λεπτά, τις πιο δυσάρεστες καταστάσεις, τις πιο ανάποδες στιγμές, αν βρισκόμαστε σε κατάσταση αφύπνισης θα ανακαλύψουμε εκείνα τα ελαττώματά μας που υπερτερούν, τα Εγώ που πρέπει να διαλύσουμε επειγόντως.

Άλλοτε μπορούμε να αρχίσουμε από το θυμό ή την φιλαυτία ή τη στιγμή της αδυναμίας στη λαγνεία κ.λ.π.

Είναι αναγκαίο να σημειώσουμε προπάντων την καθημερινή ψυχική μας κατάσταση, αν στ' αλήθεια επιθυμούμε την οριστική αλλαγή.

Πριν ξαπλώσουμε, πρέπει να εξετάσουμε τα γεγονότα που έγιναν την ημέρα, τις καταστάσεις που προξενούν δυσκολίες, τον θορυβώδη καγχασμό του Αριστοφάνη και το λεπτό χαμόγελο του Σωκράτη.

Μπορεί να πληγώσαμε κάποιον με έναν καγχασμό, μπορεί να αρρωστήσαμε κάποιον με ένα χαμόγελο ή μια άτοπη ματιά.

Να θυμηθούμε ότι στον αγνό εσωτερισμό καλό είναι κάθε τι που βρίσκεται στην θέση του και κακό εκείνο που δεν βρίσκεται στην θέση του.

Το νερό στη θέση του είναι καλό, αλλά αν πλημμύριζε το σπίτι θα ήταν εκτός τόπου, θα προξενούσε ζημιές, θα ήταν κακό και επιζήμιο.

Η φωτιά στην κουζίνα είναι στην θέση της και είναι καλή εκτός από χρήσιμη. Έξω από τη θέση της, καίγοντας τα έπιπλα της σάλας, θα ήταν κακή και επιζήμια.

Οποιαδήποτε αρετή, όσο άγια και αν είναι, στη θέση της είναι καλή διαφορετικά είναι κακή και καταστροφική. Με τα προτερήματα μπορεί να βλάψουμε τους άλλους. Είναι απαραίτητο να τοποθετήσουμε τις αρετές στην ανάλογη θέση τους.

Τι θα λέγατε για έναν ιερέα που κηρύσσει σ' ένα πορνείο τον λόγο του Θεού; τι θα λέγατε για έναν ειρηνικό και ανεκτικό άνδρα που ευλογεί μια συμμορία ληστών, ενώ προσπαθούν να βιάσουν τη γυναίκα και τις κόρες του; τι θα λέγατε για το είδος αυτό της ανοχής που φτάνει στα άκρα; τι θα λέγατε για την ευσπλαχνική στάση ενός που αντί να φέρει φαί στο σπίτι μοιράζει τα λεφτά του σε διεφθαρμένους ζητιάνους; ποια η γνώ-

μη σας για τον εξυπηρετικό άνδρα που σε μια συγκεκριμένη στιγμή θα δάνειζε ένα μαχαίρι στον φονιά;

Θυμήσου αγαπητέ αναγνώστη ότι ανάμεσα στους ρυθμούς του στίχου επίσης κρύβεται το έγκλημα (ενοχή). Υπάρχει πολλή αρετή στους μοχθηρούς και πολλή κακία στους ενάρετους.

Ακόμα και αν φαίνεται απίστευτο μέσα στο άρωμα της προσευχής κρύβεται το έγκλημα.

Το έγκλημα μεταμφιέζεται σε άγιο, χρησιμοποιεί τα ωραιότερα προτερήματα, παρουσιάζεται σαν μάρτυρας ακόμη και με αξιώματα στους ιερούς ναούς.

Εφόσον η αίσθηση της εσωτερικής αυτοπαρατήρησης εξελίσσεται μέσα μας με την συνεχή χρήση, θα μπορέσουμε να δούμε όλα αυτά τα Εγώ που χρησιμεύουν σε βασικό στήριγμα της ατομικής μας ιδιοσυγκρασίας, είτε αυτή είναι αιματώδης ή νευρική, φλεγματική ή χολώδης.

Και να μην το πιστεύεις αγαπητέ αναγνώστη πίσω από την ιδιοσυγκρασία που έχουμε, κρύβονται στα πιο απόμακρα βάθη του ψυχισμού μας οι πιο καταραμένες διαβολικές δημιουργίες.

Το να δει κανείς αυτές τις δημιουργίες, να παρατηρήσει αυτά τα τέρατα της κόλασης μέσα στα οποία είναι μποτιλιαρισμένη η ίδια μας η συνείδηση, είναι δυνατό πάντα με την προοδευτική ανάπτυξη της Αίσθησης της εσωτερικής αυτοπαρατήρησης.

Όσο ένας άνθρωπος δεν έχει διαλύσει αυτά τα πλάσματα της κόλασης, αυτές τις αποκλίσεις του εαυτού του, χωρίς αμφιβολία θα συνεχίσει να υπάρχει εγκατεστημένο στα βάθη του κάτι που δεν θα έπρεπε να υπάρχει, κάτι το δύσμορφο, κάτι το αποτρόπαιο.

Το σοβαρότερο απ' όλα αυτά είναι ότι ο αποτρόπαιος δεν συνειδητοποιεί το ίδιο του το αποτρόπαιο. Θεωρεί ότι είναι όμορφος, καλός, σωστός, μέχρι που παραπονιέται για την μη κατανόηση των υπολοίπων, λυπάται για την αχαριστία των ομοίων του, λέει ότι δεν τον καταλαβαίνουν, κλαίει βεβαιώνοντας ότι του χρωστούν, ότι τον πλήρωσαν με ψεύτικο νόμισμα κ.λ.π., κ.λ.π., κ.λ.π.

Η Αίσθηση της εσωτερικής αυτοπαρατήρησης μας επιτρέπει να βεβαιώσουμε μόνοι μας και άμεσα τη μυστική δουλειά με την οποία σε δεδομένη στιγμή διαλύουμε αυτό ή εκείνο το Εγώ ή ψυχικό ελάττωμα, που ανακαλύπτουμε κάτω από ίσως δύσκολες συνθήκες ή όταν το υποψιαζόμαστε λιγότερο.

Έχεις σκεφτεί καμιά φορά στη ζωή σου πάνω σε αυτό που περισσότερο σε ευχαριστεί ή σε δυσαρεστεί; Έχεις ποτέ αναλογιστεί τα κρυφά ελατήρια της πράξης; Γιατί θέλεις να έχεις ένα ωραίο σπίτι; Γιατί επιθυμείς να έχεις ένα αυτοκίνητο τελευταίο μοντέλο; Γιατί θέλεις να είσαι πάντα ντυμένος με την τελευταία λέξη της μόδας; Γιατί επιθυμείς με απληστία να μην είσαι άπληστος; Τι είναι αυτό που σε πείραξε περισσότερο σε κάποια δεδομένη στιγμή; τι είναι αυτό που σε κολάκεψε περισσότερο χθες; Γιατί αισθάνεσαι ανώτερος από τον τάδε κάποια ορισμένη στιγμή; Γιατί υπερηφανεύτηκες όταν διηγίσουν τους θριάμβους σου; Δε μπόρεσες να σωπάσεις όταν μουρμούριζαν κάτι για ένα γνωστό σου πρόσωπο; Δέχτηκες το ποτήρι το λικέρ από ευγένεια; Δέχτηκες να καπνίσεις, ίσως χωρίς να έχεις το ελάττωμα, από καλή ανατροφή ή ανδρισμό; Είσαι σίγουρος ότι υπήρξες ειλικρινής σε εκείνη την συζήτηση; Και όταν δικαιολογείς τον εαυτό σου, όταν αυτοεπαινείσαι, όταν διηγείσαι τους θριάμβους και τις ιστορίες επαναλαμβάνοντας αυτά που προηγουμένως είπες στους υπόλοιπους καταλαβαίνεις ότι είσαι ματαιόδοξος;

Η Αίσθηση της εσωτερικής αυτοπαρατήρησης, εκτός του ότι σου επιτρέπει να δεις καθαρά το Εγώ που διαλύεις, θα σου επιτρέψει επίσης να δεις τα εντυπωσιακά και οριστικά αποτελέσματα της εσωτερικής Δουλειάς σου.

Στην αρχή αυτά τα πλάσματα της κόλασης, αυτές οι ψυχικές αποκλίσεις που δυστυχώς σε χαρακτηρίζουν, είναι πολύ πιο άσχημες και τερατώδεις από τα πιο τρομακτικά ζώα που ζουν στα βάθη της θάλασσας ή στις πιο βαθιές ζούγκλες της γης. Προχωρώντας στη Δουλειά σας θα μπορέσετε να δείτε με την αίσθηση της εσωτερικής αυτοπαρατήρησης το πρωταρχικό γεγονός ότι όλα αυτά τα αποτρόπαια χάνουν όγκο, μικραίνουν...

Είναι ενδιαφέρον να ξέρει κανείς ότι όσο ελαττώνονται, όσο χάνουν όγκο και μικραίνουν αυτές οι ζώοδες καταστάσεις κερδίζουν σε ομορφιά, παίρνουν αργά παιδική μορφή. Τέλος διαλύονται, γίνονται κοσμική σκόνη, οπότε η αποκλεισμένη Ουσία ελευθερώνεται, χειραφετείται, ξυπνά.

Αναμφίβολα ο νους δεν μπορεί να αλλάξει ριζικά κανένα ψυχολογικό ελάττωμα. Βέβαια η κατανόηση μπορεί να έχει την πολυτέλεια να εντοπίσει ένα ελάττωμα, να το κρίνει, να το περνά από το ένα επίπεδο σε άλλο. Όμως δεν θα μπορούσε από μόνη της να το εξουδετερώσει, να το διαλύσει.

Χρειαζόμαστε επειγόντως κάποια φλογερή δύναμη ανώτερη από το νου, μια δύναμη ικανή να διαλύσει από μόνη της το ψυχικό ελάττωμα σε απλή κοσμική σκόνη.

Ευτυχώς, υπάρχει μέσα μας αυτή η οφιοειδής δύναμη, αυτή η θαυμαστή φωτιά που οι παλιοί αλχημιστές του μεσαίωνα βάφτισαν με το μυστηριώδες όνομα Στέλλα Μάρις, η Παρθένος της Θάλασσας, ο Υδράργυρος της Ερμητικής Επιστήμης, η TONANZIN του Μεξικού των Αζτέκων, αυτό το γέννημα του ίδιου μας του εσωτερικού ΕΙΝΑΙ, ο Θεός-Μητέρα μέσα μας, που συμβολίζεται πάντοτε με το ιερό φίδι των Μεγάλων Μυστηρίων.

Αν αφού παρατηρήσουμε και καταλάβουμε σε βάθος αυτό ή εκείνο το ψυχολογικό ελάττωμα(ή Εγώ), παρακαλέσουμε την Κοσμική μας Μητέρα την ιδιαίτερη-αφού ο καθένας μας έχει την προσωπική του Μητέρα να διαλύσει, να μετατρέψει σε κοσμική σκόνη το ελάττωμα, αιτία της εσωτερικής μας Δουλειάς, μπορείτε να είστε σίγουροι ότι το Εγώ θα χάσει όγκο και αργά θα γίνει σκόνη.

Όλα αυτά συνεπάγονται φυσικά διαδοχικές δουλειές σε βάθος, δι-αρκείες εφ' όσον κανένα Εγώ δεν μπορεί να διαλυθεί στιγμιαία. Η Αίσθηση της εσωτερικής αυτοπαρατήρησης θα μπορέσει να δει τη διαδοχική πρόοδο της Δουλειάς που σχετίζεται με το αποτρόπαιο, το οποίο μας ενδιαφέρει πραγματικά να διαλύσουμε.

Η Στέλλα Μάρις όσο και να φαίνεται απίστευτο είναι η αστρική υπογραφή της ανθρώπινης σεξουαλικής δύναμης.

Σίγουρα η Στέλλα Μάρις έχει την αποτελεσματική δύναμη για να διαλύσει τις αποκλίσεις που μεταφέρουμε στον ψυχολογικό εσωτερικό μας.

Ο αποκεφαλισμός του Ιωάννη του Βαπτιστή μας προκαλεί να σκεφτούμε. Δε θα ήταν δυνατή καμιά ριζική ψυχολογική αλλαγή αν προηγουμένως δεν περάσουμε από τον **αποκεφαλισμό**.

Το φυσιολογικά προερχόμενο Είναι μας, η TONANZIN, η Στέλλα Μάρις σα δύναμη ηλεκτρική-άγνωστη για όλη την ανθρωπότητα-που βρίσκεται λανθάνουσα στο βάθος του ψυχισμού, έχει φυσικά την δύναμη που της επιτρέπει να αποκεφαλίζει οποιοδήποτε Εγώ πριν από την τελική διάλυση.

Η Στέλλα Μάρις είναι η φιλοσοφική φωτιά που βρίσκεται σε λανθάνουσα κατάσταση σε κάθε οργανική ή ανόργανη ύλη.

Οι ψυχικές ωθήσεις μπορούν να προκαλέσουν την έντονη δραστηριοποίηση αυτής της φωτιάς και τότε ο **αποκεφαλισμός** είναι δυνατός.

Μερικά Εγώ συνήθως αποκεφαλίζονται στην αρχή της ψυχολογικής Δουλειάς, άλλα στην μέση και τα ισχυρότερα στο τέλος. Η Στέλλα Μάρις σαν πύρινη σεξουαλική δύναμη, έχει την πλήρη συνείδηση από τη δουλειά της διαπίστωσης και πραγματοποιεί τον αποκεφαλισμό την ευνοϊκή στιγμή, την κατάλληλη ώρα.

Όσο δεν διαλύονται όλα αυτά τα ψυχολογικά αποτρόπαια, όλες αυτές οι λαγνείες, όλες αυτές οι αποτρόπαιες καταστάσεις κλεισιάς, φθόνου, φιλαργυρίας, φανερής ή κρυφής μοιχείας, φιλοδοξίας για χρήματα ή ψυχικές ικανότητες κ.τ.λ., ακόμα και όταν θεωρούμε τους εαυτούς μας άτομα τίμια που δεν αθετούν τον λόγο τους, ειλικρινή, ευγενικά, τρυφερά, ωραία εσωτερικά κ.τ.λ., σίγουρα δεν ξεπερνάμε το γεγονός ότι είμαστε τάφοι κεκονιαμένοι, ωραίοι απ' έξω που όμως εσωτερικά είμαστε γεμάτοι από βρωμερή διαφθορά.

Η βιβλική πολυμάθεια, η ψευτοσοφία, η ολοκληρωμένη πληροφόρηση πάνω στις άγιες γραφές, είτε αυτές είναι της ανατολής ή της δύσης, βορρά ή νότου, ο ψευτοαποκρυφισμός, ο ψευτοεσωτερισμός, η απόλυτη πεποίθηση ότι είμαστε καλά ενημερωμένοι, η χωρίς επιείκεια αίρεση η γεμάτη σιγουριά κ.τ.λ. δεν χρησιμεύουν σε τίποτα. Στην πραγματικότητα υπάρχει-στο βάθος-μόνο αυτό που αγνοούμε: πλάσματα της κόλασης, τερατώδεις καταστάσεις που κρύβονται κάτω από τ' όμορφο πρόσωπο, πίσω από τη σεβάσμια μορφή, κάτω από τ' άγιο ένδυμα του ιεράρχη κ.τ.λ.

Πρέπει να είμαστε ειλικρινείς με τον εαυτό μας, να αναρωτηθούμε τι είναι αυτό που θέλουμε, αν ήρθαμε στην Γνωστική Διδασκαλία από καθαρή περιέργεια, αν στ' αλήθεια αυτό που θέλουμε είναι να περάσουμε από τον αποκεφαλισμό διαφορετικά κοροϊδεύουμε τον εαυτό μας, υπερασιζόμαστε την ίδια μας την διαφθορά, προχωρούμε με υποκρισία.

Ανάμεσα στους πιο σεβαστούς της εσωτεριστικής σοφίας και του μυστικισμού υπάρχουν πολλοί που έχουν εξαπατηθεί ειλικρινά, που στ' αλήθεια θέλουν να αυτοπραγματωθούν, αλλά που δεν είναι αφιερωμένοι στην διάλυση των **αποτρόπαιων** του εσωτερικού.

Είναι πολλοί οι άνθρωποι που νομίζουν ότι μέσα από τους καλούς σκοπούς είναι δυνατόν να φτάσουν στην αγιοσύνη. Σίγουρα, όσο δεν δουλεύουν εντατικά πάνω σε αυτά τα Εγώ που φέρνουμε μέσα μας, αυτά θα

συνεχίσουν να υπάρχουν κάτω από το γεμάτο ευσέβεια βλέμμα και την καλή συμπεριφορά.

Έφτασε η ώρα να μάθουμε ότι είμαστε κάποιοι άθλιοι μεταμφιεσμένοι με τον μανδύα της αγιότητας, λύκοι με προβιά προβάτου, κανίβαλοι ντυμένοι με το ρούχο του ιππότη, δήμιοι κρυμμένοι πίσω από το ιερό σύμβολο του σταυρού κ.τ.λ.

Όμως αν και φαινόμαστε τόσο μεγαλοπρεπείς μέσα στους ναούς μας ή μέσα στα ανάκτορά μας του φωτός και της αρμονίας, αν και μας βλέπουν οι όμοιοί μας τόσο ήσυχους και γλυκούς, αν και μοιάζουμε τόσο σεβασμοί και ταπεινοί, στα βάθη του ψυχισμού μας συνεχίζουν να υπάρχουν όλα τα αποτρόπαια της κόλασης και όλα τα τερατουργήματα των πολέμων.

Στην Επαναστατική Ψυχολογία γίνεται συγκεκριμένη η ανάγκη μιας ριζικής αλλαγής, και αυτή είναι δυνατή μόνον αν κηρυχθεί μέσα μας ένας θανάσιμος πόλεμος, σκληρός και χωρίς έλεος.

Βέβαια όλοι εμείς δεν αξίζουμε τίποτα, είμαστε καθένα μας η ντροπή της γης, η κατάρα.

Ευτυχώς ο Ιωάννης ο Βαπτιστής μας δίδαξε τον μυστικό δρόμο: ΝΑ ΠΕΘΑΝΟΥΜΕ ΜΕΣΑ ΜΑΣ ΜΕΣΩ ΤΟΥ ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΟΥ ΑΠΟΚΕΦΑΛΙΣΜΟΥ.

ΤΟ ΔΙΑΡΚΕΣ ΚΕΝΤΡΟ ΒΑΡΟΥΣ

Καθώς δεν υπάρχει μια πραγματική ατομικότητα, γίνεται αδύνατη η ύπαρξη μιας συνέχειας σκοπών.

Εφόσον δεν υπάρχει ψυχολογική ολότητα, εφόσον στον καθένα μας ζουν πολλά πρόσωπα, εφόσον δεν υπάρχει υπεύθυνο υποκείμενο, θα ήταν παράλογο να απαιτήσει κανείς από κάποιον μια συνέχεια σκοπών.

Ξέρουμε καλά ότι μέσα σε ένα άτομο ζουν πολλά άλλα, οπότε η απόλυτη έννοια ευθύνης δεν υπάρχει στην πραγματικότητα μέσα μας.

Αυτό που ένα αποφασιστικό Εγώ βεβαιώνει σε κάποια ορισμένη στιγμή, δεν μπορεί να έχει καμιά σοβαρότητα, γεγονός που οφείλεται συγκεκριμένα στο ότι οποιοδήποτε άλλο Εγώ μπορεί να βεβαιώσει ακριβώς το αντίθετο σε οποιαδήποτε άλλη στιγμή.

Το σοβαρό σε όλα αυτά είναι ότι πολλοί άνθρωποι νομίζουν ότι κατέχουν την αίσθηση της ηθικής ευθύνης και αυτο-εξαπατώνται βεβαιώνοντας ότι είναι πάντα οι ίδιοι.

Υπάρχουν άνθρωποι που σε κάποια στιγμή της ζωής τους έρχονται στις Γνωστικές Σπουδές, λάμπουν με αγγελική δύναμη, ενθουσιάζονται με την Εσωτεριστική Δουλειά, μέχρι που ορκίζονται να θυσιάσουν ολόκληρη την ύπαρξή τους σε αυτά τα θέματα.

Αναμφισβήτητα όλοι οι αδελφοί του κινήματός μας θαυμάζουν έναν τέτοιο ενθουσιώδη τύπο.

Δε μπορεί κανείς παρά να αισθανθεί μεγάλη χαρά, παρακολουθώντας άτομα αυτού του είδους, τόσο ευσεβή και σίγουρα ειλικρινή.

Εν τούτοις αυτό δεν κρατάει πολύ καιρό. Κάποια μέρα για τον άλφα ή βήτα λόγο, σωστό ή άδικο, απλό ή περίπλοκο, το άτομο αποσύρεται από την Γνώση, οπότε εγκαταλείπει τη Δουλειά και-για να διορθώσει την κατάσταση ή προσπαθώντας να την δικαιώσει για αυτή την ίδια-πλησιάζει κάποια άλλη μυστικιστική οργάνωση και σκέφτεται ότι τώρα πάει καλύτερα.

Όλο αυτό το πήγαινε έλα, όλη αυτή η αδιάκοπη αλλαγή σχολών, δογμάτων, θρησκειών, οφείλεται στο πολυπρόσωπο των Εγώ τα οποία αγωνίζονται μέσα μας μεταξύ τους για το πιο θα υπερισχύσει.

Κατά κάποιον τρόπο κάθε Εγώ έχει το δικό του κριτήριο, το δικό του νου, τις δικές του ιδέες. Είναι σχεδόν φυσιολογική αυτή η αλλαγή των πιστεύω, αυτό το συνεχές πεταλούδισμα από οργάνωση σε οργάνωση, από ιδανικό σε ιδανικό κ.λ.π.

Αυτό το άτομο δεν είναι τίποτα περισσότερο από μια μηχανή, έτοιμη να χρησιμεύσει σαν όχημα στο ένα ή το άλλο Εγώ.

Μερικά μυστικιστικά Εγώ αυτο-εξαπατώνται, μετά την απομάκρυνση από τη μια ή την άλλη αίρεση, αποφασίζουν να χαρακτηριστούν Θεοί, λάμπουν σαν ηλίθια φώτα και στο τέλος εξαφανίζονται.

Υπάρχουν άτομα που κάποια στιγμή πλησιάζουν την Εσωτεριστική Δουλειά και κατόπιν, τη στιγμή που μεσολαβεί κάποιο άλλο Εγώ, εγκαταλείπουν οριστικά αυτές τις σπουδές και αφήνονται να τους καταπιεί η ζωή.

Σίγουρα αν ένας δεν αγωνιστεί ενάντια στη ζωή αυτή θα τον καταπιεί και είναι σπάνιοι οι δόκιμοι που στ' αλήθεια δεν αφήνονται να τους καταπιεί η ζωή.

Εφόσον υπάρχει μέσα μας ένα ολόκληρο πλήθος από Εγώ το Διαρκές Κέντρο Βάρους δεν μπορεί να υπάρξει.

Είναι σχεδόν εσωτερικό να μην αυτο-πραγματώνονται εσωτερικά όλα τα άτομα. Ξέρουμε καλά ότι η Εσωτερική Αυτοπραγμάτωση του Είναι απαιτεί μια συνέχεια σκοπών και καθώς είναι δύσκολο να συναντήσει κανείς κάποιον που να έχει ένα Διαρκές Κέντρο Βάρους (της συνείδησης), δεν είναι περίεργο που πολύ σπάνια ένα πρόσωπο φτάνει στην βαθιά εσωτερική Αυτοπραγμάτωση.

Το φυσιολογικό είναι να ενθουσιαστεί κανείς με την Εσωτερικτική Δουλειά και ύστερα να την εγκαταλείψει. Το περίεργο είναι το να μην εγκαταλείψει κανείς τη Δουλειά και να φτάσει στο τέρμα.

Σίγουρα και στο όνομα της αλήθειας βεβαιώνουμε ότι ο Ήλιος κάνει ένα εργαστηριακό πείραμα πολύ περίπλοκο και φοβερά δύσκολο.

Μέσα στο **διανοητικό ζώο** που λανθασμένα ονομάζεται άνθρωπος, υπάρχουν σπέρματα που μπορούν να μας κάνουν ηλιακούς ανθρώπους εάν αναπτυχθούν όπως πρέπει.

Παρ' όλα αυτά, για να το ξεκαθαρίσουμε καλύτερα, δεν είναι σίγουρο ότι αυτά τα σπέρματα θα αναπτυχθούν. Το πιο φυσιολογικό δυστυχώς είναι να εκφυλιστούν και να χαθούν.

Εν πάση περιπτώσει τα σπέρματα που αναφέραμε και που πρέπει να γίνουν ηλιακοί άνθρωποι, χρειάζονται ένα κατάλληλο περιβάλλον, αφού είναι γνωστό ότι η σπορά σε άγονο μέρος δεν καρποφορεί αλλά χάνεται.

Για να μπορέσει να καρποφορήσει ο πραγματικός σπόρος του ανθρώπου (ο οποίος βρίσκεται μέσα στους γεννητικούς του αδένες) χρειάζεται μία συνέχεια σκοπών και ένα κανονικό σώμα.

Αν οι επιστήμονες συνεχίσουν να κάνουν πειράματα με τους αδένες εσωτερικών εκκρίσεων οποιαδήποτε δυνατότητα ανάπτυξης των σπερμάτων που αναφέραμε μπορεί να χαθεί.

Αν και θα φανεί απίστευτο, τα μυρμήγκια πέρασαν από μια παρόμοια διαδικασία σε κάποιο μακρινό αρχαϊκό παρελθόν του πλανήτη μας.

Μένει κανείς έκπληκτος βλέποντας την τελειότητα ενός παλατιού μυρμηγκιών. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η καθιερωμένη τάξη σε μια οποιαδήποτε μυρμηγκοφωλιά είναι θαυμάσια.

Εκείνοι οι Μυημένοι που έχουν ξυπνήσει την συνείδησή τους, ξέρουν άμεσα και από μυστική εμπειρία, ότι τα μυρμήγκια κάποτε (αν και

ούτε κατά διάνοια το υποπεύονται οι ιστορικοί) υπήρξαν μια ανθρώπινη φυλή²⁰ που δημιούργησε ένα φοβερά ισχυρό σοσιαλιστικό πολιτισμό.

Περιορίσαν λοιπόν την ελεύθερη βούληση και τους προύχοντες των διαφόρων θρησκευτικών δογμάτων, οπότε τους έμεινε όλη η εξουσία και χρειάστηκε να είναι ολοκληρωτικοί με την πιο απόλυτη έννοια της λέξης.

Κάτω από αυτές τις συνθήκες, με περιορισμένη την αρχή της ατομικότητας και το θρησκευτικό δικαίωμα, το διανοητικό ζώο κατρακύλησε στο δρόμο της πτώσης και του εκφυλισμού.

Σε όλα όσα αναφέραμε παραπάνω συνέτειναν τα επιστημονικά πειράματα: μεταμοσχεύσεις οργάνων και αδένων, πειράματα με ορμόνες κ.λ.π., με αποτέλεσμα τη βαθμιαία σμίκρυνση και τη μορφολογική αλλαγή εκείνων των ανθρώπινων οργανισμών μέχρι να γίνουν στο τέλος τα μυρμήγκια που γνωρίζουμε.

Όλος αυτός ο πολιτισμός, όλα εκείνα τα κινήματα που είχαν σχέση με την καθιερωμένη κοινωνική τάξη, έγιναν μηχανικά και κληροδοτήθηκαν από πατέρα σε γιο. Σήμερα μένει κανείς έκπληκτος βλέποντας μια μυρμηγκοφωλιά, όμως δεν μπορούμε να μη λυπηθούμε από την έλλειψη νοημοσύνης.

Αν δεν δουλέψουμε πάνω στον εαυτό μας, ξεπέφτουμε και εκφυλιζόμαστε τρομακτικά.

Το πείραμα που κάνει ο Ήλιος στο εργαστήριο της ζωής, πέρα από το ότι είναι δύσκολο έδωσε πολύ λίγα αποτελέσματα.

Η δημιουργία ηλιακών ανθρώπων είναι δυνατή όταν υπάρχει πραγματική συνεργασία μέσα στον καθένα από εμάς.

Δεν είναι δυνατή η δημιουργία του ηλιακού ανθρώπου, αν πρώτα δεν εγκατασταθεί μέσα μας ένα Διαρκές Κέντρο Βάρους.

Πως θα μπορούσαμε να έχουμε συνέχεια σκοπών αν δεν εγκαταστήσουμε στον ψυχισμό μας το Κέντρο Βάρους;

Κάθε φυλή που δημιουργήθηκε από τον Ήλιο, σίγουρα δεν έχει άλλο σκοπό στη φύση από το να υπηρετεί τα συμφέροντα αυτής της πλάσης και του ηλιακού πειράματος.

²⁰ Σ.Α. Τα μυρμήγκια είναι ίσως το μοναδικό είδος εκτός του ανθρώπου, το οποίο διεξάγει πολέμους με τους ομοίους του και που βεβαιωμένα συλλαμβάνει αιχμαλώτους για δούλους.

Αν αποτύχει ο Ήλιος στο πείραμά του χάνει όλο το ενδιαφέρον του για την φυλή. Εκείνη τότε είναι καταδικασμένη στην καταστροφή και την εξελικτική πτώση.

Κάθε μία από τις φυλές που υπήρξαν πάνω στο πρόσωπο της Γης υπηρέτησε το ηλιακό πείραμα. Από κάθε φυλή ο Ήλιος πέτυχε μερικούς θριάμβους, μαζεύοντας μικρές ομάδες από ηλιακούς ανθρώπους.

Όταν μια φυλή δώσει τους καρπούς της εξαφανίζεται σταδιακά ή χάνεται βίαια με μεγάλες καταστροφές.

Η δημιουργία ηλιακών ανθρώπων είναι δυνατή όταν αγωνίζεται κανείς για να ανεξαρτητοποιηθεί από τις σεληνιακές δυνάμεις. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι όλα αυτά τα Εγώ που φέρνουμε στον ψυχισμό μας είναι αποκλειστικά σεληνιακού τύπου.

Έτσι ή αλλιώς θα ήταν αδύνατο να αποδεσμευτούμε από τη σεληνιακή δύναμη εάν δεν εγκαταστήσουμε προηγουμένως μέσα μας ένα Διαρκές Κέντρο Βάρους.

Πως θα μπορούσαμε να διαλύσουμε το σύνολο του πολυπρόσωπου Εγώ αν δεν έχουμε μια συνέχεια σκοπών; Με ποιόν τρόπο θα μπορούσαμε να έχουμε μια συνέχεια σκοπών χωρίς προηγουμένως να έχουμε εγκαταστήσει στον ψυχισμό μας ένα Διαρκές Κέντρο Βάρους;

Καθώς η σημερινή φυλή, αντί να γίνει ανεξάρτητη από τη σεληνιακή επίδραση, έχασε κάθε ενδιαφέρον για την ηλιακή νοημοσύνη, αναμφισβήτητα, καταδικάστηκε μόνη της στην πτώση και τον εκφυλισμό.

Δεν είναι δυνατόν να ξεπηδήσει ο πραγματικός Άνθρωπος μέσα από τον μηχανισμό της εξέλιξης. Ξέρουμε πολύ καλά ότι η εξέλιξη και η δίδυμη αδελφή της η πτώση, είναι μόνο δύο νόμοι που αποτελούν το μηχανικό άξονα της φύσης. Υπάρχει εξέλιξη μέχρι κάποιο απόλυτα καθορισμένο σημείο και ύστερα έρχεται η καθοδική διαδικασία. Την κάθε άνοδο διαδέχεται μία κάθοδος και ακολουθεί το ίδιο.

Εμείς είμαστε μηχανές απόλυτα ελεγχόμενες από διάφορα Εγώ. Υπηρετούμε την οικονομία της φύσης, δεν έχουμε οριστική ατομικότητα όπως λανθασμένα υποθέτουν πολλοί ψευτο-εσωτεριστές και ψευτο-μυστικιστές.

Πρέπει να αλλάξουμε υπερ-επειγόντως για να δώσουν τους καρπούς τους τα σπέρματα του ανθρώπου.

Μόνο δουλεύοντας με τον εαυτό μας με πραγματική συνέχεια σκοπού και απόλυτο αίσθημα ηθικής ευθύνης μπορούμε να γίνουμε ηλιακοί

Άνθρωποι. Αυτό το φέρνει η αφιέρωση ολόκληρης της ύπαρξής μας στην Εσωτεριστική Δουλειά πάνω στον εαυτό μας.

Εκείνοι που ελπίζουν να φτάσουν σε ηλιακή κατάσταση με τον μηχανισμό της εξέλιξης, ξεγελούν τον εαυτό τους και καταδικάζονται από τα γεγονότα στον καθοδικό εκφυλισμό.

Στην Εσωτεριστική Δουλειά δεν μπορούμε να απολαμβάνουμε την πολυτέλεια της αστάθειας. Όσοι έχουν αναιμικές ιδέες, όσοι σήμερα δουλεύουν πάνω στον εαυτό τους και αύριο αφήνονται να τους καταπιεί η ζωή, αυτοί που ζητούν υπεκφυγές, δικαιολογίες για να εγκαταλείψουν την Εσωτεριστική Δουλειά θα εκφυλιστούν και θα πέσουν στην καθοδική εξέλιξη.

Μερικοί μεταθέτουν το σφάλμα, αφήνουν τα πάντα για αύριο, ενώ καλυτερεύουν την οικονομική τους κατάσταση, χωρίς να υπολογίσουν ότι το ηλιακό πείραμα είναι κάτι πολύ διαφορετικό σε σχέση με το προσωπικό τους κριτήριο και τα πασίγνωστα σχέδιά τους.

Δεν είναι τόσο εύκολο να γίνει κανείς ηλιακός Άνθρωπος όταν κουβαλάει μέσα του τη Σελήνη (το Εγώ είναι σεληνιακό).

Η Γη έχει δύο φεγγάρια. Το δεύτερο λέγεται Λιλίτ και βρίσκεται λίγο μακρύτερα από την λευκή σελήνη.

Οι αστρονόμοι βλέπουν συνήθως την Λιλίτ σαν μία φακή γιατί έχει πολύ μικρό μέγεθος. Αυτή είναι η μαύρη σελήνη.

Οι πιο καταστροφικές δυνάμεις του Εγώ φτάνουν στην γη από την Λιλίτ και προκαλούν μη ανθρώπινα, ζώωδη ψυχολογικά αποτελέσματα.

Τα εγκλήματα του κόκκινου τύπου, οι πιο τερατώδεις δολοφονίες της ιστορίας, τα πιο απρόσμενα κακουργήματα κ.λ.π. οφείλονται στα δονητικά κύματα της Λιλίτ.

Η διπλή σεληνιακή επίδραση που παρουσιάζεται στο ανθρώπινο όν, με το Εγώ φορτωμένο στο εσωτερικό του, προκαλεί μια πραγματική καταστροφή.

Εάν δεν δούμε το πόσο επείγει να παραδώσουμε το σύνολο της ύπαρξής μας στην Δουλειά με τον εαυτό μας, με σκοπό να ελευθερωθούμε από τη διπλή σεληνιακή δύναμη θα τελειώσουμε απορροφημένοι από τη Σελήνη, στην πτώση, στον εκφυλισμό, κάθε φορά όλο και πιο πολύ μέσα σε ορισμένες καταστάσεις που θα μπορούσαμε εύκολα να αξιολογήσουμε σαν ασυνείδητες ή υποσυνειδησιακές.

Το πιο σοβαρό είναι ότι δεν κατέχουμε την πραγματική ατομικότητα. Αν είχαμε ένα Διαρκές Κέντρο Βάρους θα δουλεύαμε πραγματικά σοβαρά μέχρι να πετύχουμε την **ηλιακή κατάσταση**.

Υπάρχουν τόσες δικαιολογίες σε αυτά τα θέματα, υπάρχουν τόσες υπεκφυγές, τόσα γοητευτικά θέλητρα, που από τα ίδια τα γεγονότα είναι συνήθως αδύνατο να καταλάβουμε πόσο επείγει η Εσωτεριστική Δουλειά.

Παρ' όλα αυτά, το μικρό περιθώριο της ελεύθερης θέλησης που έχουμε και η Γνωστική Διδασκαλία που είναι προσανατολισμένη προς την πρακτική δουλειά, θα μπορούσαν να χρησιμεύσουν σαν βάση για τους ευγενικούς μας σκοπούς που σχετίζονται με το ηλιακό πείραμα.

Ο νους πετάει, δεν καταλαβαίνει αυτά που λέμε εδώ, διαβάζει αυτό το κεφάλαιο και ύστερα το ξεχνά. Έρχεται κατόπιν άλλο βιβλίο και άλλο και στο τέλος καταλήγουμε σε οποιαδήποτε διδασκαλία που μας πουλάει διαβατήριο για τον ουρανό, που μας μιλά αισιόδοξα, που μας βεβαιώνει για διευκολύνσεις πέρα από τον θάνατο.

Έτσι είναι οι άνθρωποι. Τέλειες μαριονέτες που ελέγχονται από αόρατα νήματα, μηχανικές κούκλες με ιδέες που τις δέρνει ο άνεμος, χωρίς συνέχεια σκοπών.

Η ΓΝΩΣΤΙΚΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΔΟΥΛΕΙΑ

Επείγει να μελετήσει κανείς την Γνώση και να χρησιμοποιήσει τις πρακτικές ιδέες που δίνουμε στο έργο αυτό, για να δουλέψει σοβαρά πάνω στον εαυτό του. όμως δεν θα μπορούσαμε να δουλέψουμε πάνω στον εαυτό μας, με σκοπό να διαλύσουμε αυτό ή εκείνο το Εγώ, χωρίς προηγουμένως να το έχουμε παρατηρήσει.

Η παρατήρηση του εαυτού μας επιτρέπει να περάσει μια ακτίνα φώς στο εσωτερικό μας.

Κάθε Εγώ εκφράζεται στο *νου* με ένα τρόπο, στην *καρδιά* με άλλον και στο *σεξ* με διαφορετικό.

Χρειάζεται να παρατηρήσουμε το Εγώ που κάποια συγκεκριμένη στιγμή ανακαλύπτουμε, επείγει να το δούμε σε καθένα από τα τρία αυτά κέντρα του οργανισμού μας.

Αν είμαστε επάγρυπνοι και παρατηρητικοί σε σχέση με άλλα άτομα, σε επιφυλακή σαν σε καιρό πολέμου αυτο-ανακαλυπτόμαστε.

Θυμάστε πότε σας πλήγωσαν την ματαιοδοξία; Την περηφάνια; Τι ήταν αυτό που στάθηκε περισσότερο αντίθετο στη θέλησή σας στη διάρκεια της ημέρας; Γιατί δημιουργήθηκε αυτή η αντίθεση; Ποια η μυστική της αιτία; Μελετήστε το, παρατηρήστε το νου σας, την καρδιά, το σεξ...

Η πρακτική ζωή είναι ένα θαυμάσιο σχολείο. Στη σχέση της με το εσωτερικό μπορούμε να ανακαλύψουμε αυτά τα Εγώ που κουβαλάμε μέσα μας.

Οποιαδήποτε αντίθεση, οποιοδήποτε επεισόδιο μπορεί να μας οδηγήσει μέσα από την εσωτερική αυτοπαρατήρηση στην ανακάλυψη ενός Εγώ, είτε αυτό είναι αυτο-αγάπη, φθόνος, ζήλος, θυμός, απληστία, δυσπιστία, συκοφαντία, ασέλγεια κ.λ.π., κ.λ.π., κ.λ.π.

Χρειάζεται να γνωρίσουμε τον εαυτό μας πριν μπορέσουμε να γνωρίσουμε τους άλλους. Επείγει να μάθουμε να καταλαβαίνουμε την ξένη άποψη.

Αν μπορούμε στη θέση των άλλων, θα ανακαλύψουμε ότι τα ψυχολογικά ελαττώματα που αποδίδουμε στους άλλους τα έχουμε πολύ πλούσια μέσα μας.

Η αγάπη για τον πλησίον είναι απαραίτητη, όμως δεν μπορεί κανείς να αγαπήσει τους άλλους, αν πρώτα δεν μάθει να μπαίνει στη θέση κάποιου άλλου με την Εσωτεριστική Δουλειά.

Η σκληρότητα θα συνεχίσει να υπάρχει πάνω στο πρόσωπο της γης, όσο δεν θα έχουμε μάθει να παίρνουμε την θέση των άλλων.

Όμως αν ένας δεν είναι άξιος να δει τον εαυτό του τον ίδιο, πως θα μπορέσει να μπει στην θέση των άλλων;

Γιατί πρέπει να δούμε αποκλειστικά την κακή όψη των άλλων ατόμων;

Η μηχανική αντιπάθεια για ένα άλλο πρόσωπο που γνωρίζουμε για πρώτη φορά, δείχνει ότι δεν μπορούμε να μπούμε στην θέση του διπλανού μας, ότι δεν αγαπάμε τον πλησίον μας, ότι έχουμε υπερβολικά **κοιμισμένη** συνείδηση.

Μας φαίνεται πολύ αντιπαθητικό ένα ορισμένο πρόσωπο. Για ποιο λόγο; ίσως πίνει; ας παρατηρήσουμε τον εαυτό μας... Είμαστε σίγουροι για την αρετή μας; Είμαστε σίγουροι ότι δεν κουβαλάμε το Εγώ της μέθης μέσα μας;

Καλύτερα θα ήταν βλέποντας έναν μεθυσμένο που τρικλίζει να λέγαμε: «Αυτός... είμαι εγώ, τι παραπατήματα κάνω...»

Είσαστε μια γυναίκα τίμια και ενάρετη και για αυτό σας κάνει εντύπωση μια κάποια «κυρία». Αισθάνεστε για αυτήν αντιπάθεια. Γιατί; Αισθάνεστε σίγουρη για τον εαυτό σας; Νομίζετε ότι μέσα σας δεν έχετε το Εγώ της ασέλγειας; Σκέφτεστε ότι εκείνη η κυρία η δυσφημισμένη για τα σκάνδαλα και τις λαγνείες της είναι διεστραμμένη; είσαστε σίγουρη εσείς ότι μέσα σας δεν υπάρχει η λαγνεία και η διαστροφή που βλέπετε σε αυτή την γυναίκα;

Θα ήταν καλύτερα να αυτο-παρατηρηθείτε εσωτερικά και με βαθύ διαλογισμό να πάρετε τη θέση της γυναίκας εκείνης που σιχαίνεστε.

Επείγει να αξιολογήσετε τη Γνωστική Εσωτεριστική Δουλειά. Είναι απαραίτητο να την καταλάβετε και να την εκτιμήσετε, αν στην πραγματικότητα ποθείτε μια ριζική αλλαγή.

Γίνεται αναγκαίο να ξέρετε να αγαπάτε τους ομοίους σας, να μελετήσετε τη Γνώση και να μεταφέρετε τη διδασκαλία αυτή σε όλους, αλλιώς πέφτουμε στον εγωισμό.

Αν ένας αφιερωθεί στην Εσωτεριστική Δουλειά πάνω στον εαυτό του, αλλά δεν δώσει τη διδασκαλία στους άλλους, η εσωτερική του πρόοδος γίνεται πολύ δύσκολη από έλλειψη αγάπης για τον διπλανό του.

«Αυτός που δίνει παίρνει, και όσο περισσότερα δίνει περισσότερα θα πάρει. Αλλά αυτός που τίποτα δεν δίνει μέχρι και αυτό που έχει θα του αφαιρεθεί». Αυτός είναι ο νόμος.

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΣΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ

Παρατήρηση, Κρίση και Εκτέλεση είναι τρεις βασικοί παράγοντες της διάλυσης του Εγώ. Πρώτο: αυτοπαρατήρηση. Δεύτερο: αυτοκριτική. Τρίτο: αυτο-εκτέλεση.

Τους κατασκόπους του πολέμου πρώτα τους παρατηρούν, δεύτερον τους δικάζουν και τρίτον τους τουφεκίζουν.

Στη σχέση με το εσωτερικό υπάρχει αυτό ανακάλυψη και αυτό αποκάλυψη. Αυτός που αρνιέται τη συνύπαρξη με τους ομοίους του, απαρνιέται επίσης την αυτο-ανακάλυψη.

Οποιοδήποτε συμβάν της ζωής που φαίνεται ασήμαντο έχει, χωρίς αμφιβολία, σαν αίτιο έναν βαθιά μέσα μας κρυμμένο ηθοποιό, μια ψυχική προσθήκη, ένα Εγώ.

Η αυτο-ανακάλυψη είναι δυνατή όταν βρισκόμαστε σε κατάσταση επάγρυπνης αντίληψης, επαγρύπνησης προς το περιβάλλον.

Το Εγώ που ανακαλύπτεται «αν φραγκάντι»²¹ πρέπει να παρατηρηθεί με προσοχή μέσα στο νου μας την καρδιά και το σεξ.

Ένα οποιοδήποτε Εγώ ασέλγειας, θα μπορούσε να εκδηλωθεί στην καρδιά σαν αγάπη, στο νου σαν ιδανικό, όμως προσέχοντας το σεξ θα αισθανθούμε τη γνωστή αρρωστημένη διέγερση που δεν συγχέεται με τίποτε.

Η κρίση οποιοδήποτε Εγώ πρέπει να είναι οριστική. Χρειάζεται να το καθίσουμε στο σκαμνί του κατηγορουμένου και να το δικάσουμε χωρίς έλεος.

Κάθε υπεκφυγή, δικαιολογία, υπολογισμός πρέπει να περιοριστεί αν θέλουμε πραγματικά να συνειδητοποιήσουμε το Εγώ που επιθυμούμε να ξεριζώσουμε από τον ψυχισμό μας.

Η εκτέλεση είναι διαφορετική. Δεν θα ήταν δυνατή η εκτέλεση ενός Εγώ, οποιοδήποτε, χωρίς προηγουμένως να έχει παρατηρηθεί και κριθεί.

Η προσευχή στην ψυχολογική Δουλειά είναι βασική για τη διάλυση. Χρειάζεται κάποια δύναμη ανώτερη από το νου, αν επιθυμούμε στ' αλήθεια τη διάλυση αυτού ή εκείνου του Εγώ,

Ο νους από μόνος του ποτέ δεν θα μπορούσε να διαλύσει κανένα Εγώ. Αυτό είναι αυταπόδειχτο σίγουρο.

Η προσευχή είναι επικοινωνία με το Θεό. Εμείς οφείλουμε να καλέσουμε τη Θεϊκή Μητέρα μέσα μας, αν επιθυμούμε στ' αλήθεια τη διάλυση του Εγώ. Αυτός που δεν αγαπά τη Μητέρα του, **ο αγάριστος γιος**, θα αποτύχει στη Δουλειά πάνω στον εαυτό του.

Καθένας μας έχει τη Θεϊκή του Μητέρα την ιδιαίτερη, την ατομική. Αυτή η ίδια είναι ένα μέρος του Είναι μας και προέρχεται από αυτό.

Όλοι οι αρχαίοι λαοί λάτρευαν τον «Θεό-Μητέρα» στα κατάβαθα του Είναι μας. Η θηλυκή αρχή του Αιώνιου είναι η ΙΣΙΣ, η ΜΑΡΙΑ, η ΤΟΝΑΝΖΙΝ, η ΚΥΒΕΛΗ, η ΡΕΑ, η ΑΔΩΝΙΑ, η ΙΝΣΟΜΠΕΡΤΑ κ.λ.π.

Αν στο καθαρά φυσικό έχουμε πατέρα και μητέρα, στο βαθύτερο Είναι μας έχουμε επίσης τον Πατέρα μας τον «εν κρυπτώ» και τη Θεϊκή μας Μητέρα ΚΟΥΝΤΑΛΙΝΗ.

²¹ Σ.Μ. Από την μυρωδιά.

Υπάρχουν τόσοι Πατέρες στον Ουρανό όσοι άνθρωποι στη γη. Ο Θεός Μητέρα στο δικό μας ιδιαίτερο εσωτερικό είναι η θηλυκή άποψη του Πατέρα μας του «εν κρυπτώ».

ΑΥΤΟΣ και ΑΥΤΗ είναι βέβαια τα δύο ανώτερα μέρη του εσωτερικού μας Είναι. Χωρίς αμφιβολία ΑΥΤΟΣ και ΑΥΤΗ είναι το ίδιο μας το Αληθινό Είναι πολύ πέρα από το Εγώ της ψυχολογίας.

ΑΥΤΟΣ διπλασιάζεται σ' ΑΥΤΗ και παραγγέλλει, διευθύνει, νουθετεί. ΑΥΤΗ περιορίζει τα ανεπιθύμητα στοιχεία που φέρουμε στο εσωτερικό μας με την προϋπόθεση μιας διαρκούς Δουλειάς πάνω στον εαυτό μας.

Όταν θα έχουμε πεθάνει ριζικά, όταν όλα τα ανεπιθύμητα στοιχεία θα έχουν περιοριστεί μετά από πολλή δουλειά συνειδητή και από ηθελημένες ταλαιπωρίες, θα ενωθούμε και θα ολοκληρωθούμε με τον «ΠΑΤΕΡΑ-ΜΗΤΕΡΑ» οπότε θα γίνουμε Θεότητες υπερβολικά Θεϊκές, πολύ πέρα από το καλό και το κακό.

Η ιδιαίτερη, ατομική μας Θεϊκή Μητέρα, με τις πύρινες δυνάμεις της μπορεί να διαλύσει σε κοσμική σκόνη οποιοδήποτε από τα τόσα Εγώ που προηγουμένως παρατηρήθηκε και κρίθηκε.

Με κανένα τρόπο δεν θα ήταν αναγκαία μια συγκεκριμένη συνταγή για να προσευχηθεί κανείς στην εσωτερική μας Θεϊκή Μητέρα. Πρέπει να είμαστε τελείως φυσικοί και απλοί όταν απευθυνόμαστε σε ΑΥΤΗΝ. Το παιδί που απευθύνεται στη μητέρα του δεν έχει ειδικούς τύπους. Λέει αυτό που βγαίνει από την καρδιά του και αυτό είναι όλο.

Κανένα Εγώ δεν διαλύεται στιγμιαία. Η Θεϊκή μας Μητέρα πρέπει να δουλέψει -και να υποφέρει πάρα πολύ- πριν πετύχει μιαν εκμηδένιση οποιουδήποτε Εγώ.

Επιστρέψτε στο εσωτερικό σας, κατευθύνετε τις βαθιές προσευχές σας προς τα μέσα, ψάχνοντας μέσα σας για την δική σας Θεϊκή Μητέρα και με ικεσίες γεμάτες ειλικρίνεια μπορείτε να της μιλήσετε. Παρακαλέστε να διαλύσει εκείνο το Εγώ που προηγουμένως έχετε παρατηρήσει και κρίνει.

Η Αίσθηση της εσωτερικής αυτοπαρατήρησης, σύμφωνα με το πώς εξελίσσεται, θα σας επιτρέψει να επιβεβαιώσετε την προοδευτική βελτίωση της δουλειάς σας.

Κατανόηση και διάκριση είναι βασικά, όμως χρειάζεται κάτι περισσότερο αν θέλουμε στ' αλήθεια τη διάλυση του «Ο ΕΑΥΤΟΣ ΜΟΥ»

Μπορεί να αφήνεται ο νους στην πολυτέλεια να σημειώνει κάποιο ελάττωμα, να το περνά από το ένα διαμέρισμα στο άλλο, να το επιδεικνύει, να το κρύβει κ.λ.π. όμως ποτέ δεν θα μπορούσε να το αλλοιώσει ριζικά.

Χρειάζεται μια **ειδική δύναμη** ανώτερη από το νου, μια φλογερή δύναμη ικανή να κάνει στάχτη οποιοδήποτε ελάττωμα.

Η Στέλλα Μάρις, η Θεϊκή μας Μητέρα, έχει τη δύναμη αυτή, μπορεί να κάνει σκόνη οποιοδήποτε ψυχολογικό ελάττωμα.

Η Θεϊκή μας Μητέρα ζει στο εσωτερικό μας, πέρα από το σώμα, τις συγκινήσεις και το νου. Αυτή είναι από μόνη της μια φλογερή δύναμη ανώτερη από το νου.

Η ιδιαίτερη Κοσμική μας Μητέρα, η ατομική, κατέχει Σοφία, Αγάπη και Δύναμη. Σε αυτήν υπάρχει απόλυτη τελειότητα.

Οι καλοί σκοποί και η συνεχής επανάληψή τους δεν χρησιμεύουν σε τίποτα, δεν οδηγούν πουθενά.

Δεν θα χρησίμευε σε τίποτα να επαναλαμβάνουμε: «Δεν θα είμαι λάγνος». Τα Εγώ της λαγνείας θα συνεχίσουν να υπάρχουν στα βάθη του ίδιου μας του ψυχισμού.

Δεν θα χρησίμευε σε τίποτα να επαναλαμβάνουμε καθημερινά: «Ποτέ δεν θα ξαναθυμώσω». Τα Εγώ του θυμού θα συνεχίσουν να υπάρχουν στο ψυχολογικό μας βάθος.

Δεν θα χρησίμευε σε τίποτα να επαναλαμβάνουμε καθημερινά: «Δεν θα ξαναφερθώ άπληστα». Τα Εγώ της απληστίας θα συνεχίσουν να υπάρχουν στα διάφορα υπόβαθρα του ψυχισμού μας.

Δεν θα χρησίμευε σε τίποτα να αποχωριστούμε τον κόσμο και να κλειστούμε σε κάποιο μοναστήρι ή να ζήσουμε σε κάποια σπηλιά. Τα Εγώ μέσα μας θα συνεχίσουν να υπάρχουν.

Μερικοί ερημίτες, από αυτούς που ζουν σε σπηλιές, με βάση την αυστηρή πειθαρχία, έφτασαν στην έκσταση των αγίων και ανελήφθησαν στους ουρανούς όπου είδαν και άκουσαν πράγματα αδύνατο να κατακτηθούν και να κατανοηθούν από τα ανθρώπινα όντα. Εντούτοις τα Εγώ συνέχισαν να υπάρχουν μέσα τους.

Αναμφισβήτητα η Ουσία μπορεί να ξεφύγει από το Εγώ με βάση αυστηρές πειθαρχίες και να απολαύσει την έκσταση, όμως μετά από όλα αυτά ξαναγυρίζει στο εσωτερικό του «Ο Εαυτός μου».

Όσοι συνήθισαν την έκσταση, χωρίς να διαλύσουν το Εγώ, νομίζουν ότι πέτυχαν την λύτρωση, αυτό-εξαπατώνται νομίζοντας τους εαυτούς τους Δάσκαλους μέχρι που μπαίνουν στη βυθισμένη Πτώση.

Ποτέ δεν θα λέγαμε κάτι αντίθετο στη μυστική αγγαλίαση, αντίθετο στην έκσταση και την ευτυχία της Ψυχής, όταν απουσιάζει το Εγώ.

Θέλουμε μόνο να τονίσουμε την αναγκαιότητα της διάλυσης των Εγώ για να επιτύχει κανείς την τελική λύτρωση.

Η Ουσία οποιουδήποτε πειθαρχημένου ερημίτη, συνηθισμένου να ξεφεύγει από τα Εγώ, επαναλαμβάνει αυτό το κατόρθωμα μετά το θάνατο του φυσικού σώματος, απολαμβάνει την έκσταση για ένα διάστημα και κατόπιν επιστρέφει σαν το Πνεύμα του λυχναριού του Αλλαντίν στο εσωτερικό της μπουκάλας, στο Εγώ, στο «Ο Εαυτός μου».

Οπότε δεν του μένει άλλη λύση παρά η επιστροφή σε ένα νέο φυσικό σώμα με σκοπό να επαναληφθεί η ζωή του πάνω στο χαλί της ύπαρξης.

Πολλοί μυστικιστές που ενσαρκώθηκαν στα σπήλαια των Ιμαλαίων, στην Κεντρική Ασία, τώρα είναι κοινά , ασήμαντα και συνηθισμένα άτομα σε αυτόν τον κόσμο, και όμως οι απόγονοί τους ακόμα τους λατρεύουν και τους τιμούν.

Οποιαδήποτε προσπάθεια λύτρωσης, όσο μεγάλη και αν είναι, αν δεν υπολογίσει την αναγκαιότητα της **διάλυσης** του Εγώ, είναι καταδικασμένη σε **αποτυχία**.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρόλογος.....	3
Το επίπεδο του ΕΙΝΑΙ.....	5
Η θαυμαστή σκάλα.....	8

Η ψυχολογική ανταρσία.....	10
Η ουσία.....	12
Το να κατηγορεί κανείς τον εαυτό του.....	14
Η ζωή.....	16
Η εσωτερική κατάσταση.....	17
Λανθασμένες εσωτερικές καταστάσεις.....	19
Προσωπικά συμβάντα.....	21
Τα διάφορα εγώ.....	23
Το αγαπημένο εγώ.....	24
Η ριζική αλλαγή.....	26
Παρατηρητής και παρατηρούμενος.....	28
Αρνητικές σκέψεις.....	30
Η ατομικότητα.....	33
Το βιβλίο της ζωής.....	37
Μηχανικά πλάσματα.....	39
Ο άρτος ο επιούσιος.....	41
Ο καλός οικοδεσπότης.....	43
Οι δύο κόσμοι.....	45
Παρατήρηση του εαυτού μας.....	47
Η φλυαρία.....	49
Ο κόσμος των σχέσεων.....	51
Το ψυχολογικό τραγούδι.....	54
Επιστροφή και υποτροπή.....	58
Παιδική αυτοσυνείδηση.....	60
Ο τελώνης και ο φαρισαίος.....	62
Η θέληση.....	67
Ο αποκεφαλισμός.....	71
Το διαρκές κέντρο βάρους.....	78
Η γνωστική εσωτεριστική δουλειά.....	83
Η προσευχή στη δουλειά.....	86